

Asociația „Surori Musulmane”

Prezintă

**STATUTUL
FEMEILOR
ÎN ISLAM**

De

Dr. Yusuf Al-Qaradawy

Asociația „Surori Musulmane”

De Dr. Yusuf Al-Qaradawy

**STATUTUL
FEMEILOR
ÎN
ISLAM**

Editura Constanța

2009

„STATUTUL FEMEILOR ÎN ISLAM”

De Dr. Yusuf Al-Qaradawy

Colecția: „Femeia Musulmană”

Asociația „Surori Musulmane”

**Toate mulțumirile noastre Îi
revin lui Allah Preînaltul!
Mulțumim, de asemenea, celor
care au făcut posibilă
publicarea acestei cărți,
partenerilor noștri - Fundația
Taiba din România pentru
sprijinul moral, tehnic și
material acordat.**

**Sediul din București
al Asociației:
Șos. Colentina Nr.373
Tel. 021-2410280
Mobil: 0751.169.184**

**Sediul din Constanța
al Asociației
Str.Maior Șofran nr.11
Tel.0241 65.77.39
Mobil: 0751.169.185**

**surorimusulmane@yahoo.com
www.surorimusulmane.ro**

**Drepturile editării parțiale sau integrale sunt rezervate
Asociației „Surori Musulmane” din România**

NOTA TRADUCĂTORULUI

Conștientizăm importanța acestei cărți în înlăturarea unor concepții greșite despre Islam și în răspândirea unei religii pe Pământ care poate rezolva sau stăvili numeroasele nenorociri de pe Terra. Prin cărți precum *Statutul femeilor în Islam* se speră că Islamul va fi recunoscut în mod clar ca o îndurare pentru omenire.

Sperăm ca *Statutul femeilor în Islam* să fie una dintre multele cărți ce va aduce în față acest subiect al descoperirii continue a femeilor, a abilităților lor și a consolării pe care o aduc. Situația femeilor și locul lor special pe care îl ocupă în fața lui Allah au fost aspecte subminate în toată lumea și, aș putea să adaug, și în istorie. Condiția precară a reprezentantelor sexului slab în Occident, unde exploatarea este larg răspândită, în Orient, unde valoarea lor este depreciață și, cu tristețe, trebuie să admit, în lumea arabă, unde oamenii nu își urmează religia, este

într-adevăr tragică. Femeile sunt stâlpii de susținere ai viitoarelor generații și trebuie tratate ca atare.

Islamul, manifestarea îndurării lui Allah, este pentru toți oamenii și nu face discriminări între sexe. Toți bărbații și toate femeile au un rol și un loc pe Pământ. Unii nu sunt mai importanți decât alții. Ambii vor primi răsplată de la Creator. Coranul explică acest lucru în multe versete și acesta este un miracol ce îi luminează pe cei ce reflectă.

Sper că nu există nicio confuzie în privința termenilor pe care i-am utilizat în această lucrare. Am folosit Dumnezeu în loc de Allah, Singurul, Atotputernicul, Eternul, Atotștiutorul și celelalte nouăzeci și nouă de atribute ale lui Allah asupra cărora ar trebui reflectat pentru inspirație și călăuzire.

Doresc în mod special să le mulțumesc Dr. Muhammed Tolba, Dr. Elham Fathy, Alicia Daniel și Afiwine Mischler pentru sprijinul lor neprețuit în realizarea acestei cărți.

Șeicul Muhammed Gemeah

INTRODUCERE

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Cel Iertător, laudă lui Allah, binecuvântările fie asupra Trimisului Său și a familiei sale, asupra companionilor săi și asupra oricui urmează călăuzirea sa!

Păreră generală este că femeile constituie jumătate din societate și societatea nu ar trebui să le neglijeze, să le suprasolicite, să le maltrateze și să le anuleze drepturile.

Aceste lucruri sunt în totalitate adevărate. De asemenea, se poate discuta faptul că, deși femeile constituie jumătate din populația globului, autoritatea lor le depășește numărul, întrucât femeile, la bine și la rău, îi influențează pe soții și pe copiii lor. Poetul Hafiz Ibrahim a susținut această afirmație când a descris femeia ca reprezentând o școală întreagă, cea

înțelegere solidă ce conduce la crearea unei societăți nobile.

Din aceste motive, oamenii de știință, cugetătorii, liderii, revoluționarii, predicatorii și pedagogii au fost interesați să analizeze ce anume înseamnă femeia. Ei au cerut să i se facă dreptate, să fie tratată cu respect și au militat pentru desființarea tuturor formelor de nedreptate și opresiune manifestate față de ea, tocmai pentru ca ea să aibă accesul cuvenit la învățătură, serviciu, asumarea responsabilităților și a libertății de a-și alege partenerul în căsătorie. Unii au crezut că nu este de ajuns; ei au vrut să îi acorde dreptul la homosexualitate, de a fi permisivă sexual, dreptul de a face abort, de a se răzvrăti împotriva familiei și de a fi indiferentă față de valorile religiei și față de societate.

Acestea au fost unele dintre elementele vizate de Conferința Internațională dedicată femeilor, din Peking, în anul 1995. Acestea au provocat multe controverse în lumea islamică și creștină. Noi, musulmanii, avem un document divin care onorează cu adevărat femeile și le tratează corect; există

un document care a eliberat-o pe femeie de trista nedreptate a ignoranței preislamice. În acest document reprezentat de Sfântul Coran, femeia este percepută ca o ființă omenească, înzestrată cu o natură feminină, în ipostaza ei de fiică, soție, mamă și, cu siguranță, de membru deplin al societății din care face parte. Este adevărat că unii musulmani au nedreptățit femeia, în diferite epoci, privând-o de dreptul de a acumula cunoștințe religioase și de dreptul de a lucra. Ei chiar i-au interzis să meargă la moschee pentru a se dedica adorării și studiului, au silit-o să se mărite cu un om pe care nu îl plăcea și au închis-o în casă. Însă această situație a fost cauzată de absența înțelegerii religiei și nu a predominat peste tot; au existat mereu musulmani care au dorit să respingă ceea ce am văzut că se întâmpla în zonele rurale.

Adevăratul punct de vedere al Islamului în privința statutului femeii este ceea ce acest mic tratat urmărește să clarifice. Deși chestiunile referitoare la femei și familie au fost prezentate în unele dintre cărțile noastre anterioare, în special în:

Permis și interzis în Islam
(Al-Helal wal-Haram fil Islam)

și în

Opinii contemporane permise
(Fataawa Muserah)

Cititorul poate găsi în aceste pagini o lumină ce conduce la cunoașterea opiniilor corecte asupra acestei probleme critice, opinii care nu susțin nici privațiunile aspre, nici indulgența excesivă.

***„Iar izbânda mea nu este decât
de la Allah. În El mă încred și
la El mă întorc...”***

(Coran 11: 88)

FEMEIA CA FIINȚĂ UMANĂ

Islamul a fost revelat într-un moment în care mulți oameni negau că femeia este o ființă umană; unii erau sceptici, iar alții i-au admis umanitatea, însă considerau că femeia a fost creată pentru a-l servi, umilă, pe bărbat. Odată cu apariția Islamului, circumstanțele s-au îmbunătățit în ceea ce privește femeia. Demnitatea și umanitatea sa au fost restabilite. Islamul i-a confirmat capacitatea de a îndeplini poruncile lui Allah, de a-și împlini responsabilitățile și de a urma poruncile care o conduc spre Rai. Islamul a considerat că femeia este o ființă omenească demnă, având același procent de umanitate ca și bărbatul. Ambii sunt ramuri ale aceluiași copac și copii ai aceluiași tată, Adam, și ai aceleiași mame, Eva. Unica lor origine, trăsăturile lor umane generale, responsabilitatea lor în îndeplinirea datoriilor religioase, urmate de răsplata sau pedeapsa aferentă, și unitatea destinelor lor,

toate depun mărturie pentru egalitatea lor din punct de vedere islamic.

Stabilind acest lucru, Sfântul Coran spune:

„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei și care a răspândit din cele două [ființe] mulți bărbați și femei! Fiți cu frică de Allah în numele Căruia vă conjurați [unii pe alții] și [fiți cu frică de ruperea] legăturilor de rudenie, căci Allah este Veghetor peste voi (Raqib)!”

(Coran 4: 1)

Toți oamenii, bărbați și femei, au fost creați de Stăpânul lor dintr-o singură persoană sau ființă, iar această ființă este un nucleu din care Allah a creat un corespondent integral ce completează această ființă originară și, la rândul ei, este completată de ea, ni se spune într-un alt verset:

*„El este Cel care v-a creat
dintr-un singur suflet și din el a
făcut-o și pe perechea lui, lângă
care el să poată găsi liniște.”*

(Coran 7: 189).

În cele din urmă, Allah i-a creat pe toți oamenii din perechea primordială, din care s-au născut numeroși bărbați și femei, toți supuși unui singur Dumnezeu și copiii aceluiași părinți, arătând că sunt uniți prin fraternitate, cuprinzând atât bărbați, cât și femei. În virtutea acestui fapt, versetul le poruncește oamenilor să se teamă de Allah, Stăpânul lor, și să țină seama de îndatoririle pe care le au față de pânțele mamei, ca un simbol al legăturii dintre ei.

Bărbatul, în acest raport, este un frate pentru femeie, iar femeia este cealaltă jumătate a perechii. Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spune: **„Femeile sunt surorile bărbaților.”**

Hadisul este relatat de 'Aişah și transmis de Imam Ahmed (6/256), Abu Dawud (236), At-Tirmizi (113), Al-Doram (1/195) și alții. Coranul tratează acest subiect al egalității frățești din mai multe

perspective. Din perspectiva religiei, de exemplu, Coranul spune:

*„Musulmanilor și
musulmancelor, drept-
credincioșilor și drept-
credincioaselor, celor supuși și
celor supuse, celor iubitori de
adevăr și celor iubitoare de
adevăr, celor statornici și celor
statornice, celor smeriți și celor
smerite, celor ce dau milostenii
și acelora [dintre femei] care
dau milostenii, celor care
postesc și acelora [dintre femei]
care postesc, celor care își
păzesc castitatea lor și acelora
[dintre femei] care și-o păzesc,
celor care-L pomenesc pe Allah
mereu și acelora [dintre femei]
care-L pomenesc, Allah le-a
pregătit iertare și răsplată
mare [adică Paradisul].”*

(Coran 33: 35).

Pe baza responsabilităților sociale și religioase, Coranul stabilește egalitatea:

„Drept-credincioșii și drept-credincioasele își sunt aliați unii altora. Ei poruncesc ceea ce este cuvenit, opresc de la ceea ce este neîngăduit, plinesc Rugăciunea (As-Salat), aduc Dania (Az-Zakat) și se supun lui Allah și Trimisului Său. Cu aceștia Allah va fi îndurător, căci Allah este Puternic (și) Înțelept ('Aziz, Hakim).”

(Coran 9: 71).

În istorisirea despre Adam, poruncile divine îi erau date lui și soției sale, în mod egal:

„O, Adam, sălășluiește tu împreună cu soața ta în această grădină! Mâncați din ea pe îndestulate, ori de unde voiți, dar să nu vă apropiați de acest pom, pentru ca să nu fiți dintre cei nedrepti!” (Coran 2: 35).

Elementul nou în privința acestei istorisiri, așa cum este prezentată în Coran, constă în faptul că nu este învinovățită Eva pentru tentație, ci Satana:

„Șeitan i-a ademenit [să mănânce] din el și i-a scos pe ei de unde se aflau...”

(Coran 2: 36)

fiind opusul versiunilor Vechiului Testament.

Astfel, Eva nu a fost singura care a mâncat din acel copac, nici cea care a inițiat acest act. Mai degrabă, greșeala a fost a amândurora și amândoi s-au căit și au cerut iertare:

„Și au răspuns ei: «Doamne, am fost nedrepti cu sufletele noastre și dacă nu ne ierți și nu Te înduri de noi, vom fi printre cei pierduți!»”

(Coran 7: 23).

Mai mult, unele versete încă atribuie vina lui Adam:

„Noi am încheiat un legământ cu Adam mai înainte, însă el l-a uitat și Noi nu am aflat în el tărie.”

(Coran 20: 115);

„Și l-a ispitit pe el Șeitan, zicându-i: «O, Adam, vrei tu să-ți arăt pomul veșniciei și împărăția care nu piere?»”

(Coran 20: 120);

„... Adam s-a revoltat, așadar, împotriva Domnului său și a ajuns în rătăcire.”

(Coran 20: 121).

Acest lucru ne sugerează că Adam a fost cel care a păcătuit primul și a fost urmat de soția sa. Oricare ar fi situația, chiar și acceptând că Eva ar fi păcătuit prima, doar ea singură va fi responsabilă, nicio vină nu este transmisă fiicelor ei.

În privința egalității pedepsei, răsplății și a eligibilității pentru Paradis, Allah Preaînaltul spune:

„Acest neam a trecut. El are ceea ce și-a agonisit, iar voi

*veți avea ceea ce v-ați agonisit.
Voi nu veți fi întrebați pentru
ceea ce au făcut ei."*

(Coran 2: 134; 2: 141).

În privința egalității bărbaților și femeilor în ceea ce privește recompensele și intrarea în Paradis, Dumnezeu spune:

„Domnul lor le-a răspuns: «Eu nu las să se piardă nicio faptă plinită de vreunul dintre voi, bărbat sau muiere, deopotrivă unul cu altul!»"

(Coran 3: 195);

„Pe cel ce face o faptă bună - bărbat ori femeie - și este credincios îl vom dărui Noi cu o viață bună. Și Noi îi vom răsplăti pe ei după [faptele] cele mai bune pe care le-au săvârșit [adică cu Paradisul în Lumea de Apoi]."

(Coran 16: 97).

În privința chestiunilor financiare, Islamul a desființat convențiile

predominante în cadrul multor națiuni ce au privat femeia de dreptul ei la proprietate, moștenire sau care au creat obstacole împotriva exercitării controlului liber și complet asupra proprietăților ei. Islamul admite că femeia are drepturi în ce privește toate tipurile de posesiune și că are dreptul de a cheltui și de a-și investi banii. Islamul îi dă dreptul la moștenire și acela de a realiza operații financiare precum vânzarea, cumpărarea, închirierea, donarea, împrumutarea, distribuirea proprietăților în scopuri religioase și caritabile, transferurile legale și ipoteca, dreptul de a face, precum și dreptul de a se implica în multe alte forme de contracte și acțiuni.

Dreptul femeii la educație sau de a învăța este fundamental și este garantat de asemenea de învățăturile Islamului. Islamul, de fapt, îi dă femeii dreptul cuvenit de a căuta cunoașterea; Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spune: *„Dobândirea cunoștințelor este datorია fiecărui musulman”*,

unde *„fiecare musulman”* implică în mod evident bărbați și femei într-o manieră

egală, așa cum conchid toate autoritățile de jurisprudență.

De asemenea, femeii i se cere să îndeplinească ritualuri religioase și forme de adorare precum i se cere și bărbatului. Rugăciunea, postul, dania, pelerinajul și toate celelalte obiceiuri fundamentale din Islam le sunt cerute musulmanilor în funcție de capacitatea lor, atât bărbaților, cât și femeilor, în calitate de oameni responsabili. Acțiunile femeii sunt recompensate de Allah la fel cum sunt și cele ale bărbatului.

Femeia nu este exclusă din aria activităților sociale; Allah spune:

„Drept-credincioșii și drept-credincioasele își sunt aliați unii altora. Ei poruncesc ceea ce este cuvenit, opresc de la ceea ce este neîngăduit, plinesc Rugăciunea (As-Salat), aduc Dania (Az-Zakat) și se supun lui Allah și Trimisului Său. Cu aceștia Allah va fi îndurător, căci Allah este Puternic [și] Înțelept ('Aziz, Hakim).”

(Coran 9: 71).

De exemplu, ea poate oferi adăpost celor ce îl caută. Dacă adăpostește un refugiat, fapta ei este demnă de respect și recompensată. Această regulă ne reamintește de Umm Hani bint Abi Talib care a oferit refugiu socrului său în ziua cuceririi Meccăi de către musulmani. Când fratele ei a vrut să îl omoare pentru că era păgân, ea s-a plâns Trimisului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), zicând: „Trimis al lui Allah, fiul mamei mele insistă să îl omoare pe refugiatul meu, Ibn Hubeyra”. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a răspuns: „Noi îi oferim azil celui pe care îl adăpostești tu, Umm Hani”.¹

¹ Hadis convenit, consemnat în culegerea *Al-Lu'lu' wel-Mergean* (193) prin autoritatea lui Umm Hani.

CONCEPȚII GREȘITE INFIRMATE

Distincții justificate

Unii oameni au îndoieli și ridică anumite întrebări referitoare la perspectiva Islamului asupra statutului femeii ca ființă umană. Aici noi vom dezbate cele mai importante surse de îndoială sau chiar de scepticism.

Una dintre aceste întrebări este: de ce, dacă Islamul chiar consideră umanitatea femeii egală cu a bărbatului, favorizează bărbatul în anumite situații precum mărturia legală, moștenirea, prețul sângelui, grija familiei, conducerea statului?

Deosebirea (dacă se poate spune că există vreuna) dintre bărbat și femeie nu

constă în faptul că Allah i-ar prefera pe unii dintre ei în defavoarea altora, că unul dintre ei ar fi mai nobil sau mai aproape de Stăpân. Evlavia și numai evlavia este unitatea de măsură a ascensiunii, nobleții și apropierii de Allah:

„Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este Atoateștiutor [și] Bineștiutor ('Alim, Khabir).”

(Coran 49: 13).

Cu toate acestea, deosebiriile sunt determinate doar de îndatoririle diferite ale fiecăruia dintre cele două sexe, în virtutea dispoziției sale naturale.

Dovada legală

Versetul din Coran cunoscut ca „versetul îndatoririlor”, în care Allah poruncește încheierea unor contracte scrise pentru datorii, ca o măsură preventivă, este:

„Și luați drept martori doi dintre bărbații voștri, iar dacă nu sunt doi bărbați, [luați] un bărbat și două muieri, dintre aceia pe care îi acceptați ca martori, așa încât, dacă va greși una dintre ele, să-și amintească una celeilalte! Martorii nu au voie să se împotrivească, dacă sunt chemați.”

(Coran 2: 282).

Astfel, în Coran, Allah stipulează că mărturia unui bărbat este egală cu mărturia a două femei. Mai mult, majoritatea juriștilor au stabilit că mărturia unei femei nu este

luată în considerare în majoritatea delictelor și în probleme care implică răzbunarea.

Deosebirea este departe de a se datora oricărei presupuse credințe în deficiența caracterului uman sau a integrității femeii. Ea se datorează mai degrabă caracterului ei natural și înclinațiilor ei speciale care pot exclude amestecul în astfel de situații, în timp ce se concentrează asupra copiilor și gospodăriei. Astfel, este foarte probabil să fie o neatenție caracteristică atunci când se pune problema de a se ocupa de aceste situații. Din acest motiv, Allah poruncește creditorilor, dacă ei doresc să verifice valoarea datoriei, să caute mărturia a doi bărbați sau a unui bărbat și a două femei. Coranul nu lasă loc de ambiguități:

„... așa încât, dacă va greși una dintre ele, să-și amintească una celeilalte!”

(Coran 2: 282).

Excluderea mărturiei femeii în cazurile de crime majore sau care implică răzbunarea este pentru a proteja femeile și pentru a le ține departe de situații precum crimele sau agresiunile îndreptate împotriva sufletelor,

onoarei și a proprietății. De exemplu, de cele mai multe ori vom vedea că o femeie închide ochii sau fuge panicată dacă vede o scenă sângeroasă; de aceea este dificil pentru acea femeie să dea o explicație credibilă a crimei.

Aceasta a însemnat pentru juriști că mărturia unei femei contează în cazul unor chestiuni feminine, precum adopția, menstruația, nașterea și astfel de situații a căror cunoaștere a fost limitată la femei de-a lungul timpului și probabil încă mai este. Totuși *at-tabi'* (literal înseamnă un urmaș al unuia dintre companionii Profetului) susține că mărturia unei femei în asemenea situații chiar contează. În plus, alți juriști acceptă mărturia unei femei pentru crime care au avut loc în spații care de obicei nu sunt frecventate de bărbați atât de mult precum sunt de femei (de exemplu: piscine orientale, petreceri de nuntă la care participă doar femei și alte adunări de genul acesta). Oricum, întrebarea este: dacă o femeie ucide, rănește sau mutilează pe o altă femeie și unicul martor este o femeie, ar trebui ca mărturia ei să fie exclusă doar pentru că este femeie sau ar trebui ca bărbații să depună

mărturie pentru ceva la care nu au fost martori? Este logic să fie acceptată mărturia unei femei în acest caz, cât timp aceasta are o reputație bună. Analizând versetul:

„... iar dacă nu sunt doi bărbați, (luați) un bărbat și două muieri”

(Coran 2: 282).

Șeicul de la Universitatea Al-Azhar, Mahmud Șaltut, spune: „Versetul nu se referă la statutul mărturiei. El se apleacă mai degrabă asupra metodelor de verificare și de stabilire a încrederii în ce privește drepturile individului în momentul tranzacției. Versetul începe, de fapt, astfel:

«O, voi cei care credeți! Dacă voi contractați o datorie pentru un anumit timp, atunci însemnați-o în scris! Și să o însemne, între voi, un scrib cu dreptate! Scribul nu are voie să refuze a scrie, așa cum l-a învățat Allah. Așadar, el trebuie să scrie așa cum îi dictează datornicul, care

trebuie să fie cu frică de Allah, Stăpânul său, și să nu micșoreze [valoarea datoriei] cu nimic! Dar dacă datornicul este fără judecată sau slab sau nu poate dicta el, atunci să dicteze tutorelui său, cu dreptate. Și luați drept martori doi dintre bărbații voștri, iar dacă nu sunt doi bărbați, [luați] un bărbat și două muieri, dintre aceia pe care îi acceptați ca martori, așa încât, dacă va greși una dintre ele, să-și amintească una celeilalte!»

(Coran 2: 282).

De aceea situația este una de verificare și de documentare a drepturilor, nu una de judecată. Astfel, versetul indică cele mai bune moduri de documentare și verificare prin care partenerii din înțelegere pot beneficia de securitate maximă. Acest lucru nu înseamnă că mărturia unei singure femei sau a unui grup de femei, fără cea a unui bărbat, nu contează în stabilirea drepturilor

și nici că nu va fi luată în considerare de un judecător din moment ce în jurisdicție maximul cerut este «dovada».”

Aplecându-se asupra acestui subiect de gândire, juristul Ibn Al-Qayyim susține că „dovada” în legislația islamică este mai cuprinzătoare decât mărturia, confirmând că „dovada” este factorul decisiv în stabilirea drepturilor, ceea ce o face să fie „evidentă” și, în consecință, să fie luată în considerare de către judecător.

Judecătorul pronunță verdictul pe baza dovezilor decisive, chiar dacă este vorba de mărturia unui nemusulman, atâta vreme cât acesta îi inspiră încredere.

Acestea îl fac pe șeicul Șaltut să ajungă la concluzia că, atunci când mărturiile a două femei sunt considerate precum mărturia unui bărbat, acest lucru nu este din cauza unei slăbiciuni sau a unei deficiențe a intelectului ei.

Versetul, totuși, a fost astfel exprimat pentru a se adresa normelor acelor timpuri, ce sunt încă aceleași pentru majoritatea femeilor. Ele nu sunt prezente la ședințele de înregistrare a datoriilor sau a tranzacțiilor.

Faptul că unele femei iau parte la aceste activități nu modifică realitatea fundamentală: înclinația lor naturală în viață de a procrea. Din nou, versetul reprezintă o îndrumare de a realiza o verificare maximă. În anumite locuri, tendința este ca femeia să facă tranzacții și să asiste la scrierea actelor pentru datorii; este dreptul oamenilor de a accepta mărturia unei femei așa cum o acceptă pe cea a unui bărbat atâta vreme cât au aceeași încredere în memoria ambelor sexe.

Șeicul Șaltut nu se limitează la atât; el continuă cu analiza unui caz în care cuvântul bărbaților și al femeilor cântăresc la fel: „Găsim o dovadă puternică a egalității în afirmațiile Coranului, anume că femeia este egală cu bărbatul în tipul mărturiei cunoscută ca jurământul condamnării (un jurământ în care chiar soțul sau soția își acuză partenerul de adulter și în care singurul martor este unul dintre ei - nota traducătorului.):

*«Aceia care le defăimează pe
soțiile lor și nu au martori
afară de ei înșiși, fiecare dintre*

ei trebuie să facă patru mărturii [cu jurământ] pe Allah că el este dintre cei care spun adevărul și o a cincea [mărturie cu jurământ] ca blestemul lui Allah să cadă asupra lui, dacă el este dintre cei care mint. Însă osânda va fi îndepărtată de la ea, dacă ea face patru mărturii [cu jurământ] pe Allah că el este dintre cei care mint și o a cincea [mărturie cu jurământ] ca mânia lui Allah să se abată asupra ei, dacă el este dintre cei care spun adevărul.»

(Coran 24: 6-9).

Aceasta înseamnă că bărbatul trebuie să jure de patru ori că a fost martor ocular al adulterului soției sale, după care să încheie printr-o invocație a distrugerii lui de către Allah în cazul în care el minte; pedeapsa nu îi va fi aplicată femeii dacă și ea, la rândul ei, face patru jurăminte ale mărturiei încheiate

cu o invocație de abatere a blestemului lui Allah asupra ei dacă ea este cea care minte.”²

Moștenirea

Diferența dintre bărbat și femeie în ce privește părțile lor de moștenire este stabilită de către Allah astfel:

„Allah vă poruncește în privința [moștenirii] copiilor voștri: un fiu are [o parte] cu partea a două fiice.”

(Coran 4: 11)

și se datorează în mod clar diferențelor dintre datoriile și cheltuielile la care fiecare

² Șeicul Șaltut, *Convingeri islamice și codul de legi*; pp. 111-112.

trebuie să facă față conform învățăturilor islamice.

De exemplu, dacă un bărbat care are un fiu și o fiică moare, fiul se căsătorește și plătește dota (zestrea) miresei și imediat ce se mută împreună trebuie să asigure și să plătească integral cheltuielile lor. Pe de altă parte, când sora lui se mărită, ea primește dota de la mire și, atunci când locuiesc împreună, soțul ei are grijă de ea fără ca ea să plătească vreun ban, chiar dacă este una dintre cele mai bogate persoane. Săracă sau bogată, cheltuielile ei de trai sunt estimate în funcție de înzestrarea financiară a soțului său. Coranul spune astfel:

„Cel care este înstărit să cheltuiască după averea sa.”

(Coran 65: 7).

Pentru a simplifica problema, dacă tatăl lasă o avere de 150.000 de dolari, fiul va lua 100.000, iar fiica va lua 50.000 de dolari. Apoi fiul plătește dota soției (zestrea), îi dăruiește cadouri miresei și mobilează un apartament care poate costa cel puțin 25.000 de dolari. Dacă fiica se căsătorește, are banii de nuntă

și cadourile; atunci va lua încă 25.000 de dolari. Astfel vor avea în mod egal.

Dar aceasta nu este tot; îndatoririle și cheltuielile bărbatului cresc atunci când trebuie să aibă grijă din punct de vedere financiar de copii, în anumite cazuri, de părinții lui care îmbătrânesc, de frații și surorile lui, dacă nu au niciun venit sau pe cineva care să aibă grijă de ei, și de alte rude care se află în circumstanțe asemănătoare – toate conform învățăturilor islamice și în anumite condiții. Însă femeia nu este obligată din perspectiva legislației islamice să ofere ajutor; ea poate face aceasta doar din proprie inițiativă, la liberă alegere.

Așadar nu există absolut nicio diferență. Uneori, partea femeii din moștenire este aceeași cu a bărbatului. De exemplu, când cei doi părinți îi moștenesc pe copiii lor; Coranul ne spune că:

*„... Cât despre părinții lui,
primește fiecare dintre ei a
șasea parte din ceea ce a lăsat
[defunctul], dacă el are un
copil.”*

(Coran 4: 11).

Motivul în acest caz este că nevoile părinților sunt deseori similare. Pentru frați sau surori vitrege ce moștenesc de la un frate care nu are părinți sau copii, Coranul stabilește că:

„Dacă un bărbat sau o femeie moare fără a avea niciun moștenitor direct, dar are un frate sau o soră, fiecăruia dintre cei doi le revine a șasea parte. Dacă ei însă sunt mai mulți de-atât, atunci ei toți sunt părtași la o treime...”

(Coran 4: 12).

Astfel, sora din partea mamei primește o șesime, parte ce este egală cu a fratelui din partea mamei. Dacă sunt mai mult de doi frați vitregi, ei moștenesc o treime pe care o vor împărți în mod egal. Toate acestea confirmă că egalitatea în moștenire există în multe cazuri, cunoscute foarte bine de juriștii și experții din acest domeniu.

Mai mult, sunt cazuri în care femeia ia o parte mai mare decât a bărbatului. De exemplu: dacă o femeie moare lăsând în

urma ei un soț, o mamă, doi frați și o soră din partea mamei ei, sora va primi o șesime și doar o șesime va fi dată celor doi frați. De asemenea, dacă o femeie moare, lăsând în urmă un soț, o soră din aceiași părinți și doi frați din partea tatălui, soțul primește o jumătate din moștenire, iar sora cealaltă jumătate, pe când frații vitregi nu primesc nimic, întrucât sunt doar rude. Dar dacă este vorba de o soră vitregă, aceasta va primi o șesime pentru întreținere.

Încă un caz în care femeia primește mai mult decât bărbatul, conform interpretării lui Ibn 'Abbas a versetului:

„Dacă însă nu are copil și-l moștenesc părinții lui, atunci mama sa are dreptul la o treime...”

(Coran 4: 11).

Pentru Ibn 'Abbas, aceasta înseamnă că dacă o femeie moare, lăsând un soț și pe cei doi părinți ai ei, soțului i se cuvine o jumătate, mamei o treime, iar tatălui o șesime. Ibn Hazim le relatează această specificare lui Ibn 'Abbas prin Abdul-Taziq, lui 'Ali Ibn Abi Talib prin Abi Uwana și lui

Mu'az Ibn Gebel care erau companioni ai Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cunoscuți ca experți în chestiuni de acest gen. Ibn Hazim îi relatează, de asemenea, lui Șuraih și lui Dawud Al-Zahiry, în mijlocul juriștilor, și citează axioma companionului Ibn Mas'ud pe această chestiune: „Lui Allah nu îi va plăcea să vadă că îl prefer pe tată în fața mamei.” Alte persoane importante care au fost de acord sunt companioni precum 'Omar, 'Osman și Zeid Ibn Ṣabit. Dintre adepții lor sunt Al-Hasan, Ibn Sirin și Al-Nakh'i. Printre juriști se numără Abu Hanife, Malik și Aș-Șafi'yi - fie ca Allah să fie mulțumit de ei!

Prețul sângelui

Nu există nicio relatare autentică a spuselor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), niciun consens al autorităților religioase (*Ijma'*) pentru a stabili că prețul de sânge plătit pentru uciderea unei femei reprezintă jumătate din suma plătită pentru uciderea unui bărbat. Există două hadisuri (tradiții profetice), niciunul perfect autentic, care se referă la această problemă. Cea mai bună relatare din punctul de vedere al autenticității este cea menționată de An-Nisa'i și Al-Daraqatny, care încă suferă o lipsă (în privința perioadelor de timp) în lanțul de naratori ce trebuie să conducă până la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Declarațiile companionilor au aceeași lipsă. Astfel rămâne o singură tradiție autenticată pe acest subiect: „**Pentru un suflet, o sută de cămile.**”

Înțelegerea generală a savanților care face ca valoarea prețului sângelui plătit pentru uciderea unei femei să fie jumătate din cel prescris pentru uciderea unui bărbat nu este suficientă pentru stabilirea unui consens. Ibn 'Ulayya și Al-Asam, doi savanți din ordinea înaltă al juriștilor (*fuquh, as-selef*), consideră că valoarea prețului de sânge trebuie să fie aceeași pentru bărbați și femei. Această părere este în concordanță cu generalitatea referirii la „credincios” și „suflet” din Coran și hadisuri. Dacă optăm pentru această opinie astăzi, nu suntem vinovați din moment ce, pe lângă motivul menționat anterior, verdictul legal (*fetwa*) se poate schimba odată cu epoca și mediul, dacă verdictul legal nou nu este în discordanță cu declarațiile scrise relevante, nici cu obiectivele generale ale învățăturilor islamice. În continuarea subtitlului *Prețul sângelui, același pentru bărbați și femei*, șeicul Șaltut scrie:

„Femeia, ca ființă umană, are aceleași origini precum bărbatul, sângele ei este același ca al lui, el provine din ea și ea din el și aceeași pedeapsă o vor primi amândoi de

la judecători în cazul omuciderii; chinurile Iadului sunt cealaltă pedeapsă pentru uciderea unui bărbat sau a unei femei. Deci regula versetului se aplică uciderii accidentale a unui bărbat sau a unei femei."

Dat fiind cadrul nostru primar de referință, Coranul, vedem că relatările sale sunt generale și nu privilegiază bărbatul acordându-i vreun statut special:

„Cel care omoară un drept-credincios din greșeală, trebuie să slobozească un rob credincios și să dea un preț de sânge familiei lui...”

(Coran 4: 92).

Este adevărat că savanții au avut păreri diferite în cazul prețului sângelui – dacă este aceeași sumă sau este dublă pentru bărbat. Ar-Razi ne spune în *At-Tefsir Kebir* că majoritatea juriștilor dublează suma în cazul omuciderii unui bărbat. El adaugă că Al-Asam și Ibn 'Ulayya concluzionează că suma trebuie să fie plătită la fel. Majoritatea citează deciziile companionilor 'Ali, 'Omar și Ibn Mes'ud privind această chestiune, precum și regulile moștenirilor și ale mărturiilor legale,

în care moștenirea și mărturia femeii sunt egale doar cu jumătate din cele ale bărbatului. Al-Asam, totuși, citează versetul:

„Cel care omoară un drept-credincios din greșeală [...]”

(Coran 4: 92).

Toți sunt de acord cu faptul că se adresează atât bărbaților, cât și femeilor; de aceea se plătește aceeași sumă.

Tutela

Allah îl consideră pe bărbat protector al femeii, conform versetului din Coran:

*„Bărbații sunt protegitori ai
muierilor, datorită calităților
deosebite cu care i-a dăruit
Allah și datorită cheltuielilor
pe care le fac din bunurile lor.”*

(Coran 4: 34).

Există două motive pentru acest lucru: unul implică o calitate naturală, iar celălalt se referă la ceva dobândit. Mai întâi, Allah l-a înzestrat pe bărbat cu o putere mai mare, în timp ce pe femeie a înzestrat-o cu o putere mai mică și, de obicei, cu un corp mai delicat. Apoi, Allah l-a delegat pe bărbat să fie întreținătorul familiei. Dacă familia este ruinită, el trebuie să suporte povara ruinării. Această responsabilitate atrage după sine, în mod natural, respect și susținere.

Sistemul judecătoresc și corpul politic

Abu Hanife susține că femeilor nu le este interzis să ocupe posturi în sistemul judecătoresc în probleme ce aparțin sferei mărturiilor lor, care nu aparțin cazurilor de crimă. Pe de altă parte, At-Tabari și Ibn Hazim susțin competența judecății lor în procese de omucideri, legate de domeniul financiar sau de alte cazuri. Faptul că acest lucru i-ar fi interzis femeii, nu presupune statutul de obligativitate sau necesitate a prescripției. Este o posibilitate care poate fi ajustată conform diferitelor circumstanțe și interese: interesul familiei, interesul societății și, mai presus de toate, interesul Islamului. Astfel, există posibilitatea creării unei situații în care unele femei deosebite, la un anumit moment din viața lor, să fie alese pentru a

participa la judecată în anumite probleme și în anumite circumstanțe.

Pe de altă parte, restricțiile care i se aplică femeii legate de învățăturile Islamului (*șeri'ah*) de a conduce califatul sau de a conduce statul se referă la povara acestei responsabilități uriașe care, în cele mai multe cazuri, depășește capacitatea femeii (și a bărbatului) și este în dezacord cu starea ei naturală de mamă. Acest aspect nu elimină însă toate posibilitățile din moment ce suntem conștienți că unele femei pot fi chiar mai capabile decât unii bărbați. Un exemplu de acest gen este Regina din Saba' a cărei poveste este relatată de Allah în Coran. Ea și-a îndrumat poporul spre fericire și bunăstare în această viață și în Viața de Apoi și s-a supus profetului Solomon (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și lui Allah, Conducătorul Lumilor. Cu toate acestea, regulile nu sunt stabilite pe baza unor întâmplări rare, ci pe baza celor frecvente. Astfel, savanții susțin că, în mod general, „ce se întâmplă uneori nu constituie o regulă.” Dar este foarte bine pentru o femeie să fie manager, decan, director,

membru al parlamentului, ministru, etc, cât timp evaluează bine interesele instituției respective. Toate aceste chestiuni sunt analizate în detaliu în cartea mea *Verdicte Contemporane / Fetawa Mu'asirah*.

FEMINITATEA

Islamul a apreciat întotdeauna feminitatea femeii, feminitate ce antrenează un rol integral, precum cel al bărbatului. Nimeni nu este nicidecum un dușman, adversar sau concurent al celuilalt, ci, mai degrabă, fiecare este un ajutor pentru celălalt, pentru atingerea perfecțiunii relative a persoanei sale și a fiecărui sex.

Ordinea realizată de Allah în Univers face din existența dualității una dintre caracteristicile sale. Acest principiu se manifestă în prezența bărbatului și a femeii în lumea vie a oamenilor, animalelor și

plantelor sau în prezența negativului și pozitivului în lumea nevie, prin fenomenul magnetismului, electricității etc. Chiar și în atom există sarcini pozitive și negative, acestea fiind date de proton și electron. Coranul, revelat acum o mie patru sute de ani, dă o explicație clară acestui fapt:

„Și din fiecare lucru Noi am creat perechi. Poate că voi vă veți lăsa îndemnați.”

(Coran 51: 49).

Prin definiție, bărbații și femeile sunt precum cutia și capacul său, o unitate ce cuprinde obiectul și perechea sa; unul nu poate exista fără celălalt. Când Allah l-a creat pe primul om, Adam, El i-a creat, de asemenea, și perechea, pe Eva, pentru a locui și a-și găsi pacea alături de ea. Allah Atotputernicul nu l-a lăsat pe Adam singur nici chiar în Rai. Cuvântarea lui Allah, indiferent dacă lua forma interdicției sau a poruncii, era adresată amândurora:

„Și zis-am Noi: «O, Adam, sălășluiește tu împreună cu soața ta în această grădină! Mâncați din ea pe îndestulate,

ori de unde voiți, dar să nu vă apropiați de acest pom, pentru ca să nu fiți dintre cei nedreți!»”

(Coran 2: 35).

Toate acestea demonstrează că femeia este diferită de bărbat, ea completându-l pe el și el pe ea. Un lucru nu se completează singur. Coranul evidențiază acea deosebire:

„Și un băiat nu este întocmai ca o copilă!”

(Coran 3: 36).

Ei nu sunt precum pozitivul și negativul. Deosebirea nu înseamnă că sunt adversari în niciun sens. Ei se nasc din fiecare și sunt unul pentru altul:

„... căci sunteți unii din alții”

(Coran 4: 25);

„Și Allah v-a făcut soațe din voi înșivă”

(Coran 16: 72).

Allah cel Înțelept a ordonat, de asemenea, ca întreaga construcție fizică și psihică a femeii să aibă elemente prin care să atragă și să fie atrasă de bărbat. Esențială în acest scop a fost înzestrarea femeii de către

Allah cu o dorință instinctivă și o pasiune puternică naturală, aspecte ce conduc la atracția reciprocă și la comuniunea lor, astfel încât viața să continue, iar generațiile să apară mai departe.

De aceea Islamul dezaproabă sistemele care nu susțin acest instinct natural sau nu îl fructifică; de exemplu - viața monahală. Cu toate acestea, prin niciun mijloc, acest lucru nu reflectă acceptarea canalizării acestei energii în direcția greșită, ci doar în căsătoriile permise de divinitate care formează baza familiei. Astfel, Islamul, alături de celelalte religii revelate, interzice adulterul la fel ca și toate formele de imoralitate, indiferent dacă sunt la vedere sau nu. Islamul a menționat toate abaterile care pot genera aceste acte, asigurând astfel protejarea bărbaților și a femeilor de toți factorii de seducție și de poftele trupești.

Pe baza instinctului natural al femeii, al nevoii sale de a avea condiții sănătoase și adecvate ale relației sale cu bărbatul, Islamul a stabilit codurile sale proprii pentru femeie, precum a stabilit și celelalte coduri relevante, instrucțiuni și reguli. Islamul încearcă să îi

protejeze feminitatea, să îi recunoască nevoile și să nu i le reprime. El încearcă să creeze o barieră între femeie și depravare pentru a o proteja de prădătorii care o vânează, o devorează în viziunile lor și îi aruncă rămășițele.

Putem oferi un rezumat al viziunii Islamului asupra femeii:

1. Islamul protejează femeile pentru a le păstra gingășia și frumusețea. Din acest motiv le sunt permise unele lucruri ce le sunt interzise bărbaților. Femeia poate purta aur și mătase naturală; avem dovada în hadisul: „Acestea două [materialele] le sunt interzise bărbaților comunității mele și permise femeilor”. (Hadis consemnat de Ibn Majah de la Ali (3595); hadis *sahih*.)

Permisiunea de a folosi lucruri care i se potrivesc femeii este completată de interdicția de a folosi lucruri care îi afectează feminitatea, precum hainele bărbătești sau adoptarea gesturilor și a comportamentului masculin, în general. O femeie nu are voie să poarte îmbrăcămintea bărbatului; un bărbat nu are voie să poarte îmbrăcămintea femeii. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah

fie asupra lui!) spune: „Allah blesteamă bărbatul care se îmbracă precum o femeie și femeia care se îmbracă precum un bărbat”.

Hadisul a fost consemnat de Abu Huraira și Abu Dawud (4098), Ahmed 2/325, Ibn Hibban (1904) și alții. Bărbații care se comportă ca femeile și femeile care se comportă ca bărbații sunt pedepsiți la fel de către Allah. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) spune: „Trei [categorii de persoane] nu intră în Paradis și nu se bucură de vederea Frumuseții lui Allah în Ziua Judecării: un fiu care nu i-a ascultat pe părinții săi, o femeie masculinizată și un adulterin”.

Hadisul este consemnat de Ahmed Ibn Omar și aprobat de șeicul Șaker ca *sahih* (1680), An-Nisa'i 5/80, Al-Hakim 1/72 și alții.

2. Islamul susține feminitatea și, datorită slăbiciunii relative a femeilor, protejează femeia, lăsând-o în grija unui bărbat ce o întreține, îi asigură cheltuielile de trai și îi acoperă toate nevoile. Chiar dacă este sub tutela tatălui, a soțului, fiului sau a fratelui ei, ea va fi îngrijită de ei, aceasta

reprezentând obligația lor conform legislației islamice. Nicio nevoie nu ar trebui să o silească să își facă drum prin întinderile neexplorate ale vieții pline de conflicte, în mijlocul învâlmășelii bărbaților aflați în competiție pentru a-și câștiga pâinea – situație în care a fost prinsă femeia occidentală, presată de o necesitate stringentă, din cauză că tatăl, fratele, fiul sau unchiul nu o ajută cu nimic. Consecința este că în societățile vestice femeia trebuie să accepte orice fel de muncă, cu orice salariu, pentru a putea supraviețui.

3. Religia lui Allah protejează moralitatea și decența femeii, are grijă de reputația și demnitatea ei, îi apără castitatea, păzind-o de gândurile și vorbele necurate, și încearcă să împiedice mâinile răuvoitoare care vor să-i aducă vătămare. Ca să atingă aceste obiective nobile, o datorie, prescrisă în Islam, a femeii este aceea de a-și pleca ochii și a-și păstra castitatea și puritatea:

„Și spune drept-credincioaselor să-și plece privirile lor și să-și păzească pudoarea lor, să nu-și arate gâteliile lor, afară de ceea

ce este pe dinafară și să-și coboare vălurile peste piepturile lor! Și să nu-și arate frumusețea lor decât înaintea soților, sau a părinților lor, sau a părinților soților lor, sau a fiilor lor, sau a fiilor soților lor, sau a fraților lor, sau a fiilor fraților lor, sau a fiilor surorilor lor, sau a muierilor lor, sau a acelora pe care le stăpânesc mâinile lor drepte, sau a slujitorilor dintre bărbați, care nu mai au dorință, sau a copiilor mici care nu știu ce este goliciunea femeilor. Și să nu lovească cu picioarele lor, astfel încât să se afle ce podoabe ascund ele! Și căiți-vă cu toții, o, voi, dreptcredincioșilor, față de Allah, pentru ca voi să izbândiți!"

(Coran 24: 31).

Ea se îmbracă și se împodobeste decent.

*„ ... să nu-și arate gâteliile lor,
afară de ceea ce este pe
dinafară (...) și să-și coboare
vălurile peste piepturile lor!”*

(Coran 24: 31).

Gâteliile vizibile la care se referă acest verset au fost interpretate ca fiind inclusiv inelul, fața, cele două mâini, și unii exegeți și juriști au stabilit ca fiind și picioarele de la gleznă în jos. (În timpul Profetului – Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa! – unele femei obișnuiau să își acopere fața. Flexibilitatea Islamului îi permite femeii să opteze sau nu pentru acoperirea feței. Nota editorului.)

Ea trebuie să își acopere celelalte părți atractive, precum părul, gâtul, mâinile și picioarele, față de toți oamenii, excepție făcând soțul, rudele de sânge, persoanele cu care nu poate avea o relație de căsătorie din cauza proximității relației (frați, unchi etc.) și de care îi este dificil să și-i le ascundă:

*„Și spune drept-credincioaselor
să-și plece privirile lor și să-și
păzească pudoarea lor, să nu-și
arate gâteliile lor, afară de ceea*

ce este pe dinafară și să-și coboare vălurile peste piepturile lor! Și să nu-și arate frumusețea lor decât înaintea soților, sau a părinților lor, sau a părinților soților lor, sau a fiilor lor, sau a fiilor soților lor, sau a fraților lor, sau a fiilor fraților lor, sau a fiilor surorilor lor, sau a muierilor lor, sau a acelora pe care le stăpânesc mâinile lor drepte, sau a slujitorilor dintre bărbați, care nu mai au dorință, sau a copiilor mici care nu știu ce este goliciunea femeilor. Și să nu lovească cu picioarele lor, astfel încât să se afle ce podoabe ascund ele! Și căiți-vă cu toții, o, voi, dreptcredincioșilor, față de Allah, pentru ca voi să izbândiți!"

(Coran 24: 31).

Femeia musulmană trebuie să păstreze decența în mers și în vorbire:

„Și să nu lovească cu picioarele lor, astfel încât să se afle ce podoabe ascund ele!”

(Coran 24: 31);

„O, voi, soții ale Profetului! Voi nu sunteți ca niciuna dintre femei. Dacă sunteți pioase, nu vă arătați binevoitoare [față de bărbați], cu vorba, pentru ca acela care are o boală în inimă să nu poftască la voi, și spuneți vorbe potrivite!”

(Coran 33: 32).

Prin urmare ei nu îi este interzis să vorbească (așa cum unii au înțeles); vocea sa nu este ceva interzis. Dimpotrivă, în Coran îi este poruncit să vorbească, dar conform normelor credinței islamice.

Ea trebuie să fie mai presus de toate actele menite să stârnească și să tenteze bărbatul, așa cum se întâmpla în epoca ignoranței, în perioada preislamică, sau în varianta modernă a Jahiliyei. O femeie musulmană ar trebui să nu fie excentrică.

Ea trebuie să evite să se afle într-un loc singură, cu un bărbat care nu este soțul ei,

sau cu o persoană cu care se poate căsători, pentru a păstra o barieră între ea și celălalt bărbat și toate gândurile păcătoase, între reputația ei bună și zvonurile false. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spune: **„Niciun bărbat nu trebuie să se afle într-un loc izolat cu o femeie și nicio femeie nu ar trebui să călătorească cu nimeni în afară de o persoană cu care nu se poate căsători.”** sau soțul ei, desigur.

Trebuie evitate adunările de bărbați, excepție făcând cazurile necesare sau scopurile considerabile, doar pentru strictul necesar. Participarea la rugăciunile în grup din moschee, căutând cunoașterea, cooperarea în caritate și promovarea credinței sunt situații în care prezența femeii alături de bărbați este acceptată; astfel, ea nu este privată de dreptul de a participa la servirea comunității ei, cu condiția de a nu depăși limitele codului islamic în viața socială.

Prin aceste indicații și regulamente, Islamul are grijă de siguranța femeii și a feminității sale, pentru ca ea să fie apărată de gurile profane; Islamul îi păstrează decența

și castitatea, ținând-o departe de toți factorii de abatere. Islamul are grijă de onoarea ei, luptând împotriva calomniei și a celor care o răspândesc. Mai presus de toate, Islamul îi protejează sufletul și îi calmează mintea, luptând împotriva tensiunii, instabilității și tulburării ce pornesc de la închipuirile sălbatice sau de la alți factori ce produc agitație. În același timp, Islamul protejează bărbatul de anxietate și rătăcire, familia de despărțire și societatea de prăbușire și destrămare.

Îmbinarea legitimă dintre bărbați și femei

Unele cuvinte ce au existat în limbaj pentru mult timp au căpătat noi semnificații și chiar influențe. Printre acestea este termenul de „îmbinare (sau amestecare)” care se referă la amestecarea bărbaților și a femeilor într-un anumit loc. În timpul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), al companionilor ce l-au succedat și al adepților lor, musulmanii, bărbați și femei, s-au întâlnit la diferite adunări religioase sau de alt gen, iar acest lucru nu a fost interzis deloc. În anumite circumstanțe și pentru motive serioase, le-a fost permis să se întâlnească. Nici nu se numea „amestecare”.

În vremea noastră, totuși, cuvântul a devenit foarte comun. Nici eu nu știu când a

intrat în uz, cu noi conotații dezgustătoare pentru musulmani, bărbați și femei; amestecarea unui lucru cu altul sugerează o dizolvare, așa cum zahărul sau sarea sunt dizolvate în apă – ea reprezintă o metaforă ce ar fi avut aluzii neplăcute dacă era aplicată în relațiile dintre bărbați și femei. Oricum, scopul este de a sublinia că nu toate felurile de socializare sunt interzise, așa cum unii își imaginează sau cum pretind conservatorii. Pe de altă parte, nu toate formele de amestecare a bărbaților și femeilor într-un loc sunt acceptabile, precum susțin propagatorii occidentalizării.

În al doilea volum al cărții mele *Părerii contemporane / Fataawa Mu'aserah*, am răspuns la întrebări pe această temă și pe alte teme, precum salutarea femeilor, strângerile de mână, consultarea femeilor de către doctori de sex masculin și invers, plus alte întrebări. Un musulman prudent ar trebui să se refere la aceste opinii permise dacă vrea să învețe regulile legislației islamice. Aici, totuși, aș dori să subliniez că este datoria noastră să rămânem credincioși călăuzirii optime, aceasta fiind cea a Profetului (Pacea

și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a companionilor săi luminați și a onorabililor săi succesori, ai căror pași evlavioși ni s-a recomandat să îi urmăm, evitând cele două căi extreme: occidentul permisiv și sihăstria severă a orientului.

Analizând această îndrumare a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), descoperim că femeia nu a fost închisă sau izolată, așa cum s-a întâmplat mai târziu, în perioada rătăcirii musulmanilor. Femeile au luat parte la majoritatea rugăciunilor în grup de vineri, la moscheea Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), inclusiv la rugăciunile de noapte (*Al-Ișa*) și răsărit (*Al-Fejr*). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le îndruma să formeze șiruri în spatele bărbaților, cu cât mai în spate, cu atât mai bine, pentru a nu vedea părțile intime ale corpurilor bărbaților care puteau fi dezvăluite din cauza faptului că foarte puțini purtau pantaloni sau lenjerie intimă și nu era nicio separare între bărbați și femei.

Mai mult, în etapele timpurii ale adunărilor pentru rugăciune, bărbații și femeile intrau prin același loc, creând aglomerație. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Numai dacă am păstra această intrare pentru femei”. Hadisul este consemnat de Abu Dawud și relatat de Ibn ‘Omar (462), (463). Așa că, din acea vreme, au alocat intrarea pentru ele și ea a devenit cunoscută sub numele de „Intrarea femeilor”. În adunarea de vineri, femeile, în timpul perioadei Profetului, luau parte la rugăciune și ascultau predica, până când una dintre ele reușea să învețe versete din Coran, deoarece Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le recita frecvent de la amvon, la predică. Ele au luat parte, de asemenea, la cele două sărbători și la toate evenimentele islamice importante la care luau parte toți oamenii, bătrâni și tineri, bărbați și femei, evenimente ce aveau loc la periferia orașelor, unde slăveau numele lui Allah. Um ‘Atiyya, o companioană a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), a zis:

„Noi eram îndemnate frecvent să mergem la Sărbătoare.” Într-o altă versiune a spus: „Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a instruit pe noi, fetele și femeile cărora le venise menstruația, să ieșim afară. Femeile cu menstruație nu vor face rugăciunea și vor fi martore la binele zilei și la rugăciunile musulmanilor pentru Allah. Iar eu am spus: «O, Trimisul lui Allah, poate este una dintre noi care nu are jilbab (rochie).» El a răspuns: «**Sora ei [în Islam] să îi dea una.**»” Hadisul este consemnat în culegerea *Sahih Muslim*, în capitolul *Rugăciunile celor două Sărbători* (890).

Acesta este unul dintre aspectele vieții femeii musulmane, aspect ignorat în prezent de musulmanii din cele mai multe țări. Totuși unele situații, precum retragerea devoțională în ultimele zece zile de Ramadan și participarea femeilor la Sărbători, sunt readuse la viață prin eforturile tinerilor musulmani moderni.

Femeile au luat parte mereu la ședințele de învățare ale Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Ele se adresau 'Aișei dacă aveau întrebări

jenante sau prea îndrăznețe. Soția Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), 'Aişah (Fie ca Allah să fie mulțumit de ea!), a lăudat femeile ansarilor a căror timiditate nu le-a împiedicat să caute informații despre religie și să pună întrebări despre chestiuni majore precum impuritatea (de exemplu: dacă relațiile intime sau ejacularea împiedică omul să îndeplinească unele forme de adorare), ejacularea nocturnă, spălarea impurităților și alte asemenea chestiuni. Aceasta, oricum, nu a fost de ajuns pentru ele; de aceea au cerut o zi specială destinată învățării, zi care să le fie alocată fără ca ele să fie în preajma unei mulțimi de bărbați, și au spus deschis: „Trimis al lui Allah, bărbații petrec foarte mult timp în compania ta, așa că dedică-ne una dintre zilele tale!” Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a promis că le va dărui o zi în care să le predice, să le îndrume și să le dea explicații referitoare la viața islamică. (Hadis relatat de Abu Said și consemnat de Bukhari în culegerea *Lumea / Al-Alam*; 1/34).

Acest tip de activism feminin a fost revelat în timpul bătăliilor, când femeile și-au slujit patria în armată alături de mujahidini (războinici care luptă pentru a prezerva Islamul), într-un mod care li s-a potrivit și le-a scos la iveală cele mai bune abilități precum îngrijirea rănilor, oferirea de ajutor medical luptătorilor răniți; mai mult, ele găteau, procurau apă și alte lucruri asemănătoare. Um 'Atiyya a afirmat: „Am mers în patru expediții militare cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!); păzeam luptătorii, proviziile, le făceam mâncarea, le tratam rănilor și îi îngrijeam pe cei bolnavi”. Hadisul este consemnat de Muslim (1812).

Anas, unul dintre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), relatează: „În ziua de Uhud, 'Aișah și Um Salim, cu mânecele suflecate, cărau în spate traiste de piele cu apă pe care o turnau în gura soldaților”. Hadisul este consemnat de Muslim (1811). Faptul că 'Aișah era încă adolescentă contrazice afirmația conform căreia în expedițiile militare și bătălii participau doar femei în

vârstă. Realist vorbind, acest lucru sfidează logica, întrucât această muncă ar fi împovăraătoare pentru bătrâni, ținând seama de exigențele fizice și psihologice ale războiului.

Cu privire la același subiect, Imam Ahmed relatează: „Șase femei credincioase erau în armata care a participat la asediul de la Khaibar, sarcina lor fiind aceea de a da săgeți luptătorilor, de a pregăti mâncarea, a procura apă, a-i trata pe cei răniți, de a toarce și a-i ajuta în susținerea cauzei lui Allah. În cele din urmă, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a alocat părți din prada de război. Hadisul este consemnat de Ahmed 51271, 7/371 și Abu Dawud (2729).

De asemenea, se știe că unele dintre soțiile companionilor au ridicat armele în unele expediții și bătălii. Faptele lui Um 'Imarah Nasba bint Ka'b în ziua de Uhud sunt foarte cunoscute și au avut efectul de a-l face pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să spună: „**Purtarea ei a întrecut-o [a fost mai bună] pe aceea a lui cutare.**” În ziua Bătăliei Hunainului, Um

Salum a ținut un pumnal pentru a înjunghia orice dușman care vroia s-o atingă. Această întâmplare a fost povestită din nou de fiul ei, Anas: „În Ziua Hunainului, Um Salum avea un pumnal; când a fost trimisă de soțul ei, Abu Talha, el i-a spus Profetului: «Trimis al lui Allah, Um Salum poartă un pumnal cu ea!» Când Profetul a întrebat-o despre aceasta, ea a dat răspunsul: «Îl port pentru a înjunghia abdomenul oricărui păgân care se va apropia de mine», la care Profetul a zâmbit.” Hadisul este consemnat de Muslim (1809).

Dar companioanele aveau ambiții ce treceau dincolo de participarea alături de companioni la expedițiile din zonele adiacente. Ele erau dornice de a lua parte la cucerirea ținuturilor îndepărtate pentru a ajuta la răspândirea mesajului Islamului. Anas a relatat: „Într-o zi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a făcut siesta în casă la Um Hiram. Când s-a trezit, a zâmbit. De aceea ea a întrebat: «Ce te face să zâmbești, Profet al lui Allah?» Profetul a răspuns: «**Am văzut niște oameni ai comunității mele care au plecat în**

numele lui Allah, pe mare. Erau regi așezați pe tronurile lor.» Iar ea a replicat: «O, Trimis al lui Allah, roagă-te la Allah ca eu să fiu una dintre ei!» El a făcut acest lucru.” Hadis consemnat în *Sahih Muslim* (1912).

În timpul domniei lui ‘Osman (al treilea calif), Um Hiram a navigat împreună cu soțul ei, Ubada Ibn As-Samit, spre Cipru, unde a fost ucisă când se afla călare pe cal (într-o luptă) și a fost îngropată acolo, conform biografiilor și cronicarilor. Un capitol întreg este închinat pentru a evidenția rolul femeii în bătălii și expediții militare.

În sfera vieții sociale, femeia musulmană a jucat rolul său, ținând predici de reamintire a faptelor bune, poruncind ceea ce este bine și interzicând răul, în conformitate cu vorbele lui Allah:

„Drept-credincioșii și drept-credincioasele își sunt aliați unii altora. Ei poruncesc ceea ce este cuvenit, opresc de la ceea ce este neîngăduit, plinesc Rugăciunea [As-Salat], aduc Dania [Az-Zakat] și se supun lui Allah și Trimisului Său. Cu

*aceștia Allah va fi îndurător,
căci Allah este Puternic [și]
Înțelept."*

(Coran 9: 71).

O poveste binecunoscută descrie cum o femeie s-a ridicat în timpul predicii de vineri a lui Omar și l-a contrazis în legătură cu valoarea dotei ce trebuie să fie plătită miresei. Semnificativ este cum 'Omar (al treilea calif), fiind convins de argumentul ei, a replicat: „Omar a greșit, iar o femeie a avut dreptate.” Explicația sa a fost: „Cunoștințele tuturor sunt mai bune decât ale mele”. (*Tafsir Ibn Kathir*, 1/468). Povestea este citată de Ibn Kathir, iar Ibn Kathir este de acord cu 'Omar. Într-o altă versiune, 'Abdul-Raziq îl citează pe 'Omar, spunând: „O femeie a dezbătut un subiect cu 'Omar și l-a întrecut în dezbateră”. (*Tafsir Ibn Kathir*, 7/180). De asemenea, în timpul califatului său, 'Omar a numit în funcția de administrator al unei piețe o femeie – Al-Șifa bint Abdullah.

Analizând afirmațiile Coranului în privința chestiunilor legate de femei și meditănd asupra vieților Profetilor, descoperim cu greu o asemenea cortină,

precum este trasă de unii oameni, între bărbați și femei. Astfel, în prima parte a tinereții sale, profetul Moise (Pacea fie asupra sa!) este descris vorbindu-le celor două fete ale bătrânului din Madyan. El le pune întrebări și primește răspunsurile lor fără niciun sentiment de vinovăție sau jenă și le ajută cu mărinimie. Una dintre ele se întoarce curând la Moise pentru a-l invita acasă din dorința tatălui ei. Una dintre ele chiar îi sugerează tatălui său să îl angajeze pe Moise, întrucât era un bărbat puternic și cinstit. Coranul spune astfel:

„Și când a ajuns la apa de la Madyan, a găsit acolo o mulțime de oameni care adăpau [vitele]. Și în afară de ei, a găsit el și două femei care-și țineau departe [turma lor]. Și le-a întrebat el: «Care este necazul vostru?» Au răspuns ele: «Noi nu vom putea să adăpăm până ce nu s-au dus păstorii, iar tatăl nostru este tare bătrân!» Și a adăpat

pentru ele, apoi s-a întors la umbră și a zis: «Doamne, eu am mare nevoie de binele pe care îl faci să coboare asupra mea!». Apoi a venit la el una dintre cele două [copile], mergând cu sfială, și i-a zis: «Tatăl meu te cheamă să-ți dea o răsplată pentru că ne-ai adăpat nouă [turma]». Și când a venit [Moise] la el și i-a istorisit povestea, i-a zis: «Nu te teme, căci ai scăpat de neamul de nelegiuiți!» A zis una dintre ele: «Tată, ia-l cu simbrie, căci cel mai bun pe care-l poți lua cu simbrie este cel puternic și vrednic de încredere!»"

(Coran 28: 23-26).

În povestea Mariei, de fiecare dată când Zaharia intra în camera ei, găsea multă mâncare; de aceea o întreba despre acest lucru:

„Domnul ei a acceptat-o cu bună primire și a lăsat-o să

crească cu bună creștere și a încredințat-o lui Zaharia. Și de fiecare dată când intra Zaharia la ea în templu, găsea lângă ea mâncare. Și a întrebat-o el: «O, Maria, de unde ai aceasta?» Iar ea îi răspundea: «Ea este de la Allah!» Allah îl hrănește pe cel pe care El voiește, fără socoteală!"

(Coran 3: 37).

Altă poveste este aceea a Reginei din Saba; ni se descrie în Coran cum ea își consulta oamenii în legătură cu modul în care ar trebui să-i răspundă mesajului lui Solomon:

„A zis ea: «O, voi, înalți dregători! Sfătuiți-mă în această privință, căci eu nu hotărâsc în nicio treabă fără ca voi să fiți de față [pentru a mă sfătui]!» Au zis ei: «Noi avem putere și avem tărie mare, însă porunca este la tine, așa că vezi ce poruncești!» Ea a zis: «Când

regii intră într-o cetate, ei o strică și pe cei mai puternici dintre locuitorii ei îi fac umili. Astfel fac ei [de obicei]; eu voi să le trimit lor un dar și voi aștepta să văd cu ce se întorc solii!»

(Coran 32: 34).

Mai târziu ea ajunge în palatul lui Solomon și discută cu acesta următoarele:

„Și când a venit ea, i s-a zis: «Așa este tronul tău?» Iar ea a răspuns: «Parcă ar fi el...», și nouă ni se dăduse știința înaintea ei și eram noi deja supuși. Însă pe ea o abătuse ceea ce ea adora în locul lui Allah și era ea dintr-un neam de necredincioși. I s-a zis ei: «Intră în palat!» Și când l-a văzut ea, l-a socotit a fi o mare adâncă și [și-a ridicat poalele], descoperindu-și pulpele. Atunci, [Solomon] a zis: «Este un palat pardosit cu cristal.» A

zis ea: «Doamne, eu sunt nedreaptă față de mine însămi! Eu mă supun împreună cu Solomon lui Allah, Stăpânul Lumilor!»»

(Coran 27: 42-44).

Nu este corect să afirmăm că nu ni se aplică nouă codurile revelate ale popoarelor anterioare, deoarece istorisirile lor au fost prezentate în Coran pentru ca noi să reflectăm și să găsim îndrumare. Astfel este corect să susținem că acel cod revelat popoarelor anterioare, prezentat în Coran și Sunna (tradiția profetului Muhammed), este de asemenea un cod valabil pentru noi, cât timp niciun alt cod de al nostru nu îl consideră nul. Allah Preaînaltul i-a spus trimisului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Pe aceștia i-a călăuzit Allah. Așadar, urmează îndrumarea lor!”

(Coran 6: 90).

Mai mult, faptul că în perioada timpurie a Islamului pedeapsa inițială revelată pentru o femeie care a comis adulter

a fost aceea de a o închide într-o casă până la moarte sau până ce Allah îi oferea o altă cale de scăpare:

„Împotriva acelor care preacurvesc dintre femeile voastre, chemați să facă mărturie patru dintre voi. Iar de au mărturisit, atunci țineți-le închise în case până la moarte sau Allah va porunci pentru ele altă cale.”

(Coran 4: 15)

Înseamnă că nu este logic din punctul de vedere al Coranului și al Islamului, în general, să închizi în casă o femeie, crezând că aceasta este o caracteristică a femeii musulmane decente și virtuoză; această situație constituie mai degrabă o pedeapsă, deși femeia nu a comis niciun păcat. Mai târziu, desigur, pedeapsa a fost schimbată cu biciuirea, în cazul persoanelor necăsătorite care comit adulter, și cu lapidarea, în cazul celor căsătorite.

În concluzie, întâlnirea dintre bărbați și femei nu este interzisă, ci, dimpotrivă, este permisă sau chiar necesară atunci când se

urmărește o cauză nobilă precum sporirea cunoștințelor sau îndeplinirea unor fapte bune în care sunt necesare eforturile conjugate ale bărbaților și femeilor.

Pseudo-argumente pentru amestecarea bărbaților și a femeilor fără restricții

Aceasta este poziția Islamului în privința relațiilor dintre bărbați și femei, iar implicarea lor comună în actele caritabile și religioase este ceea ce numim amestecare permisă, însă „imperialismul intelectual” urmărește să îi determine pe oamenii din țările noastre să nu țină cont de îndrumarea lui Allah și a trimisului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Acești oameni au promis că îi vor da femeii libertatea de a-și afirma drepturile,

personalitatea, de a se bucura de viață și de feminitatea ei. Ei vor să îi permită să stea alături de bărbați, să se manifeste intim când este singură cu un bărbat care nu e soțul ei, să călătorească alături de bărbați, să meargă la cinema sau să danseze împreună până la miezul nopții. Prin aceste metode ar trebui să își găsească bărbatul potrivit, selectat dintre toți cei pe care i-a cunoscut. În acest mod, se spune, viața se presupune a fi mai sigură, iar femeia manifestă o rezistență mai bună în fața necazurilor.

Acești oameni care se cred serafimi nepătați ne spun să nu ne facem griji din cauza unei decente comunicări, a unei prietenii și a unui contact inocent între bărbați și femei. Frecvența contactului lor va calma dorința. Cele două sexe se presupune că își vor găsi satisfacția în simpla privire, conversație sau, într-un mod extrem, prin a dansa împreună, ceea ce reprezintă doar o formă de manifestare artistică. Plăcerile senzuale nu au loc. Este doar o eliberare a energiei, nimic mai mult. Aceasta este ceea ce au făcut și oamenii din Vest după ce s-au eliberat de complexe și restricții.

Pseudo-argumente infirmate

Pentru a răspunde opiniilor pe această temă, trebuie să precizăm că noi, în primul rând, suntem musulmani. Nu ne vindem religia pentru capriciile occidentalilor sau orientalilor. Religia noastră interzice amestecul dintre bărbați și femei, manifestările ostentative și caracterul lor seducător:

*„Apoi te-am așezat Noi pe
calea cea adevărată a religiei.
Urmeaz-o, așadar, și nu urma
poftelor celor care nu știi!”*

(Coran 45: 18);

*„Ei nu-ți vor fi de niciun folos,
în fața lui Allah. Cei nedrepti
își sunt aliați unii altora, în*

*vreme ce Allah este Ocrotitorul
celor cu frică."*

(Coran 45: 19).

În plus, Occidentul însuși, îndrăgostit de aceste idei, suportă consecințele acestora, precum desfrâul, decăderea morală ce a corupt tinerii și a dus civilizația la ruină și prăbușire. În Statele Unite, în Suedia și în alte țări unde libertatea sexuală este ceva obișnuit, statisticile arată că dorința trupească nu este frânată de libertatea de a vorbi și de a avea contact cu cineva și nici de orice altceva asemănător. Dimpotrivă, cu cât își satisfac poftetele, cu atât mai doritori devin.

Ar fi fost mai bine dacă studiam consecințele acestei libertăți ce mai poate fi denumită și pierzanie sau abandonarea virtuților și a tradițiilor în societățile civilizate, moderne, din Occident.

Consecințele amestecării promiscue

Procentele și cazurile din statistici și rapoarte prevăd o tot mai mare răspândire a acestei probleme. Libertatea și revoluția sexuală au dat naștere fructului lor amar odată cu dizolvarea barierelor ce despărțeau bărbații și femeile, iar rezultatele lor sunt expuse mai jos.

Decăderea morală

Consecințele promiscuității sexuale au antrenat descompunerea moralității caracterizată de tirania și triumful bestialității asupra omenirii, de pierderea noțiunii de puritate și a oricărei timidități; aceste atitudini menținute de bărbați și femei vor da naștere unei societăți tulburate. Într-un discurs faimos din 1962, președintele Kennedy a declarat că tinerii americani erau iresponsabili, indulgenți și decadenti; șase din șapte tineri nu se înrolau în armată, întrucât erau copleșiți de lascivitate. El i-a avertizat asupra răului produs de asemenea tineri, în caz că preluau conducerea țării.

Într-o carte scrisă de directorul Centrului de Cercetare Harvard, intitulată *Revoluția sexuală*, autorul a afirmat că Statele Unite se îndreaptă spre o situație catastrofală de anarhie sexuală, asemănătoare cu cea a

romanilor și grecilor. El a adăugat că americanii sunt înconjurați de pericolele abuzurilor sexuale ce le-ar putea distruge dezvoltarea și toate aspectele vieții.

Deși comuniștii erau mai reticenți în privința acestor chestiuni și existau restricții generale de cenzură în media, în 1962 Hrușciiov a declarat că tinerii sovietici s-au abătut de la calea lor și au fost stricați de lux. El a amenințat că va deschide lagăre de concentrare în Siberia pentru a scăpa societatea de tinerii ce decăzuseră și deveniseră o amenințare pentru viitorul Uniunii Sovietice.

Copiii nelegitimi

Creșterea rapidă a numărului copiilor nelegitimi este cauzată în mod direct de neînfrânarea dorințelor și de desființarea barierelor dintre tinerii bărbați și femei. În urma statisticilor făcute în Statele Unite

numărul de fete însărcinate în timpul școlii s-a descoperit a fi de proporții înspăimântătoare. Într-un raport dintr-un ziar s-a scris că o treime din copiii născuți în 1983 erau nelegitimi. Cei mai mulți dintre aceștia erau născuți de fete mai tinere de nouăsprezece ani. Numărul total de copii nelegitimi a fost de 112.353, cifră ce reprezintă un procent de 37% a nașterilor din acel an.

Scăderea ratei căsătoriilor

Posibilitatea existenței unei vieți sexuale lipsite de orice angajament și responsabilitate vizând căsătoria ori familia i-a îndemnat pe tineri să își petreacă tinerețea cu mai mulți parteneri, bucurându-se de șansa aceasta fără să fie obligați la o „viață monotonă” și fără a fi nevoiți să asigure cheltuielile necesare unei vieți

responsabile ale unui cuplu căsătorit și fără a-și asuma responsabilitatea de tată. Astfel, un număr uriaș de femei tinere sunt private de șansa de a avea un soț și de a trăi într-un minimum de pace și securitate, tocmai din cauza dorințelor trupești interzise ale relațiilor amoroase. De asemenea, sunt și mulți bărbați tineri privați de o viață liniștită. Statisticile publicate într-o emisiune difuzată în Statele Unite, pentru prima dată de la începutul secolului, arătau că majoritatea locuitorilor din San Francisco erau celibatari; 53% nu erau căsătoriți. Pentru Bruce Chapman, care a anunțat această informație, acesta a fost probabil un semn că modelul familiei tradiționale era demodat. El a adăugat că aceste schimbări sociale erau benefice pentru bunăstarea orașului în care exista un procent de 40% de creștere a numărului de tineri între 25-34 de ani, pe durata a zece ani anteriori. Totuși nu au fost incluși homosexualii din oraș care constituiau 15% din populație. În fața degradării sexuale, fenomen social predominant în lumea occidentală, a fost normal ca femeile suedeze să facă un protest,

strângându-se aproape o sută de mii de femei în protestul femeii împotriva libertății sexuale nelimitate. Trebuie să fi fost conștientizarea viitorului și intereselor femeilor elementul care le-a motivat să organizeze un asemenea protest uriaș.

Rata mare a divorțurilor și a distrugerii familiei

Nu numai căsătoria este copleșită de multe obstacole; și după săvârșirea ei se întâmpină probleme. Familia se prăbușește și legătura se rupe odată cu ivirea celei mai neînsemnate probleme. În toate țările occidentale, numărul ratei divorțurilor este în continuă creștere.

Răspândirea bolilor incurabile

În urma izbucnirii sexualității libere s-au înmulțit bolile, precum cele nevrotice și psihice. Răspândirea complexelor și tulburărilor de care se plâng sute de mii de pacienți fac parte dintre efectele binecunoscute ale promiscuității sexuale. Unul dintre cele mai periculoase și, în multe cazuri, fatal este SIDA, cauzată de virusul HIV. Virusul este responsabil de pierderea imunității corpului ce devine vulnerabil în fața tuturor factorilor exteriori. Milioane de oameni au decedat din cauza aceasta, fapt ce constituie o dovadă pentru cuvintele profetului Muhammed (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa!): **„Desfrâul nu apare niciodată într-o comunitate, fără ca prin răspândirea lui să nu apară problemele și greutatele, acestea**

neexistând la generațiile trecute." Hadisul este consemnat de Ibn Majah cu acordul lui Ibn Omar (4019), Al-Zawa'ed - hadis *sahih*; Al-Hakim, Al-Dhahaby 4/540, 541 și alții.

Neținându-se seama de tulburările nevrotice și psihologice ce pot apărea, societățile occidentale au fost luate cu asalt, iar spitalele și azilele au fost umplute de pacienți. Freud și adepții săi au susținut în teoriile psihanalitice că ridicarea restricțiilor tradiționale va diminua nervozitatea și va alina conștiința, iar dispariția complexelor îi va da spiritului o senzație de confort și ușurare. Restricțiile au fost ridicate, dorințele au fost satisfăcute, iar spiritele complicate sunt mai rău decât înainte; nervii sunt mai încordați și anxietatea este o boală a vârstei. Nici deschiderea unui milion de clinici nu a fost de ajutor.

Este greu de crezut că aceasta este imaginea pe care și-ar dori să-o vadă cei care au propus amestecarea sexelor fără restricții, în condițiile în care Allah ne-a protejat de aceste rele. Sau ei chiar nu știu?

Femeia ca mamă

Primul contact cu o femeie este contactul cu mama, cea care suferă în graviditate, naștere, alăptare și în procesul creșterii copilului ei.

Istoria nu prezintă o altă religie sau un sistem care onorează femeia ca mamă și care o înalță în afara Islamului. Islamul laudă femeia în mod repetat și aceasta derivă direct din porunca de a-L adora pe Allah și a crede în Unicitatea lui Allah. Allah a stabilit că onorarea mamei este o virtute și a așezat mama înaintea tatălui datorită celor pe care le îndură pe perioada sarcinii, nașterii, alăptării și a creșterii copiilor ei. Acest aspect este stabilit și restabilit în Coran, în mai multe capitole, tocmai pentru a imprima această noțiune în mintea și inima copilului, precum în versetele următoare:

„Noi l-am povățuit pe om [să facă bine] părinților săi, mama

lui l-a purtat, [suportând pentru el] slăbiciune după slăbiciune, iar înțărirea lui a fost după doi ani, [așadar]: «Adu mulțumire Mie și părinților tăi, căci la Mine este întoarcerea!»»

(Coran 31: 14);

„Noi i-am poruncit omului să le arate bunătate părinților săi. Mama sa l-a purtat cu dureri și l-a născut cu dureri. Purtarea lui și [până la] înțărirea lui sunt treizeci de luni. Iar când ajunge în plină putere și împlinește patruzeci de ani, zice el: «Doamne, ajută-mă pe mine ca să-Ți aduc mulțumire pentru binefacerea Ta, cu care Te-ai îndurat de mine și de părinții mei, și să împlinesc o faptă bună care să-Ți placă! Și fă ca urmașii mei să fie oameni buni [evlavioși]! Eu mă întorc

*la Tine, căindu-mă, și eu sunt
dintre cei supuși!»”*

(Coran 46: 15).

Un bărbat a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), întrebând: „Cine merită cel mai mult grija mea?” El a răspuns: „**Mama ta.**” Bărbatul a mai întrebat: „Apoi cine?” El a răspuns din nou: „**Mama ta.**” Bărbatul a mai întrebat: „Apoi cine?” El a răspuns din nou: „**Mama ta.**” Bărbatul a întrebat (a patra oară): „Apoi cine?” Iar Profetul a răspuns: „**Tatăl tău.**” Hadisul este relatat de Abu Huraira și consemnat de Bukhari și Muslim - *Al-Lu'lu' wal-Mergean*, (1652).

Al-Bazzar relatează că un bărbat făcea *tawaf* în jurul Kaabei, cărând-o în spate pe mama sa. Bărbatul l-a întrebat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!): „Acum am reușit să mă achit în fața ei?” Profetul a spus: „**Nu, nici măcar pentru unul dintre suspinele ei (adică unul dintre suspinele trudei, ale nașterii sale și așa mai departe)**”. Hadisul este consemnat de Al-Bazzar (1872). A fi bun cu ea înseamnă să o tratezi bine, să o respecti, să te umilești în

fața ei, să o ascuți pe ea cât timp aceasta nu contravine supunerii față de Allah, să încerci să o mulțumești și să o bucuri în toate privințele. Chiar și în război, dacă este opțional, el trebuie să aibă permisiunea ei, pentru a fi bun cu ea chiar dacă se află angajat într-un tip de *jihad*. (*Jihad*-ul este lupta psihică, psihologică, spirituală etc. de a păstra puritatea și practicarea Islamului - nota editorului).

Un bărbat a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a zis: „O, Trimis al lui Allah, vreau să lupt și aș dori sfatul tău.” El l-a întrebat: „**Ai mamă?**” Omul a spus: „Da.” Apoi el i-a spus: „**Nu o părăsi, deoarece Paradisul se află sub picioarele ei.**” (Hadis relatat de Muaawiya Ibn Jammah și consemnat de Al-Nisai - 6/11, Ibn Majah - 1/278 și Al-Hakim. Este îmbunătățit și aprobat de Al-Dhahaby - 4/151.)

Înainte de Islam, unele reglementări religioase au neglijat drepturile mamei, făcându-le ne semnificative. Odată cu venirea Islamului a devenit recomandat să ai grijă de unchii și mătușile din partea tatălui și a

mamei. Un bărbat s-a apropiat de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a zis: „Am comis o ofensă; pot să plătesc pentru ea?” El a întrebat: „**Ai mamă?**” Bărbatul a spus: „Nu.” Apoi el a întrebat: „**Ai o mătușă din partea mamei?**” Omul a răspuns: „Da.” Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis: „**Fii bun cu ea!**” Hadisul este relatat de Omar și consemnat de Tirmizi în *Relații și virtuți* (1905), de Ibn Hibban Charity (El-Ehsan) (435) și Al-Hakim care l-a perfecționat în termenii celor doi, șeicul fiind de acord Al-Dhahaby, 4/155.

Este uimitor că Islamul ne poruncește să fim buni cu mama, deși aceasta nu este credincioasă! Asma'a bint Abu Bakr l-a întrebat pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de relația sa cu mama ei necredincioasă care a venit la ea. El a spus: „**Da, să ai o relație bună cu mama ta.**” Hadisul este relatat de Asma'a și consemnat în *Al-Lu'lu' wal-Mergean* (587).

O dovadă că Islamul se îngrijește de mame, de drepturile și sentimentele mamelor, este aceea că o mamă divorțată are

mai multe drepturi și este mai indicat ca ea să aibă grijă de copii decât tatăl lor. 'Abdullah Ibn 'Amr Ibn Al-Aas a relatat că o femeie a întrebat: „O, Trimis al lui Allah, acest fiu al meu a crescut în pânțele mele, l-am alăptat de la sânul meu, l-am ținut în poala mea. Tatăl lui l-a luat de lângă mine.” Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **„Tu ai mai multe drepturi, dacă nu te măriți.”** Hadisul este consemnat de Ahmed în *Al-Musnad* (6707). Șeicul Șaker a confirmat autenticitatea sa. Hadisul este consemnat, de asemenea, și de Abu Dawud.

Imam Al-Khataby a spus în *Punctele de reper ale tradiției / Maalem As-Sunna*: „Cutie este numele unui loc care conține un lucru. Aceasta înseamnă că mama este mai îndreptățită, dacă ea și tatăl au procreat copilul, iar apoi ea a îndeplinit singură lucruri precum alăptatul și altele la care tatăl nu a contribuit. De aceea ea merită să aibă drepturi asupra copilului înaintea bărbatului.”

Ibn 'Abbas a spus: „'Omar Ibn Al-Khattab a divorțat de soția lui dintre ansari,

mama lui 'Asim. El a întâlnit-o pe când își purta copilul în Mahser (o piață dintre Quba și Medina). Copilul era înțărcat și putea să meargă. 'Omar a luat copilul de la ea și s-au certat până ce copilul a început să plângă. 'Omar a zis: «Am mai multe drepturi asupra copilului meu decât tine.» Ei s-au plâns lui Abu Bakr al cărui verdict a fost acela că mama ar trebui să păstreze copilul. El a spus: «Mirosul, patul și poala ei sunt mai bune pentru el decât ale tale până ce copilul va crește și va alege el însuși.»” *Punctele de reper ale tradiției / Maalem As-Sunna* (2181).

Mama, care este apreciată atât de mult în Islam și căreia îi sunt date toate aceste drepturi, are o sarcină de îndeplinit. Ea trebuie să aibă grijă de copiii ei, să îi crească bine, să le sădească virtutea în inimă și să îi facă să deteste răul. Trebuie să îi învețe să Îi fie supuși lui Allah, să îi încurajeze să apere ce este corect, să nu îi oprească să lupte pentru Allah din cauza sentimentelor ei materne, ci să favorizeze calea cea bună de manifestare a sentimentelor.

Noi am văzut o mamă credincioasă, Al-Khansaa, îndemnându-și elocvent cei patru

fii ai ei să fie curajoși și credincioși. Apoi, imediat ce bătălia s-a terminat și vestea morții celor patru fii ai ei s-a răspândit, ea nu a jelit, ci a mers mai departe, dar a zis cu certitudine și mulțumire: „Lăudat fie Allah care m-a onorat cu martiriul lor pentru credința Sa!”

Mame nepieritoare

Prin călăuzirea Coranului, cunoaștem exemple superbe de mame bune care au avut o influență și o poziție aparte în istoria credinței în Allah. Mama lui Moise, de exemplu, a răspuns la chemarea și revelația lui Allah, lăsându-și fiul, lumina ochilor ei, să plutească pe râu, asigurată fiind de promisiunea lui Allah:

„Și i-am revelat Noi mamei lui Moise: «Alăptează-l! Iar dacă te temi pentru el, aruncă-l în mare! Și nu-ți fie teamă și nu fi mâhnită, căci Noi îl vom întoarce pe el la tine și-l vom face pe el [unul] dintre trimiși!»”

(Coran 28: 7).

De asemenea, avem exemplul mamei Mariei, cea care a promis că orice va avea în

pântece Îi va fi dedicat lui Allah pentru a rămâne departe de orice politeism sau orice altă adorare în afară de cea a lui Allah. Ea s-a rugat lui Allah pentru a-i accepta legământul:

*„Muierea lui 'Imran a zis:
«Doamne, Îți juruiesc [numai]
Ție ceea ce este în pântecul
meu, devotat numai Ție!
Primește-l de la mine! Tu ești
Cel care Aude Totul,
Atoateștiutor [As-Sami', Al-
'Alim]!»”*

(Coran 3: 35).

Faptul că a descoperit că acel copil era o fetiță, lucru la care nu se aștepta, nu a împiedicat-o să își îndeplinească jurământul, rugându-L pe Allah să o protejeze de tot ce este rău:

*„Și când a născut, a zis ea:
«Doamne, am zămislit o
copilă!», dar Allah știa bine
ceea ce născuse ea. Și un băiat
nu este întocmai ca o copilă!
«Eu i-am pus numele Maria și o*

*încredințez pe ea și pe
scoborâtorii ei ocrotirii Tale,
împotriva lui Șeitan cel
izgonit!»”*

(Coran 3: 36).

Mai mult decât atât, Coranul a făcut din Maria (Allah să fie mulțumit de ea!), fiica lui 'Imran și mama profetului Iisus (Pacea fie asupra sa!), un exemplu de puritate, umilință în fața lui Allah și credință în cuvântul Său:

*„Și [la fel și] pe Maria, fiica lui
'Imran, care a rămas
neprihănită și am suflat în ea
din Duhul Nostru. Și ea a
crezut în cuvintele Domnului ei
și în scripturile Sale și a fost ea
dintre cei supuși cu
statornicie.”*

(Coran 66: 12).

FEMEIA CA FIICĂ

În vremurile preislamice, arabii erau mârniți și supărați de nașterea fetelor, așa că un tată, când era informat că soția lui a dat naștere unei fete, spunea: „Ea nu este atât de binecuvântată de Allah precum un fiu; apărarea ei constă în plâns și îngrijirea ei este prin furt!” El vroia să spună că ea nu-și putea apăra tatăl și familia decât țipând și plângând, nu luptând și folosind arme. Ea nu putea, de asemenea, să fie bună și să aibă grijă de ei decât luând bani de la soțul ei și oferindu-i familiei. Tradițiile arabilor i-au permis tatălui să își îngroape de vie fiica din cauza sărăciei actuale sau presupuse sau din cauza temerilor legate de o posibilă rușine pe care ar putea s-o cauzeze aceasta când ar fi crescut. În acel context, Coranul îi acuză, zicând:

*„Și când fetița îngropată de vie
va fi întrebată pentru ce păcat
a fost omorâtă...”*

(Coran 81: 8-9).

Coranul descrie, de asemenea, starea în care se află bărbatul atunci când fiicele sunt născute:

*„Iar dacă vreunuiia dintre ei i se
vestește [nașterea] unei fiice,
chipul lui devine negru și el e
plin de mânie, se ascunde de
lume din pricina răului ce i s-a
vestit. Să-l țină el, în ciuda
umilinței, sau să-l îngroape în
țărână? Ce proastă judecată!”*

(Coran 16: 58-59)

Unele reguli vechi îi dădeau tatălui dreptul de a-și vinde fiica, pe când alții îi permiteau să o înmâneze altui bărbat care putea chiar să o omoare sau să o posede.

Când a fost revelat Islamul, s-a poruncit ca o fiică, la fel ca un fiu, să fie tratată ca un cadou de la Allah, acordat de Allah oricui dorește dintre adoratorii Săi:

„A lui Allah este stăpânirea cerurilor și a pământului. El creează ceea ce voiește și dăruiește El copile cui voiește și dăruiește El băieți cui voiește, sau dă El și băieți, și copile și-l face sterp pe cel pe care El voiește. El este Atoateștiutor [și] Atotputernic ('Alim, Qadir).”

(Coran 42: 49-50).

Coranul a ilustrat prin pildele sale cum unele dintre fiice pot avea o influență remarcabilă și pot rămâne etern în memoria oamenilor, mult mai pregnant decât mulți alți bărbați. Avem un bun exemplu în povestea Mariei, fiica lui 'Imran, care a fost aleasă de Allah dintre toate celelalte femei și purificată. Mama ei și-a dorit să fie băiat, să-L servească pe Allah și să fie unul dintre credincioși:

*„Muierea lui 'Imran a zis:
«Doamne, Îți juruiesc [numai]
Ție ceea ce este în pântecul
meu, devotat numai Ție!*

Primește-l de la mine! Tu ești Cel care Aude Totul, Atoateștiutor (As-Sami', Al-'Alim)!». Și când a născut, a zis ea: «Doamne, am zămislit o copilă!», dar Allah știa bine ceea ce născuse ea. Și un băiat nu este întocmai ca o copilă! «Eu i-am pus numele Maria și o încredințez pe ea și pe scoborătorii ei ocrotirii Tale, împotriva lui Șeitan cel izgonit!». Domnul ei a acceptat-o cu bună primire și a lăsat-o să crească cu bună creștere și a încredințat-o lui Zaharia. Și de fiecare dată când intra Zaharia la ea în templu, găsea lângă ea mâncare. Și a întrebat-o el: «O, Maria, de unde ai aceasta?» Iar ea îi răspundea: «Ea este de la Allah!» Allah îl hrănește pe cel pe care El voiește, fără socoteală!" (Coran 3: 35-37).

Coranul a condus o campanie fermă împotriva acelor oameni cruzi care ucideau copiii, indiferent dacă erau băieți sau fetițe. Allah spune în Coran:

„Au pierdut aceia care și-au omorât copiii, din neghiobie și neștiință, și care au oprit ceea ce Allah le-a dat pentru trai, născocind minciuni pe seama lui Allah! Ei sunt în rătăcire și nu au fost bine călăuziți.”

(Coran 6: 140).

Și El mai spune:

„Și nu vă omorâți copiii voștri de frica sărăciei! Noi le vom asigura cele de trebuință ca și vouă. Omorârea lor este un păcat mare!”

(Coran 17: 31).

Profetul Islamului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) Islamului a spus că Paradisul reprezintă recompensa persoanei care se comportă bine cu fiicele sale, are răbdare să le crească, le asigură educația morală și ține cont de

poruncile lui Allah referitoare la ele, până ce fetele devin majore. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a păstrat locul de lângă el pentru un astfel de tată, în Paradis. Muslim a transmis de la Anas: „Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«Oricine a susținut și a protejat două fete sclave până ce au devenit majore, în Ziua Judecării, el și cu mine vom fi așa...»** și apoi și-a pus două degete împreună.” Hadisul a fost redat de Al-Tirmizi în maniera următoare: „... **«Oricine a susținut și a protejat două fete sclave, el și cu mine vom intra în Paradis la fel ca acestea...»** și și-a împreunat arătătorul cu degetul mijlociu.”

Ibn ‘Abbas a transmis că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis: **„Un musulman care are două fiice, cu care se comportă bine când acestea îl sunt alături de el sau când el este alături de ele, este admis în Paradis.”** Hadisul este consemnat de Bukhari în *Al-Adab Al-Mufrad* (77), de Ibn Abu Șeiba, 8/551, Ahmed care este corectat de șeicul Șaker (2104), Ibn Majah (3670) și alții.

Anumite tradiții profetice au stabilit că o asemenea recompensă – adică răsplata cu intrarea în Paradis – este de asemenea garantată și pentru fratele care își susține și își protejează surorile (două sau mai multe). În alte hadisuri se afirmă că aceste recompense sunt garantate oricui se comportă bine cu reprezentantele sexului feminin, chiar dacă este numai una. Abu Huraira a relatat: „Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«Oricine a avut trei fiice și și-a demonstrat răbdarea în creșterea lor, mulțumirea lor și nemulțumirea lor, Allah îl răsplătește cu Paradisul pentru mila lui asupra lor»**. Un bărbat a întrebat: «Și cel care are două fiice, o, Trimis al lui Allah?». El a răspuns: **«Și cel care are două fiice, de asemenea.»** Altul a întrebat: «O, Trimis al lui Allah, dar cel care are o fiică?» El a răspuns: **«Și cel care are o fiică, de asemenea.»**” (Hadis consemnat și perfecționat de Al-Hakim, de acord fiind și Az-Zeheby, 4/176). Ibn ‘Abbas a relatat: „Pe oricine a avut o fată care nu a fost îngropată sau insultată de către el, iar el nu i-a preferat pe fiii săi înaintea ei,

Allah îl va primi în Paradis.” (Hadis consemnat de Abu Dawud, 5/5146, și Al-Hakim care l-a corectat, 4/177; aprobat de Az-Zeheby.)

În relatarea de la Aișa, transmisă de imamul Bukhari și imamul Muslim, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **„Oricine suferă o nenorocire cauzată de păstrarea fiicelor lui, dar cu toate acestea le tratează bine, va fi protejat de ele de Focul Iadului”**. (*Al-Lu'lu' wal-Mergean*; consemnat de Bukhari și Muslim / 1688). Prin aceste texte autentice, prin sporirea și repetarea veștilor bune, nașterea fetelor nu mai este o povară înspăimântătoare și nici un semn rău. Dimpotrivă, este un dar pentru care trebuie să mulțumim și o îndurare pe care trebuie să ne-o dorim și să o cerem, fiindcă este o binecuvântare de la Allah Atotputernicul și o răsplată ce trebuie câștigată.

Astfel, Islamul a anulat pentru totdeauna obiceiul de a îngropa fetele care acum ocupă un loc foarte bun în inima tatălui lor. Acest fapt ne este arătat de ceea ce spune Profetul (Pacea și binecuvântarea lui

Allah fie asupra sa!) despre fiica sa, Fatima: „**Fatima este o parte din mine; cine o supără pe ea, mă supără pe mine**”. Hadisul este consemnat de Al-Bukhari cu acordul lui Al-Masur Ibn Makrama, *Sahih al-Jame'as-Saghir* și suplimentul său (4188). „**Fatima este o parte din mine; ce mă întristează pe mine, o întristează pe ea și ce mă mulțumește pe mine, o mulțumește pe ea.**” Hadisul este consemnat de imam Ahmed, At-Tabarany și Al-Hakim, cu acordul lui Al-Masur. Ibid. (4189). Vezi Ahmed 4/323, 332; At-Tabarany 20/25; Al-Hakim 3/158 care l-a îmbunătățit și apoi a fost aprobat de Az-Zeheby. „**Fără îndoială, fiica mea este o parte din mine; mă tem de ceea ce o sperie pe ea și sunt vătămat de ceea ce o vatămă pe ea.**” Hadisul este consemnat de toți cei șase imami ai hadisului; în *Mukhtasar As-Sunna* de Al-Munzery, hadis (1987).

Putem aduce aici un exemplu din literatura islamică. Un poet scria următoarele versuri:

„De n-ar fi fost fetele gingașe în blană
pufoasă de pisică,

De la care au luat netezimea,

Eu aş fi fost într-o mare mare problemă
Pe acest pământ vast.

Cu siguranță când copiii noștri sunt
printre noi,

Ei sunt lumina ochilor noștri ce
supraviețuiește pe pământ;

Dacă vântul suflă asupra unuia dintre
ei,

Ochii mei nu se vor mai închide
niciodată.”

Controlul tatălui asupra fiicei nu depășește limitele educației morale; la fel și în ceea ce îi privește pe frații ei. El îi spune să se roage când are șapte ani, dar o muștră dacă nu se roagă când împlinește zece ani. El trebuie să o separe pe ea de frații ei la această vârstă; ei nu ar trebui să doarmă împreună în același pat sau să facă baie împreună așa cum fac copiii mici. Tatăl o obligă să urmeze codul islamic al comportamentului în privința îmbrăcămînții, împodobirii, a ieșirii din casă și a vorbitului. El este obligat, conform religiei, să o întrețină până când se mărită. Nu are dreptul de a o vinde sau de a o face proprietatea unui bărbat în niciun mod. Islamul a interzis categoric vinderea

oamenilor liberi, atât bărbați, cât și femei. Dacă un bărbat liber a cumpărat sau a câștigat o fiică care a fost sclavă pentru un altul, ea trebuie eliberată imediat ce a intrat în posesia lui, conform legilor islamice, indiferent dacă el este de acord cu acest lucru sau nu.

Dacă fiica are proprii ei bani, tatăl ar trebui să îi păstreze pentru ea. Unui tată îi este interzis să își mărite fiica în schimbul căsătoriei cu fiica aceluși bărbat, aceasta fiind numită în justiție „căsătorie vacantă”, din cauza lipsei zestrei, întrucât zestrea este dreptul fiicei, nu al tatălui.

În plus, tatăl nu are dreptul de a-și mărita fiica cu un bărbat pe care aceasta nu îl vrea sau cu care ea nu este de acord. El trebuie să știe opinia ei despre bărbatul cu care se va căsători, indiferent dacă ea este de acord sau nu. Dacă a mai fost măritată, trebuie să își dea acordul clar. Dacă este virgină și copleșită de timiditate, atunci tăcerea ei este semn că este de acord. Dacă spune „nu”, atunci el nu are puterea de a o mărita cu cineva pe care ea nu îl dorește.

Imamul Muslim și imamul Bukhari au transmis de la Abu Huraira: „... **«O văduvă nu se poate mărita decât dacă își dă consimțământul, nici o virgină până când nu îi este cerută permisiunea.»**»

Ei au întrebat: «O, Trimis al lui Allah, cum își poate da ea consimțământul?» El a răspuns: «**Prin tăcerea ei.**»” Hadisul este consemnat în culegerea *Al-Lu'lu' wal-Mergean* (895). A fost transmisă, de asemenea, o relatare a Aîsei: „L-am întrebat pe Trimisul lui Allah: «Sunt femeile întrebate în legătură cu această chestiune?» El a răspuns: «**Da.**» Eu am continuat: «Virginia, când este întrebată, este rușinată și rămâne tăcută.» El a spus: «**Tăcerea este permisiunea ei.**»” În *Al-Lu'lu' wal-Mergean*, (895). Din acest motiv învățații spun că femeia virgină ar trebui să știe că tăcerea este consimțământul ei.

Khansaa' bint Khaddam Al-Ansari a spus că tatăl ei a măritat-o, deși nu era virgină, iar ea ura această căsătorie. Când ea a mers la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), el a anulat mariajul. (Hadis consemnat de toți cu excepția lui

Muslim). Ibn 'Abbas a relatat că o fată virgină a venit la Trimisul lui Allah și i-a spus că tatăl ei a măritat-o, deși ea nu dorea. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) i-a dat posibilitatea de a alege. Hadisul este consemnat de Ahmed (2469), îmbunătățit de șeicul Șakker, Abu Dawud (2069), Ibn Majah (1875) și Ad-Daraqatny vol. 3, (56).

Din aceste hadisuri avem dovada că tatăl nu este diferit de un alt bărbat; el este obligat să își întrebe fiica și este necesar ca aceasta să fie de acord. Conform imamului Muslim și a altora: „O virgină este întrebată”, ceea ce înseamnă că trebuie să își dea consimțământul. Conform Aîșei, o fată a venit la ea, spunând: „Tatăl meu m-a măritat cu nepotul lui pentru a se înălța pe sine prin acest act, iar eu nu sunt de acord.” 'Aîșah a replicat: „Stai jos până ce va veni Profetul.” Ea i-a spus, iar el a trimis după tatăl ei care i-a dat libertatea de a alege. Ea a spus: „O, Trimis al lui Allah, am fost de acord cu ce a făcut tatăl meu, dar am vrut să știu dacă femeia are vreun cuvânt de spus în această

chestiune.” (Hadis consemnat de Al-Nisaai în *Cartea Mariajului*; 6186-7).

Evident, hadisurile profetice au impus permisiunea virginelor și a femeilor care au fost măritate anterior drept o condiție a contractului marital. Dacă tatăl sau persoana în cauză mărită o femeie văduvă sau divorțată fără permisiunea ei, contractul este invalid și revocabil, precum în povestea lui Al-Khansaa bint Khaddam. În privința virginei, ea are dreptul de a alege; dacă este de acord, își dă permisiunea; dacă nu, refuză, lucru care anulează contractul, precum într-unul dintre hadisurile amintite anterior. (Vezi *Nail Al-Awtar*, 6/254-256). Foarte interesant în legislația islamică este faptul că este stipulată consultarea mamei în ce privește căsătoria fiicei ei, așa că mariajul poate fi săvârșit mulțumind toate părțile implicate. Ibn 'Omar a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a zis: **„Luați permisiunea femeii cu privire la fiicele lor.”** Hadisul este consemnat de Ahmed și atribuit lui Ibn Omar (4905), cercetat de Ahmed Șaker, Abu Dawud (2095) și alții. În acest context,

imamul Abu Suleiman Al-Kattaby, comentând acest hadis, în cartea sa *Maalem as-Sunna*, are anumite observații de adăugat, demne de luat în seamă, care ar trebui redade datorită integrității și moralității lor. El scrie: „Consimțământul mamelor în chestiunea fiicelor lor nu își are rostul doar pentru că astfel au ceva de spus în contractul marital, ci și pentru că astfel fetele se simt mai sigure, având o relație intimă cu mamele lor, favorizând o prietenie mai îndelungată și afectuoasă prin aducerea fiicelor și soților lor împreună, dacă contractul are la bază mulțumirea reciprocă și dorința mamelor și a fiicelor. În caz contrar, nu se va scăpa de consecințele negative (adică fiicele vor fi stârnite împotriva soților lor), iar posibila cauză de nenorocire va cădea asupra lor.

În plus, mamele sunt mai apropiate de fetele lor; ele ascultă mai mult de ceea ce spun. Datorită acestor motive, consultarea lor privind căsătoria fiicelor este apreciată și Allah știe cel mai bine.”

El adaugă: „Ar putea fi și un alt motiv pe lângă cele deja menționate. O femeie poate ajunge să afle prin relația specială pe

care o are cu fiica sa și prin conversația privată cu ea despre o problemă ce ar putea invalida contractul. Poate fi din cauza unei boli ce o face să nu poată să își îndeplinească datoriile de soție. Astfel înțelegem cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!): „**Fata virgină nu ar trebui să se căsătorească decât cu permisiunea ei, exprimată prin tăcere.**”;

ei îi poate fi rușine să își dea permisiunea și să își arate dorința de a se căsători. Prin urmare tăcerea ei indică și libertatea sa de a respinge o relație; ea poate rupe tăcerea dacă există un motiv ce este cunoscut numai de ea și care nu îi permite să se căsătorească. Allah Atotputernicul știe mai multe. (Vezi *Mokhtasser As-Sunna* de Al-Munzery; *Maalem As-Sunna* de Al-Khattab; *Sfaturi* de Ibn Al-Qayyim 3/39. Hadis cercetat de Ahmed Șaker și Muhammed Hamid Al-Fiqy.)”

Adăugăm aici că e posibil ca mamei să-i fi mărturisit fiica secretul că inima ei aparține altcuiva. Dacă acea persoană o cere în căsătorie și este potrivită pentru ea, atunci el ar trebui să aibă prioritate, conform

hadisului: **„Nimic nu este mai bun pentru cei îndrăgostiți decât căsătoria”.**

Hadisul este relatat de Ibn `Abbas și consemnat de Ibn Majah (1847), Al-Hakim și corectat în termenii islamici 2/160, fiind de acord Az-Zeheby și Al-Baihaqi 7/78, Al-Tabarany, Tammam și alții. Este menționat de Al-Albany în *Cele autentice* (624).

Dacă tatăl nu are dreptul de a-și mărita fiica cu cineva pe care ea nu îl place, atunci nici fiica nu are dreptul de a se căsători fără permisiunea lui, conform hadisului transmis de Abu Musa: **„Niciun mariaj fără un păzitor.”**

Hadisul este consemnat de Abu Dawud (2085), At-Tirmizi (1101), Ibn Majah (1881), Ahmed 4/394, 413, 418. Alte cuvinte menționate în hadis sunt transmise de Al-Munzery în *Mokhtasser As-Sunna* și de Ibn Al-Qayyim; vezi hadis (2000). Cu acordul Aîsei: **„Orice femeie care se mărită fără acordul tutorelui ei are mariajul nul.”**

Acest lucru a fost spus de trei ori. Hadisul este consemnat de Abu Dawud (2083) și (2084), At-Tirmizi (1102), care l-a îmbunătățit, și Ibn Majah (1879).

Abu Hanife și discipolii săi cred că o fată are dreptul de a se mărita chiar și fără acordul tatălui sau al tutorelui său, cu condiția ca soțul să fie potrivit pentru ea. Hadisul anterior nu este menționat în scrierile lor, dar ei se prevalează de ceea ce se află scris în Coran referitor la căsătorie, în pasajul în care Allah cere să fie împiedicate femeile de la căsătoria cu soțul anterior până când nu se căsătoresc cu un alt bărbat.

În aceste versete și în altele, mariajul este atribuit femeilor. Allah interzice împiedicarea unei femei care dorește să-și caute pe cineva cu care să se mărite, cât timp este capabilă să facă aceasta; acest lucru trebuie acceptat. Abu Hanife a pus o condiție: mariajul ei trebuie să fie cu un soț potrivit, altfel persoanele responsabile au dreptul să obiecteze la căsătorie. Dacă o femeie se mărită cu acordul tutorelui ei, dar nu în prezența sa, este permis de anumiți juriști, deși consensul general impune prezența tutorelui ca o condiție – altfel mariajul este nul.

Ibn Qudama a spus: „Dacă contractul este validat de un conducător, atunci nu este

permis să fie anulat. Judecătorul are aici un punct de vedere special: contractul este anulat când este împotriva unui text. Conducătorul are prioritate, pentru că este o chestiune negociabilă, și astfel verdictul său nu este anulat. Textul (adică «**Nicio căsătorie fără un tutore**») a fost interpretat în mai multe feluri și este aprobat de unii și respins de alții."

Aceasta este opinia lui Ibn Qudama ce are cunoștințe profunde și este cinstit, fie ca Allah să fie mulțumit de el! Cu toate acestea, pentru a fi realizată cu tact, căsătoria ar trebui săvârșită cu acordul tuturor părților implicate: tatăl, mama și fiica, pentru a nu da naștere bârfelor, dușmăniei și certurilor, întrucât Allah a permis căsătoria pentru a susține iubirea și mila.

Este necesar ca tatăl să aleagă pentru fiica sa un bărbat bun, care o face fericită și care își găsește fericirea alături de ea. Tatăl ar trebui să se concentreze asupra moralității și credinței bărbatului, nu asupra lucrurilor materiale și lumești. El nu ar trebui să pună obstacole în calea căsătoriei, dacă un bărbat potrivit îi cere mâna fiicei sale. În hadis se

afirmă: „Dacă persoana care te mulțumește în privința moralității și credinței vine la tine, las-o să se căsătorească [cu fiica ta]. Dacă nu faci asta, vei crea răzvrătire pe pământ și vei răspândi corupția”. Hadisul este relatat de Ibn Omar și consemnat de At-Tirmizi, Ibn Majah (1967), Al-Hakim a cărui îmbunătățire a fost acceptată de Az-Zeheby 2/165, cu acordul lui Abu Huraira; Al Baihaqi 7/82, cu acordul lui Abu Hatim Al-Mazay; Ibn Adeyy, îmbunătățit în *Sahih al-Jame'as-Saghir* și suplimentul ei (270).

Astfel, Islamul l-a învățat pe tată că fiica lui este o „ființă umană”, înainte de orice altceva. Ea nu este o „marfă” ce poate fi dăruită și dată celui care plătește mai mult, precum fac mulți tați ignoranți și avari ce continuă această practică și astăzi. În hadis se spune: „Este norocul unei femei să își ușureze angajamentul, zestrea și să își ușureze pântecul - adică nașterea”. Hadis relatat de Aişa, consemnat de Ahmed 6/77, Ibn Hayyan (4095), Hakim 2/181, care l-a îmbunătățit în termeni islamici, și aprobat de Az-Zeheby și perfecționat în *Sahih al-Jame'as-Saghir* și suplimentul lor (2235).

FEMEIA CA SOȚIE

Conform unor credințe străvechi, femeia a fost considerată impură, creată de Satana. Fiecare ar trebui, prin urmare, să scape de ea și să se îndrepte spre o viață monahală, de sacrificiu. Alții au considerat soția ca fiind un instrument de plăcere pentru bărbat, o bucatăreasă și o servitoare în casa lui.

Islamul a fost revelat pentru a desființa viața monahală și retragerea din lume. El promovează căsătoriile și consideră căsnicia drept unul dintre semnele și dovezile că Allah este în Univers:

„Printre semnele Lui [este acela] că El v-a creat pe voi din țărână și apoi iată-vă pe voi oameni care v-ați răspândit [pe pământ].”

(Coran 30: 21).

Când un grup de companioni a dorit să se retragă din viața socială și să se dedice adorării lui Allah, postind întreaga zi, petrecând toată noaptea în adorarea lui Allah și părăsind femeile, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a acuzat, spunând: **„Voi sunteți oamenii care au spus un asemenea lucru? Dintre voi, eu Îl ador cel mai mult pe Allah, sunt cel mai religios, dar postesc și apoi întrerup postul, mă trezesc noaptea să mă rog și apoi mă culc, și am o căsnicie. Oricine nu urmează calea mea [Sunna] nu este unul dintre noi.”**

Hadisul este relatat de Anas și consemnat de Bukhari și Muslim în *Al-Lu'lu' wal-Mergean* 2/885.

Islamul a făcut ca o soție bună să fie cea mai mare comoară pe care un bărbat o poate avea în viața sa, după credința în Allah și respectarea poruncilor Sale. Ea este considerată a fi cheia fericirii. Potrivit hadisului: „Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a zis lui Omar: **«Să îți spun care este cea mai mare comoară pe care o poate păstra un bărbat? O soție bună. Dacă el se uită la ea, se binedispune, dacă îi**

poruncește ceva, ea se supune, și dacă este departe de ea, aceasta îi rămâne fidelă»". (Hadis relatat de Ibn 'Abbas și consemnat de Abu Dawud în *Zakat* 2/1664, de Al-Hakim, care l-a îmbunătățit 2/333, și aprobat de Az-Zeheby).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **„Lumea este minunată și cea mai mare comoară a ei este o femeie bună.”** Hadisul este relatat de Abdullah Ibn Amr și consemnat de Muslim (1467). De asemenea, a zis: **„Oricui îi este încuviințată o soție bună, el este ajutat să urmeze jumătate din religie, iar în cealaltă jumătate este lăsat să Îi fie supus lui Dumnezeu.”**³

³ Hadis consemnat de Hakim, care l-a îmbunătățit cu acordul lui Anas 2/161, aprobat de Az-Zeheby și repetat de Al-Munzery în *At-Terghib wal-Terhib*. Vezi *Al-Muntaqa* 111101. De asemenea, este relatat de la Al-Tabarany în *Al-Awsat* și de Al-Hathamy în *Al-Majmu'* 41272. Abdur-Rahman nu a cunoscut relatatorul cu acordul lui Anas, Al-Hakim a știut că era Al-Oqba Al-Azraqi, repetat de Az-Zeheby și menționat de Al-Albany în *Tradiții autentice* (625).

El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus: „Există trei lucruri ce aduc fericire și trei lucruri care aduc nefericire pentru oameni. O soție bună, o casă bună și un mijloc de transport bun aduc fericirea. O femeie rea, o casă urâtă și un mijloc de transport prost aduc nefericirea.”⁴

De asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „Patru lucruri, dacă îi sunt încredințate oricărei persoane, înseamnă că i s-a dat ce este mai bun din viața aceasta și cea de după: o inimă plină de mulțumire, o gură ce Îl pomenește pe Allah, un corp care îndură cu răbdare nenorocirile și o soție ce nu caută să îl trădeze sau să îi ia banii.”

Hadis relatat de Ibn 'Abbas. Al-Haythamy 4/273 a spus că a fost relatat de

⁴ Hadis consemnat de Ahmed, Al-Bazzar și Al-Tabarany în *Al-Majma'* 41272. Este menționat de Al-Munzery în *Al-Terghib wal-Terhib*, a fost transmis de Ahmed prin dovezi autentice și de Al-Tabarany, Al-Bazzar și Al-Hakim care l-a îmbunătățit.

Al-Tabrany în vol. 11 (11275), în *Al-Kebir wal-Awsat*. Într-o altă versiune: „**nu caută să păcătuiască împotriva lui**”.

Islamul a indicat importanța femeii ca soție și consideră că angajamentul și datoriile sale matrimoniale sunt *jihad* (înfăptuirea unor eforturi în numele lui Allah). Al-Tabarany a consemnat următorul hadis relatat de Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de ei!): „O femeie a venit la Profet (Pacea și mulțumirea lui Allah fie asupra sa!) și a zis: «O, Trimis al lui Allah, sunt mesagera femeilor la tine. Nu este nicio femeie printre ele care să știe acest lucru și niciuna nu vrea să vin la tine.» Apoi și-a prezentat cazul și a spus: «Allah este Dumnezeuul bărbaților și al femeilor și tu ești mesagerul Lui între bărbați și femei. Lupta pentru Allah (*jihad*) este pentru bărbați; dacă câștigă, își iau răsplata și dacă mor martiri, sunt în viață [pe lumea cealaltă] și sunt îngrijiți de Allah. Deci ce fapte egale cu ale lor trebuie să facem pentru Allah?» El a spus: **«Fiți supuse soților voștri și îndepliniți-vă îndatoririle! Puține dintre voi fac aceasta.»**” (Al-Haythamy în *Majma’ Al-Zawaaed* 4/305, 306; hadisul este transmis

de Al-Tabarany; Al-Bazzar a transmis un hadis asemănător).

Islamul a enunțat drepturile soției în fața bărbatului; ea nu este considerată un simplu instrument. Dimpotrivă, Islamul îi stabilește mai mult decât un protector: în primul rând, îi oferă pietatea și credința musulmană; în al doilea rând, conștientizarea societății și a slăbiciunilor ei; în al treilea rând, o lege obligatorie.

Primul dintre drepturile ei este zestrea, Islamul obligând bărbatul să i-o ofere femeii ca un simbol al dorinței lui de a se însura cu ea. Allah spune:

„Și oferiți femeilor zestrea de bunăvoie, iar dacă ele se lipsesc - nesilite - de ceva, atunci voi cheltuiți-o după cum doriți, cu plăcere!”

(Coran 4: 4).

Expresia „cu inimă bună” înseamnă că zestrea este dată ca un cadou; ea nu este prețul sau recompensa pentru plăcerile pe care ea i le satisface, așa cum au insistat unii oameni.

Așadar unde putem găsi această practică în alte civilizații, unde femeia este aceea care plătește o sumă din proprii ei bani, deși, în mod normal, bărbatul îi cere mai mult decât îi cere ea lui?

Al doilea drept al ei este acela de a fi întreținută. Soțului i se cere să îi asigure soției mâncarea, hainele, un loc în care să locuiască și tratament medical conform mediului, condițiilor și veniturilor sale. Bogații au propria lor măsură, iar săracii pe a lor. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus în legătură cu drepturile femeilor: **„Voi sunteți obligați să le asigurați mâncarea și hainele în mod onorabil.”** Hadisul este relatat de Jabir și consemnat de Abu Dawud (1905), Ibn Majah (3074), Al-Doramy în *Kitab Al-Manniș*, p. 440, Ahmed 5/73, cu acordul unchiului lui Abu Gara Al-Raqași). **„Onorabil”** desemnează ceea ce este obișnuit conform onoarei și credinței oamenilor, nu extravaganță sau sărăcie. Allah Atotputernicul ne spune:

„Cel care este înstărit să cheltuiască după averea sa, iar cel a cărui înzestrare este

măsurată să cheltuiască din ceea ce i-a dat Allah. Allah nu silește pe nimeni decât după cum El i-a dat. Și Allah va face să vină după strâmtorare belșug."

(Coran 65: 7).

Al treilea drept este acela de a conviețui cu ele onorabil. Allah Atotputernicul a spus:

„O, voi cei care credeți! Nu vă este îngăduit să moșteniți femei în pofida voinței lor și nici să le opriți să se căsătorească [din nou] cu alții, ca să le luați o parte din ce le-ați dat [ca zestre], decât dacă ele au săvârșit un păcat învederat, ci purtați-vă cu ele după cuviință! Iar dacă nu vă este pe plac, se poate să nu vă fie pe plac un lucru pe care Allah l-a pregătit [să vă aducă] un mare bine."

(Coran 4: 19).

Este un drept colectiv în care sunt incluse toate aspectele din relația soț / soție, precum bunele maniere, o atitudine flexibilă, cuvinte dulci, o față zâmbitoare, veselie și comportament amuzant etc. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „**Cei mai credincioși sunt cei care se comportă cel mai frumos și sunt cei mai amabili cu neamul lor**”. Hadisul este consemnat de Al-Tirmizi cu acordul lui Abu Huraira (1162).

Ibn Hibban a relatat de la 'Aișah că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „*Cel mai bun dintre voi este acela care este cel mai bun cu familia sa, iar eu sunt cel mai bun cu familia mea.*”

Hadisul este consemnat de Ibn Hibban (*El-Ihsan*), vol. 9 (4177).

Biografia concretă a Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a dezvăluit amabilitatea manifestată față de oameni, comportarea excelentă cu soțiile lui; el obișnuia chiar să le ajute în gospodărie. Caracterul lui jucăuș este dezvăluit și de faptul că a făcut două curse cu Aișah; ea a

câștigat prima dată, iar apoi a câștigat el. Atunci a zis: „**Dinte pentru dinte**”. Hadisul este relatat de 'Aișah și consemnat de Ibn Majah (1976).

În schimb, pentru aceste drepturi, o soție este obligată să îl asculte pe bărbatul ei în toate, excepție făcând nesupunerea față de Allah. Ea este obligată să aibă grijă de banii lui și să nu-i cheltuiască decât cu permisiunea lui; cât despre casa lui, ei nu îi este permis să lase pe nimeni înăuntru fără permisiunea lui, chiar dacă este vorba de o rudă. Astfel de îndatoriri nu sunt nici prea grele, nici nedrepte în schimbul drepturilor ei. Prin urmare, pentru fiecare drept există o îndatorire. Este corect faptul că Islamul nu a lăsat toate îndatoririle nici în grija femeii, nici a bărbatului. Allah Atotputernicul spune:

„Muierile divorțate trebuie să aștepte trei menstruații și nu le este îngăduit să ascundă ce a făcut Allah în pânțelele lor, dacă ele cred în Allah și în Ziua de Apoi. Iar bărbații lor sunt mai îndreptățiți să le aducă înapoi în acest răstimp, dacă

vor împăcarea. Ele au drepturi egale cu obligațiile lor, după cuviință. Dar bărbații au o treaptă peste ele. Și Allah este Atotputernic, Înțelept ('Aziz, Hakim)."

(Coran 2: 228).

În concluzie, femeile au drepturi și obligații egale. Cuvintele lui Ibn 'Abbas, care stătea în fața unei oglinzi pentru a se aranja, sunt lăudabile. Când a fost întrebat de acest lucru, a spus: „Mă înfrumusețez pentru soția mea așa cum și ea face aceasta pentru mine.” Apoi a recitat nobilul verset din Coran 2: 228. Este un exemplu minunat ce ilustrează cunoștințele coranice profunde ale companionilor (Allah fie mulțumit de ei toți!).

Independența soției

Islamul nu ignoră personalitatea niciunei femei, din cauza căsătoriei ei, precum se întâmplă în anumite culturi care atașează femeia bărbatului pentru a-i da numele lui. Islamul a păstrat deosebirea, personalitatea independentă a femeii, așa cum este, acesta fiind motivul pentru care astăzi cunoaștem soțiile Trimisului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) după numele lor.

În plus, personalitatea ei juridică nu este diminuată din cauza căsătoriei; ea nu își pierde dreptul de a încheia contracte etc. Ea poate vinde și cumpăra, poate să își închirieze proprietățile, să doneze o parte din banii ei, să facă acte de caritate, să împuternicească și să se opună unui lucru. Acestea sunt drepturi dobândite de femeile occidentale recent și încă mai suportă restricții din partea soțului în anumite țări.

DIVORȚUL

Propaganda și invazia orientală a anilor precedenți și-a concentrat atacul pe două subiecte menite să defăimeze atitudinea islamică privind femeile. Acestea sunt divorțul și poligamia, deși, de fapt, ele reprezintă două lucruri bune de care Islamul este mândru.

Este într-adevăr regretabil că, atunci când sunt discutate aceste două lucruri privind musulmanii, ei se referă la ele ca fiind două probleme ale familiei și societății. Ei vorbesc de ele într-un mod care discreditează Islamul și legile lui remarcabile.

De fapt, Islamul nu a dat legi privitoare la aceste două chestiuni decât pentru a rezolva multe probleme din viața bărbaților și a femeilor, precum și din viața familiei și a societății. Adevărata problemă este neînțelegerea spuselor lui Allah sau

neîndeplinirea lor. Orice este folosit greșit duce la deservicii periculoase.

De ce a legalizat Islamul divorțul?

Nu orice divorț este demn de laudă în Islam. Unele cazuri de divorț sunt neplăcute sau chiar interzise, deoarece determină distrugerea familiei de care Islamul are grijă să fie solid construită și bine formată. De aceea este relatat de la Abu Dawud: „**Lucrul permis pe care Allah îl urăște cel mai mult este divorțul**”.

De asemenea, despre divorț este menționat și în Coran:

„Și au urmat ceea ce șeitani au născocit în timpul împărăției lui Solomon, dar nu a fost necredincios Solomon, ci șeitani au fost necredincioși. Ei i-au învățat pe oameni

vrăjitoria și ceea ce a fost trimis celor doi îngeri din Babel, lui Harut și Marut. Dar ei doi nu învățau pe nimeni înainte de a-i spune: «Noi suntem o ispită, deci nu fi necredincios!» Și au învățat de la ei doi [chiar și] cum să semene dezbinare între bărbat și soața lui. Însă ei nu puteau să facă rău nimănui, fără îngăduința lui Allah. Ei au învățat ceea ce le aduce rău și nu le folosește și totuși au știut că cei care vor dobândi aceasta nu vor avea parte în Viața de Apoi. Ce lucru de nimic au dobândit în schimbul vinderii sufletelor lor! Dacă ei ar fi știut!"

(Coran 2: 102).

De aceea Coranul compară despărțirea dintre bărbat și nevasta lui cu vrăjitoriile eretice, precum spune Allah Atotputernicul:

„Iar dacă cei doi se despart, atunci Allah poate să-i înzestreze pe amândoi cu dărnicia Sa. Și Allah este Cel cu Har Nemărginit [și] Înțelept (Wasi', Hakim).”

(Coran 4: 130).

Divorțul, conform legislației islamice, este similar cu o operație dureroasă; omul sănătos îndură durerile rănii sale, chiar și o amputare, pentru a-și proteja restul părților corpului de răni mai grave. Dacă dezgustul dintre soț și soție se menține, metodele de reconciliere și încercările celorlalte persoane de a-i împăca eșuează, divorțul este atunci cel mai amar medicament ce nu are o altă alternativă. Acesta este motivul pentru care, dacă nu poate fi o reconciliere, se aplică divorțul. Coranul cel Sfânt spune:

„Iar dacă cei doi se despart, atunci Allah poate să-i înzestreze pe amândoi cu dărnicia Sa. Și Allah este Cel cu Har Nemărginit [și] Înțelept (Wasi', Hakim).”

(Coran 4: 130).

Ce poruncește Islamul aici se datorează motivelor, înțelepciunii și intereselor musulmanilor. Este illogic să forțezi, prin puterea legii, o viață între doi parteneri care nu se simt bine unul cu altul și nu au încredere unul în celălalt. Dimpotrivă, ei ajung la sentimente de repulsie. Să obligi la o astfel de viață prin puterea legii este o pedeapsă severă, nemeritată de om decât dacă a comis o crimă gravă. Este mai rău decât închisoarea pe viață și este cu siguranță insuportabil precum Iadul. În vremurile vechi, un bărbat înțelept a spus: „Una dintre cele mai mari nenorociri este să trăiești cu cineva care nu este de acord cu tine, dar nu te părăsește.”

Abu Al-Tayyeb Al-Mutanaby a spus: „Unul dintre necazurile unui bărbat liber este să fie prins în situația inevitabilă de a se comporta cu un dușman precum cu un prieten. Dacă așa se spune despre un amic pe care îl întâlnești o dată sau de mai multe ori pe săptămână, pentru una sau mai multe ore pe zi, atunci ce se poate spune despre soția care stă în casa lui, este foarte aproape de el și îi este parteneră de viață?”

Limitarea numărului divorțurilor

Islamul a stabilit un număr de principii, învățături și reguli care, dacă sunt urmate și îndeplinite cu discreție, ar diminua necesitatea divorțului și ar limita efectele răspândirii unei situații neplăcute. Unele dintre acestea sunt următoarele:

1. Să alegi o soție bună, să fii mai atent la religia și moralitatea ei decât la banii, bogăția și frumusețea sa. Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa!) a zis: **„O femeie este luată în căsătorie pentru patru calități: banii, numele de familie, frumusețea și religiozitatea ei. Ia-le pe cele religioase și vei fi mulțumit!”**

Hadisul este convenit, relatat de Abu Huraira și consemnat în *Al-Lu'lu' wal-Mergean* (928).

2. A-ți vedea logodnica înainte de încheierea contractului de căsătorie

reprezintă o necesitate pentru a fi liniștit în ceea ce privește frumusețea ei în ochii lui și locul său în inima lui; această privire este mesagerul căldurii și afecțiunii. Din acest motiv, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus unui bărbat care a încercat să se căsătorească cu o femeie pe care nu o văzuse:

„Du-te și privește-o, pentru că aceasta va duce la armonia dintre voi!”, (vezi *Sahih Al-Jame' As-Saghir*), adică va aduce căldură și armonie. Această poruncă profetică: **„Privește-o...”**, dacă nu indică obligație, atunci indică preferință, fără îndoială. Hadisurile (tradițiile profetice) care prezintă același înțeles sunt numeroase. Jabir a spus despre femeia cu care s-a căsătorit: „Obişnuiam să mă ascund după un copac și să o privesc, până când am văzut la ea ceva ce m-a determinat să mă căsătoresc cu ea.”

Din păcate, sunt anumiți musulmani, în special în regiunea Golfului, care percep privirea bărbatului asupra logodnicei sale ca pe un act imoral. De aceea el nu o vede până în ziua nunții, deși poate fi elevă sau studentă și merge la școală și la piață, fiind

văzută de toată lumea în afară de logodnicul său.

În opoziție, sunt cei care îi permit bărbatului să fie singur cu logodnica lui și le permit să iasă frecvent împreună la cinema etc. Astfel, s-a pierdut ceea ce este corect prin aceste două extreme ale exagerării și ale comportamentului imoral.

3. Pentru femeia interesată, tutorii ei trebuie să aleagă un soț cu caracter nobil și să îl prefere pe cel a cărui credință și moralitate este satisfăcătoare. Noi am menționat deja următorul hadis: **„Dacă bărbatul care te mulțumește în credință și moralitate vine la tine, lasă-l să se căsătorească (cu fiica ta).”**

Predecesorii au relatat: **„Când îți măriți fata, las-o să se căsătorească cu un bărbat credincios; dacă o iubește, o va trata cu noblețe și dacă o urăște, nu va fi nedrept.”**

4. Consimțământul unei femei de a se căsători cu cel care îi propune aceasta este o condiție a mariajului. Nu este niciodată permis să căsătorești o persoană care nu e de acord. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a anulat căsnicia unei

femei care s-a căsătorit pentru că a fost obligată.

5. Se consideră că mulțumirea și aprobarea tutorelui femeii este obligatorie sau preferabilă; de aceea o femeie nu se mărită dacă familia nu este de acord sau este nemulțumită de mariaj. Acest fapt ar conduce la îndepărtarea dintre femeie și familia sa; o asemenea îndepărtare se poate reflecta și în căsnicia ei și poate avea un efect negativ asupra sa.

6. Consultarea mamelor în privința căsătoriilor fiicelor lor pentru ca mariajul să fie stabil și toate părțile să fie mulțumite. Se relatează că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: „**Întrebați femeile despre fiicele lor**”;

am menționat deja hadisul și discursul imamului Al-Khattab.

7. Este necesar să trăiești în căsnicie în înțelegere reciprocă, clarificând detaliile drepturilor și îndatoririlor cuplului, evocând credința pentru a rămâne credincioși legilor lui Allah și pentru a te teme și a asculta de Allah, urmând legile Lui. Soțul și soția au sarcini de îndeplinit în schimbul drepturilor

fiecăruia. Un musulman își îndeplinește sarcinile înainte de a întreba de drepturile lui. Allah Atotputernicul spune:

„Muierile divorțate trebuie să aștepte trei menstruații și nu le este îngăduit să ascundă ce a făcut Allah în pântecul lor, dacă ele cred în Allah și în Ziua de Apoi. Iar bărbații lor sunt mai îndreptățiți să le aducă înapoi în acest răstimp, dacă vor împăcarea. Ele au drepturi egale cu obligațiile lor, după cuviință. Dar bărbații au o treaptă peste ele. Și Allah este Atotputernic, Înțelept ('Aziz, Hakim).”

(Coran 2: 228).

8. Soțul trebuie să fie realist și să nu caute perfecțiunea în soția lui, să îi ia în considerare calitățile, precum și punctele slabe. Dacă lui nu-i place o trăsătură a sa, va găsi alta care să îl satisfacă. Avem hadisul: **„Niciun credincios nu ar trebui să deteste o femeie care crede în Allah; dacă detestă una**

dintre manierele ei, el va fi satisfăcut de alta." Hadisul este relatat de Abu Huraira și consemnat de Ahmed și Muslim, op. cit. (7741).

9. Dacă simte o antipatie față de soția sa, soțul trebuie să își folosească rațiunea și să ia în considerare bunăstarea generală a tuturor celor implicați. El nu trebuie să se grăbească să cedeze sentimentelor sale și trebuie să aibă încredere că Allah poate schimba impulsul lui cu ceva bun. Allah Atotputernicul spune:

„O, voi cei care credeți! Nu vă este îngăduit să moșteniți femeii în pofida voinței lor și nici să le opriți să se căsătorească [din nou] cu alții, ca să le luați o parte din ce le-ați dat [ca zestre], decât dacă ele au săvârșit un păcat învederat, ci purtați-vă cu ele după cuviință! Iar dacă nu vă este pe plac, se poate să nu vă fie pe plac un lucru pe care

*Allah l-a pregătit [să vă aducă]
un mare bine."*

(Coran 4: 19).

10. Soțul trebuie să o trateze pe soția neascultătoare cu înțelepciune, progresând pas cu pas de la bunăvoința lipsită de slăbiciune, la fermitatea lipsită de violență. Allah Atotputernicul spune:

*„Bărbații sunt proteguitori ai
mujerilor, datorită calităților
deosebite cu care i-a dăruit
Allah și datorită cheltuielilor
pe care le fac din bunurile lor.
Iar cele evlavioase [dintre
femei] sunt ascultătoare și
păzitoare [ale celor care
trebuie păzite] în absența
[soților lor], pe care și Allah le
păzește. Pe acelea de a căror
neascultare vă temeți,
povățuiți-le, părăsiți-le în
paturi și loviți-le! Dar dacă ele
[revin și] ascultă de voi, atunci
nu mai căutați pricină
împotriva lor. Allah este Cel*

mai Înalt, Măreț ('Aliyy, Kabir)."

(Coran 4: 34).

11. Să ceară societății să intervină, când se întâmplă un abuz între soț și soție, prin formarea unui consiliu de familie al persoanelor de încredere dintre rudele lui și ale ei, ca o încercare de îndreptare, reconciliere și rezolvare a crizelor existente prin metode pașnice. Allah Atotputernicul a spus:

„Dacă vă temeți de o pricină între ei doi [cei doi soți], atunci trimiteți un arbitru din neamul lui și un arbitru din neamul ei. Dacă voiesc ei [arbitrii] împăcarea, Allah va readuce înțelegerea între ei [cei doi soți]. Allah este Atoateștiutor, Bineștiutor ('Alim, Khabir)."

(Coran 4: 35).

Acestea sunt învățăturile Islamului. Dacă musulmanii le urmează și le păstrează, numărul divorțurilor va fi cu mult redus.

Când și cum au loc divorțurile?

Islamul, cu toate acestea, nu hotărăște divorțul în toate cazurile. Divorțul este permis, conform Coranului și Sunnei (tradițiilor profetice), când bărbatul nu este pripit și alege un moment potrivit. De exemplu, el nu ar trebui să divorțeze când soția sa se află în perioada menstruației, nici când ea nu se află în această perioadă, dacă el a avut relații cu ea. (Dacă se află în perioada dintre menstruații și dacă el a întreținut relații cu ea, soțul nu trebuie să divorțeze de ea până când nu a depășit următoarea menstruație, asigurându-se astfel că nu este însărcinată - nota editorului). Dacă totuși divorțează, divorțul nu ar fi conform învățaturii (Sunna) Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și ar fi interzis. Unii juriști au

mers atât de departe, încât au spus că divorțul nu este valid pentru că nu întrunește ceea ce ne-a poruncit Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). În hadisul autentic se afirmă: **„Oricine a săvârșit ceea ce noi nu am poruncit, fapta lui nu este validă.”**

Hadisul este consemnat de Muslim (1718) de la Aișa. Bărbatul ar trebui să fie sobru, într-o stare echilibrată și conștientă. Dacă nu este conștient pe deplin, este forțat sau furios, fapt care îl face să treacă mai departe cu intenția și imaginația sa și să rostească ceea ce nu dorește, divorțul nu este considerat valid. Hadisul este consemnat de Abu Dawud (2193) și Ibn Majah (2046) cu acordul Aișei.

Într-un nobil hadis se spune: **„Niciun divorț în momente de furie orbitoare.”**

Abu Dawud l-a interpretat astfel: „într-un acces de mânie”, în timp ce alții l-au interpretat altfel: „cu forța”. Ambele variante sunt corecte.

El trebuie să aibă intenția de a divorța de soția sa și să fie în momentul de față despărțit de ea. Dar dacă face din divorț o

amenințare, un șantaj sau ceva de care se folosește pentru a jura, acesta va fi invalid, așa cum au spus savanții. Această opinie a fost reafirmată de valoroși juriști precum Ibn Al-Qayyim și șeicul său, Ibn Teymiyye.

Dacă astfel de tipuri de divorț nu sunt valide, cele care rămân sunt cele cu intenție, asupra cărora s-a reflectat și care au fost analizate de către soț înainte de a fi concretizate, și pe care el le vede ca o soluție unică la o situație de viață imposibilă. Divorțul este descris de Ibn 'Abbas astfel: „Divorțul care este numai conform unei intenții.” Hadisul este menționat de Al-Bukhari în secțiunea 11, *Cartea Divorțului* (6/168).

După divorț

Oricum, când divorțul are loc, nu se rupe definitiv legătura dintre cei doi și despărțirea nu este iremediabilă. Dimpotrivă, precum este menționat în Coran, divorțul îi dă fiecărui bărbat divorțat două șanse de a se întoarce și a remedia situația. Dacă divorțurile au loc unul după altul, dacă nici de cele două ori nu își schimbă hotărârea, al treilea divorț este cel final și decisiv, după care femeia nu se mai poate întoarce la el decât dacă s-a măritat înainte de asta cu un alt bărbat (și a rămas văduvă sau a divorțat de el).

Prin urmare, a irosi cele trei șanse date de Allah o singură dată este împotriva decretului Coranului. Acest fapt este indicat și ilustrat de șeicul Ibn Teymiyye și de discipolul său Al-Qayyim și este ceea ce

Curțile Islamice de Justiție acceptă în mai multe țări arabe.

Totuși divorțul nu o privează pe femeia divorțată de a fi întreținută în timpul perioadei de așteptare în care trăiește fără soțul ei (*'iddah*). *'Iddah* este o perioadă de așteptare. Durata sa este de obicei până când naște, dacă este însărcinată, sau trei cicluri menstruale, dacă acestea sunt regulate, sau trei luni calendaristice, dacă nu are menstruație. Pentru detalii și excepții, consultați o carte de legi islamice (*Fiqh*). În timpul *iddah*-ului femeia nu poate să se căsătorească cu altcineva. Dacă este un divorț reversibil, soțul ei o poate lua înapoi în orice moment al perioadei de așteptare. Dacă nu o ia înapoi după această perioadă, divorțul este final, iar femeia este liberă să se mărite cu altcineva sau se poate întoarce la soțul său cu un nou contract de căsătorie, iar el trebuie să îi plătească o nouă zestre. (Divorțul nu îi permite să o alunge din casă, ci îl forțează pe soț să o lase să stea în casă cu el; poate sentimentele se vor întoarce, inimile vor fi purificate și jurămintele înnoite - nota editorului):

„O, Profetule! Dacă divorțați de muieri, atunci despărțiți-vă de ele după timpul de așteptare prescris pentru ele și socotiți timpul și fiți cu frică de Allah – Stăpânul vostru! Nu le alungați din casele lor și ele să nu iasă, doar dacă au săvârșit mare păcat dovedit! Acestea sunt poruncile lui Allah, iar acela care calcă poruncile lui Allah este nedrept față de sine însuși. Tu nu știi, s-ar putea ca Allah să facă să se întâmple după aceea un lucru...”

(Coran 65: 1).

Mai mult, divorțul nu îi permite bărbatului să consume zestrea femeii sau să îi ia ce i-a dat înainte:

„Divorțul [este îngăduit doar] de două ori, după care [trebuie] sau ținerea [soției] în bună înțelegere, sau slobozirea [ei] cu bunătate. Și nu vă este îngăduit să luați înapoi nimic

din ceea ce le-ați dăruit [soțiilor], doar dacă se tem amândouă părțile că nu vor fi în stare să împlinească poruncile lui Allah. Iar dacă vă temeți că nu veți putea împlini poruncile lui Allah, atunci nu este niciun păcat ca ea să se răscumpere cu ceva. Acestea sunt poruncile lui Allah și nu le încălcați! Aceia care încalcă poruncile lui Allah sunt nelegiuiți!"

(Coran 2: 229).

De asemenea, ea are dreptul la *mut'a*, suma decisă în urma convențiilor sociale:

„Celor divorțate să fie dăruite după cuviință. Aceasta este o obligație pentru cei care au frică [de Allah].”

(Coran 2: 241).

Este un lucru general pentru ca fiecare femeie divorțată să fie liniștită și mulțumită. (*Mut'a* este o compensare sau un *mahr*, nu o

întreținere care continuă în perioada de așteptare - nota editorului).

Este de asemenea interzis ca un bărbat divorțat să răspândească zvonuri despre fosta lui soție sau să o jighească, pe ea sau familia ei, după divorț:

„Divorțul [este îngăduit doar] de două ori, după care [trebuie] sau ținerea [soției] în bună înțelegere, sau slobozirea [ei] cu bunătate.”

(Coran 2: 229);

„Însă dacă divorțați de ele înainte de a le atinge, dar după ce le-ați hotărât dota, atunci ele au dreptul la jumătate din ce ați statornicit, cu excepția situației în care ele se lipsesc [de aceasta] sau acela în mâinile căruia se află contractul de căsătorie renunță. Iar renunțarea este mai aproape de pietate. Și nu uitați că Allah este Cel care

Vede Bine (Al-Basir) ceea ce faceți!"

(Coran 2: 237).

Așa este divorțul poruncit de Islam. Este o vindecare așa cum ar trebui, la timpul potrivit, în limitele corecte și într-un mod just.

Pe de altă parte, Creștinismul a interzis categoric divorțul pentru catolici, excepție făcând cazurile de adulter; el este de asemenea interzis de Biserica Ortodoxă. Motivul invocat este că orice a fost unit de Allah (pe care ei îl numesc Dumnezeu) nu poate fi despărțit de om. Ca și musulmanii, ei cred că Allah unește și El este Cel care separă în acord cu interesul lor, iar El știe cel mai bine. Rezultatul este că mulți creștini au abandonat ceea ce este interzis, fapt care a obligat multe dintre țările creștine să delibereze legi locale ce permit divorțul, fără restricțiile și moralitatea specifică Islamului. Nu este de mirare că acum mulți divorțează din motive neînsemnate, iar viața lor de cuplu a fost supusă degradării și colapsului.

De ce este divorțul inițiat de bărbat?

Ei întreabă: „De ce este divorțul inițiat doar de bărbat?” Răspunsul este că bărbatul are în grijă familia și el este coloana vertebrală a acesteia. El este cel care plătește zestrea și tot ceea ce urmează; stabilitatea familiei este construită pe umerii lui. De aceea este foarte greu pentru el să distrugă această stabilitate, excepție făcând motivele serioase și necesitățile inevitabile care îl pot face să sacrifice toate aceste cheltuieli și să absoarbă pierderile. Un bărbat poate fi mai chibzuit, întrucât este mai puțin afectat de emoții și sentimente. Femeia poate fi foarte afectată de sentimente, mai ales în perioada menstruațiilor. Mai mult, poate nu este în interesul părților ca divorțul să fie lăsat în grija autorităților, deoarece nu toate motivele de divorț pot fi menționate în public, acestea fiind transmise de avocați și secretari, devenind un subiect de bârfă. În Occident, divorțul încă este realizat la tribunal. Această situație nu reduce divorțurile, autoritățile neopunându-se dacă un bărbat și o femeie vor să divorțeze.

Cum poate o soție nemulțumită să divorțeze de soțul ei

Aceasta este o întrebare importantă pentru un număr mare de oameni: „Dacă divorțul este inițiat de bărbat – și știm deja motivele și justificările pentru aceasta – ce este atunci, poruncit referitor la o femeie care inițiază un divorț? Ce modalitate are ea la dispoziție pentru a scăpa de nedreptatea soțului ei, dacă nu suportă viața cu el din cauza temperamentului său sever, a comportamentului rău sau a faptului că nu își îndeplinește deloc sarcinile?” De asemenea, poate exista o slăbiciune psihică sau un deficit financiar ce îl împiedică să își îndeplinească aceste datorii, sau alte cauze. Răspunsul este că Allah, Cel care a făcut

legile, a lăsat mai multe excepții pentru femeia pe care o copleșește dilema:

1. Condiția stipulată în contractul marital de a putea divorța, ceea ce este acceptabil conform imamului Abu Hanife și imamului Ahmed. Avem hadisul autentic: **„Cea mai reală condiție este aceea pe care o faci legală pentru a avea legătură fizică.”** Hadisul este convenit, conform lui Uqba Ibn Amir, în *Al-Lu'lu' wal-Mergean* (2/894).

2. Plătind o răscumpărare (*Khul'*). O femeie căreia îi displace soțul ei se poate răscumpăra înapoindu-i zestrea și alte lucruri de acest gen. Nu este corect din partea ei să fie cea care dorește divorțul și distrugerea mariajului; atunci bărbatul devine singurul care pierde. Allah Atotputernicul spune:

„Divorțul [este îngăduit doar] de două ori, după care [trebuie] sau ținerea [soției] în bună înțelegere, sau slobozirea [ei] cu bunătate. Și nu vă este îngăduit să luați înapoi nimic din ceea ce le-ați dăruit [soțiilor], doar dacă se tem

amândouă părțile că nu vor fi în stare să împlinească poruncile lui Allah. Iar dacă vă temeți că nu veți putea împlini poruncile lui Allah, atunci nu este niciun păcat ca ea să se răscumpere cu ceva. Acestea sunt poruncile lui Allah și nu le încălcați! Aceia care încalcă poruncile lui Allah sunt nelegiuiți!”

(Coran 2: 229).

Conform tradițiilor profetice, soția lui Sabit Ibn Qais' i s-a plâns Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de dezgustul pe care îl avea față de soțul ei. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întreat-o:

„**Îi vei da înapoi livada?**” (Aceasta era zestrea ei). Ea a răspuns: „Da.” Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a ordonat lui Sabit să își ia înapoi livada și nimic mai mult. El l-a rugat pe soț să rostească o repudiere ireversibilă.” Hadisul este relatat de Ibn 'Abbas și

consemnat de Al-Bukhari (6/179), *Cartea divorțului* – 112.

3. Divorțul prin doi judecători imparțiali, în cazul în care există un abuz între soț și soție. Allah a zis:

„Dacă vă temeți de o pricină între ei doi [cei doi soți], atunci trimiteți un arbitru din neamul lui și un arbitru din neamul ei. Dacă voiesc ei [arbitrii] împăcarea, Allah va readuce înțelegerea între ei [cei doi soți]. Allah este Atoateștiutor, Bineștiutor ('Alim, Khabir).”

(Coran 4: 35).

Îndemnul Coranului este ca familia să aleagă doi judecători care au dreptul de a judeca și a decide. Unii dintre companionii Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) **le-au spus judecătorilor:** „Dacă **vă** doriți să îi uniți, atunci faceți aceasta; dacă doriți să divorțeze, atunci faceți aceasta.”

4. Divorțul din cauza impotenței fizice. Dacă soțul are o slăbiciune ce îl împiedică să aibă relații sexuale, soția poate ridica această problemă pentru divorț ca să prevină orice

rău. În Islam nu ar trebui să existe vătămări asupra celorlalți.

5. Divorțul pentru rănirea soției. Dacă bărbatul a lovit-o și a rănit-o pe soția sa sau nu a sprijinit-o, de exemplu, ea îi poate cere judecătorului să o divorțeze. Într-un asemenea caz, judecătorul va decide în mod forțat divorțul pentru a pune capăt vătămării și nedreptății îndreptate asupra ei. Allah Atotputernicul spune:

„Iar dacă divorțați de femei și ele aproape împlinesc timpul lor, atunci luați-le înapoi cu bunătate ori dați-le drumul cu bunătate. Dar nu le luați înapoi pentru a le face rău sau pentru a dobândi un folos necuvenit. Cel care face asta își pricinuieste un rău lui însuși. Și nu luați versetele lui Allah în derâdere și aduceți-vă aminte de harul lui Allah asupra voastră și de Cartea și de Înțelepciunea pe care vi le-a trimis și prin care v-a povățuit!

Și fiți cu frică de Allah și să știți că Allah e Atoateștiutor!"

(Coran 2: 231).

Allah Atotputernicul mai spune:
„Divorțul [este îngăduit doar] de două ori, după care [trebuie] sau ținerea [soției] în bună înțelegere, sau slobozirea [ei] cu bunătate.”

(Coran 2: 229).

Una dintre vătămarile ce pot afecta soția este aceea de a fi lovită fără a fi provocat aceasta. Anumiți savanți ai Islamului au mers atât de departe, încât au divorțat femei de bietul lor soț dacă acesta a eșuat în a întreține femeia, iar ea a cerut să fie divorțată. Legea islamică nu o obligă să fie răbdătoare până ce ajunge să facă foamea alături de un soț sărac, dacă ea nu acceptă din loialitate și mărinimie.

Prin aceste excepții, Islamul a deschis multe uși pentru ca femeia să fie eliberată de cruzimea unor soți și de dominarea lor nedreaptă. (Vezi *Dreptul soției nemulțumite* în cartea mea *Părerii contemporane / Fataawa Mu'aserah*, 2/361-366).

Legile la care au aderat bărbații pot fi împotriva drepturilor femeilor, dar legea dată de Allah, Creatorul bărbaților și al femeilor, este o lege lipsită de nedreptate și prejucții. Este o justiție perfectă:

„Nu veți putea să vă purtați întocmai la fel cu [toate] soațele, chiar dacă ați voi cu tot dinadinsul. Dar nu vă întoarceți cu totul [către vreuna dintre ele], lăsând-o [pe cealaltă] ca atârnată! Însă dacă îndreptați aceasta și vă temeți, Allah este Iertător, Îndurător (Ghafur, Rahim).”

(Coran 4: 129).

Abuzul folosirii divorțului

Rămâne de spus că un mare număr de musulmani au abuzat de divorț și l-au invocat într-o situație greșită, făcând să pară o spadă îndreptată spre gâtul soției. Ei l-au folosit ca pe un obiect pe care să jure, indiferent dacă era ceva important sau nu. Mai mult, mulți juriști au lărgit sfera divorțului, incluzând chiar divorțul unui bărbat aflat în stare de ebrietate sau de mânie, precum și cel forțat, deși în hadis se spune: **„Niciun divorț în momente de furie.”** Hadisul este relatat și consemnat de Abu Dawud (3133), Al-Tirmizi (1141), Al-Nisa'i, 7/63, Ibn Majah (1969), Al-Doramy - p. 539 și Ahmed, 2/347-471.

Ibn 'Abbas spune: „Divorțul este doar conform unei intenții.” Dar luați în serios cele trei dați în care un bărbat menționează divorțul într-o singură rostire, într-o stare de furie, ce este doar o amenințare într-o ceartă,

deși el este mulțumit și fericit cu soția lui. Totuși este indicat, în textele și prin intențiile naturii iertătoare ale legii islamice, pentru a păstra familia și a o proteja, să restrângem sfera divorțului. Divorțul nu este valid decât într-o anumită formulare, la un moment dat, cu o anumită intenție. Îi datorăm aceasta lui Allah; aceasta este ceea ce imam Al-Bukhari și alți predecesori au înțeles, și ceea ce a fost confirmat de Ibn Teymiyye, Al-Qayyim și alții. Aceasta exprimă spiritul Islamului. Neînțelegerea și neaplicarea regulilor Islamului este responsabilitatea musulmanilor, nu a Islamului.

POLIGAMIA

Misionarii și orientaliștii tratează subiectul poligamiei ca pe un ritual islamic, ca pe una dintre obligațiile musulmanului sau, cel puțin, ca pe o practică islamică plăcută. Aceasta este o înțelegere greșită, o prejudecată. Copleșitoarea normă a mariajului, pentru un musulman, implică doar căsătoria cu o femeie care să îi fie alinarea, bucuria sufletului său, îngrijitoarea casei sale și în care să aibă încredere și să îi spună secretele. Astfel, calmul, iubirea și mila, bazele unui mariaj conform Coranului, îi va susține. Prin urmare învățații spun: „Este nerecomandat ca un bărbat care are o soție virtuoasă, modestă și care este de ajuns pentru el să se căsătorească cu alta. Aceasta îl expune la ceea ce este interzis.” Allah Atotputernicul spune:

„Nu veți putea să vă purtați întocmai la fel cu [toate] soațele, chiar dacă ați voi cu tot dinadinsul. Dar nu vă întoarceți cu totul [către vreuna dintre ele], lăsând-o [pe cealaltă] ca atârnată! Însă dacă îndreptați aceasta și vă temeți, Allah este Iertător, Îndurător (Ghafur, Rahim).”

(Coran 4: 129).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis: **„Bărbatul care a avut două soții și a înclinat spre una din ele, în Ziua Judecății va fi înclinat într-o parte.”** Hadisul este relatat de Abu Huraira și consemnat de Abu Dawud -formularea sa proprie - (3133), Al-Tirmizi (1141), An-Nisa'i, 7/63, Ibn Majah (1969), Al-Doramy - p. 539 și Ahmed, 2/347-471.

Unui bărbat îi este interzis să se căsătorească cu o a doua soție, dacă el se

teme că nu va fi capabil să întrețină o a doua soție sau se teme că nu va fi corect.⁵

Allah Atotputernicul spune:

„Iar dacă vă temeți că veți fi nedrepti cu orfanii, luați de soții pe acelea care vă plac dintre femei - două, trei sau patru, dar dacă vă temeți că nu

⁵ Corectitudinea obligatorie impune ca soțul să le trateze în mod egal în privința întreținerii, îmbrăcămînții și locuinței. Soțului îi este interzis să meargă la una dintre ele într-o noapte ce îi revine celeilalte, cu excepția momentelor cruciale și a îmbolnăvirii grave. Îi este de asemenea interzis să meargă acolo în timpul zilei, excepție făcând necesitățile, precum o vizită pentru o boală inofensivă sau pentru a pune întrebări despre o anumită chestiune. Dacă nu stă mult, nu este nicio ispășire, pentru că este o chestiune neînsemnată. Dacă rămâne sau întreține relații cu ea, ar trebui să se ispășească mergând la cea pe care a tratat-o nedrept și rămânând acolo aceeași perioadă pe care a petrecut-o cu prima femeie. Aceasta a fost decis ca o elucidare a dreptății obligatorii.

veți fi drepti [cu ele], atunci [luați] una singură sau ce se află în stăpânirea mâinilor voastre drepte. Aceasta [este situația care] vă dă cea mai mică putință de a purcede nedrept."

(Coran 4: 3).

Deși este preferabil pentru un bărbat să aibă doar o soție pentru a evita greșelile, precum și pedeapsa din Ziua Judecării, sunt alte considerații umane pentru societate – pe care le vom menționa – care au făcut ca Islamul să le permită musulmanilor să se căsătorească cu mai multe femei. Islamul este religia care se conformează condițiilor naturii și tratează realitatea fără scăpări, exagerări sau fantezii.

Poligamia în vremuri străvechi și poligamia în Islam

Unii oameni vorbesc despre poligamie, afirmând că Islamul a fost prima religie care a permis-o. Acest lucru este incorect și reprezintă o scăpare a istoriei.

Multe țări și religii dinaintea Islamului au permis căsătoriile cu un număr mare de femei, zeci de femei sau chiar o sută, fără condiții și limite. Vechiul Testament a menționat că David a avut trei sute de femei, iar Solomon șapte sute; unele dintre ele erau soții, în timp ce altele erau concubine. Odată cu apariția Islamului s-a stabilit o limită și o condiție pentru poligamie. Limita s-a stabilit la numărul de patru soții. Ghilan Ibn Salma a devenit musulman în timp ce avea zece femei, așa că Profetul (Pacea și

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: „**Alege patru dintre ele și părăsește-le (divorțează) pe celelalte!**”

Hadisul este relatat de Ibn ‘Omar și consemnat de Al-Tirmizi (1128) și Ibn Majah (1953). Același lucru s-a întâmplat și celor care au îmbrățișat Islamul în timp ce aveau opt sau cinci soții; Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a poruncit să nu păstreze mai mult de patru.

În privința căsătoriei Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu nouă femei, a fost o situație restricționată și specificată de Allah numai pentru el, datorită chemării sale la Islam și a nevoilor comunității după moartea lui. El a trăit majoritatea vieții sale cu o singură soție, Khadige (Allah fie mulțumit de ea!).

Amintim de laudarea de către Allah a soțiilor Profetului care aleg calea lui Allah, a Profetului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și viața de după moarte. De aceea Allah i-a interzis Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să se căsătorească cu altele și să aleagă o alta în locul uneia dintre soțiile sale.

Allah Atotputernicul spune:

*„El nu-ți mai îngăduie ție [să
iei alte] femei apoi, nici să le
schimbi pe ele cu alte soațe,
chiar dacă îți place frumusețea
lor - afară de cele pe care le
stăpânește dreapta ta. Allah
este peste toate Veghetor.”*

(Coran 33: 52).

Corectitudinea este o condiție a poligamiei

O condiție stipulată în Islam pentru angajarea în poligamie este convingerea justificată a musulmanilor că pot fi corecți în tratarea echitabilă a celor două soții în privința mâncării, băuturii, îmbrăcămînții, a locuinței și a întreținerii. Dacă cineva nu este sigur de capacitatea sa de a îndeplini astfel de îndatoriri în mod egal, lui îi este interzis să se căsătorească cu mai mult de o soție. Allah spune:

„Iar dacă vă temeți că veți fi nedrepti cu orfanii, luați de soții pe acelea care vă plac dintre femei - două, trei sau patru, dar dacă vă temeți că nu veți fi drepti [cu ele], atunci [luați] una singură sau ce se

află în stăpânirea mâinilor voastre drepte. Aceasta [este situația care] vă dă cea mai mică putință de a precede nedrept."

(Coran 4: 3).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis: „**Oricine are două soții și este mai înclinat spre una dintre ele va veni în Ziua Judecării târându-și una dintre părțile sale.**” Hadisul este relatat de Abu Huraira și consemnat de Abu Dawud – formularea sa proprie – (3133), Al-Tirmizi (1141), An-Nisa’i, 7/63, Ibn Majah (1969), Al-Doramy – p. 539 și Ahmed, 2/347-471. Înclinarea de care ne avertizează hadisul are loc când soțul scapă din vedere drepturile unei femei și nu când el înclină în sentimente spre una dintre ele, pentru că sentimentele nu fac parte dintre acele lucruri pe care el le poate controla, ci constituie o chestiune naturală, iar Allah îl iartă pentru ceea ce nu depinde de el. Allah Atotputernicul spune:

„Nu veți putea să vă purtați întocmai la fel cu [toate] soațele, chiar dacă ați voi cu

tot dinadinsul. Dar nu vă întoarceți cu totul [către vreuna dintre ele], lăsând-o [pe cealaltă] ca atârnată! Însă dacă îndreptați aceasta și vă temeți, Allah este Iertător, Îndurător (Ghafur, Rahim)."

(Coran 4: 129).

Din acest motiv, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să se împartă în mod egal între soțiile sale și să spună: „Allah, aceasta este împărțirea mea, așa cum îmi stă în putere! Nu mă învinui pentru ce ai Tu în stăpânire și eu nu pot stăpâni [inima]!” Hadisul este relatat de 'Aişah și consemnat de Abu Dawud (2134), Al-Tirmizi (1140), Ibn Majah (1971), Al-Doramy – *Cartea Mariajului*, p. 540, și Ahmed 6/144. Când s-a referit la ceea ce nu avea, era vorba de sentimente și înclinații spre una dintre soții, în mod particular. În clipa când trebuia să călătorească, trăgea la sorți; cea a cărei nume îi apărea, îl însoțea. El a apelat la aceasta pentru a evita gelozia și pentru a le mulțumi pe toate.

Islamul este ultimul Cuvânt al lui Allah, pe care toți mesagerii Săi îl recunosc. De aceea Islamul a venit cu o lege generală și eternă pentru a îmbrățișa toate popoarele, toate epocile și toți oamenii. Islamul nu a făcut legi pentru orășeni, scăpându-i din vedere pe săteni, nici pentru regiunile reci, neluându-le în seamă pe cele calde sau vice-versa, nici pentru o anumită epocă, ignorând restul epocilor și celelalte generații. Islamul apreciază atât importanța indivizilor, precum și pe cea a comunităților.

Un bărbat poate avea o dorință puternică de a avea copii, dar poate fi căsătorit cu o femeie care nu poate da naștere copiilor din cauza infertilității sau a bolii, sau din alte motive. Nu ar fi normal și mai bine pentru ea, dacă el s-ar căsători cu o altă femeie pentru a-și îndeplini dorința, păstrând-o în același timp pe prima și garantându-i acesteia drepturile?

Unii bărbați au o dorință trupească mai mare, dar pot fi căsătoriți cu o soție ce are o dorință limitată sau care este bolnavă, are o perioadă lungă de menstruație sau altă problemă. Ea nu îi satisface dorința și nu îi

captează ochii săi doritori care încep să caute alte femei. Nu i-ar fi permis acestui soț să se căsătorească cu altă femeie într-un mod legal, în loc să caute o alta doar pentru acest lucru sau să divorțeze de prima?

În plus, numărul femeilor disponibile pentru căsătorie poate fi mai mare decât al bărbaților, în special după războaie în care pier foarte mulți bărbați, mai ales cei tineri. Poligamia poate fi în interesul societății, iar femeile preferă ca soții lor să mai aibă deja o soție în loc să rămână nemăritate toată viața lor, să fie private de o căsnicie în care există calm, iubire și protecție, să fie private de fericirea de a fi mame, deși instinctul matern există în ele. Sunt doar trei soluții pentru acest surplus de femei:

1. să își petreacă întreaga viață simțind amărăciunea de a fi private de căsnicie și de experiența de a fi mame. Aceasta este ca o pedeapsă severă pentru ele, deși nu au comis niciun păcat;

2. să aibă libertatea de a-și urma instinctele și să accepte plăcerile pe care i le oferă bărbații păcătoși care, după ce își satisfac dorințele, le aruncă când tinerețea lor

se irosește. În plus, astfel se dau naștere unor copii nelegitimi, crește numărul de copii fără tată, privați de drepturi fizice și psihologice, ei devenind cetățeni neproductivi și instrumente de distrugere și corupere;

3. să le fie permis să se mărite cu un bărbat căsătorit, care le poate întreține, proteja și poate să le fie susținător, așa cum Allah a poruncit.

Fără îndoială, ultima alternativă este o soluție ideală și corectă. Islamul a poruncit:

„Și, oare, voiesc ei judecata din vremea păgâniei? Dar cine, oare, ar putea fi mai bun judecător decât Allah, pentru un neam care se crede statornic?”

(Coran 5: 50).

Poligamia ca o metodă morală, umană

Acceptarea poligamiei, conform legii islamice, este o metodă morală și umană. Este morală, deoarece nu îi permite bărbatului să aibă legături cu orice femeie și în orice moment dorește. Nu îi este permis să aibă o legătură cu mai mult de trei femei, în afară de prima sa soție, și nu poate face asta în secret, ci trebuie să facă un contract pe care să-l anunțe, chiar și în fața unui număr mic de persoane. Oamenii care au grijă de femeie trebuie să știe despre relația sa legală și să fie de acord cu ea sau cel puțin să nu fie împotriva. Trebuie înregistrată - potrivit unui sistem modern - într-o secție specializată în contracte de căsătorie. Este de dorit să se facă o cină specială cu această ocazie, la care bărbatul să își invite prietenii. Este bine să se cânte la *daf* (un instrument

muzical asemănător cu o tobă) pentru a se exprima bucuria extrem de mare și ospitalitatea.

Poligamia este umană, deoarece astfel un bărbat micșorează numărul femeilor nemăritate din societate, adăpostind și transformând o femeie în soția sa. Este umană și pentru că justifică relația intimă, bazată pe un mariaj legal, pentru care mirele îi asigură femeii zestrea, mobila și cheltuielile. De asemenea, un beneficiu social îl constituie unirea socială (familia) capabilă să lase urmași ce vor munci la rândul lor. Este umană, de asemenea, și pentru că el este singurul responsabil pentru femeia cu care are o relație în momentul în care suferă din cauza problemelor legate de naștere. El nu o lasă să nască singură și suportă o parte din aceste probleme, plătind cheltuielile și susținând-o în timpul sarcinii și nașterii. Este umană, de asemenea, pentru că îi recunoaște pe copiii născuți prin această relație intimă și îi prezintă societății ca fructele unei iubiri nobile și onorabile; copiii sunt îngrijiți de către el și vor reprezenta societatea în viitor.

Dr. Mustafa El-Siba'i (Fie ca Allah să fie mulțumit de el!) a spus despre metoda poligamiei: „Bărbatul își distribuie și își diminuează poftele trupești, cu o anumită limită, dar își multiplică sarcinile dificile, problemele și responsabilitățile pe o durată nelimitată.” Cu siguranță, poligamia este o metodă morală ce protejează moralitatea și o metodă umană ce cinstește omenirea.

Promiscuitatea din sistemul occidental este imorală și inumană

Cât de diferit este sistemul islamic față de actuala promiscuitate din viața societății occidentale! Un scriitor occidental a pus accent asupra faptului că nimeni, pe patul de moarte, nu poate să mărturisească sincer că nu a avut nicio relație cu o femeie (alta decât soția lui), cel puțin o dată în viața sa. Promiscuitatea Vestului nu are o lege; mai mult, ea are loc când legea nu intervine. Nu se întâmplă în numele soțiilor, ci în numele relațiilor și cu femei ușoare. Nu este limitată doar la patru, ci este nelimitată. Nu este făcută publică, pentru a fi celebrată de familie, ci se întâmplă în secret, fără ca nimeni să știe despre aceasta. În plus, nu se oferă o zestre și nu se asumă nicio responsabilitate financiară în ce le privește

pe femeile cu care el are relații. Este suficient pentru el să le defăimeze și să le părăsească într-un scandal, în sărăcie, și să le lase să îndure singure problemele sarcinii și ale nașterii. În afară de aceasta, el nu este obligat să își recunoască copiii rezultați în urma relației. Ei sunt considerați nelegitimi și poartă asupra lor rușinea de a fi bastarzi toată viața lor. Este o promiscuitate legală, dar nu este numită „poligamie”. Este lipsită de orice conduită morală, sensibilitate sau sentimente umane. Este o promiscuitate condusă de dorință trupească și egoism, prin care se scapă de orice responsabilitate.

Care dintre aceste două metode este, prin urmare, mai aproape de moralitate, domolește mai mult dorințele trupesti, este mai onorabilă pentru femei, mai semnificativă pentru progres și mai dreaptă pentru umanitate? (Vezi *Femei între jurisprudență și lege / Al-Mara'ah baina al-Fiqh wal-Qann*, de Dr. Mustafa El-Sibai. Vezi, de asemenea, *Eliberarea femeilor în perioada Trimisului / Tahrir al-Mara'ah fe Asr Al-Resalah*, de Abd Al-Halim Abu Şaqqah, a cincea parte).

Abuzul autorizării poligamiei

Noi nu negăm că mulți musulmani au abuzat de faptul că poligamia este autorizată de Allah, în același mod cum au abuzat de autorizarea divorțului, așa cum am explicat mai înainte. Greșeala nu rezidă în legea propriu-zisă, ci în aplicarea ei, din cauza neînțelegerii, a necuviinței sau din lipsa educației în ceea ce privește învățăturile religioase.

Am văzut anumiți bărbați care s-au căsătorit cu mai multe femei, deși aceștia nu erau siguri că se pot împărți în mod corect, fapt care reprezintă o condiție dată de Allah prin care devine permisă căsătoria cu o altă femeie. Unii dintre ei se căsătoresc cu mai mult de o femeie și nu pot să le întrețină pe amândouă, nici să-și îndeplinească toate celelalte îndatoriri, precum grija față de copii și responsabilitățile suplimentare. Unii

bărbați pot întreține mai multe femei, dar nu le pot proteja.

Frecvent, prin abuzarea acestui drept apar consecințe grave pentru familie, rezultat al răsfățării noii soții și al tratării nedrepte a celeilalte. Se poate ca soțul să ajungă să nu se mai ocupe de prima soție, aceasta rămânând ca atârnată, adică nici căsătorită, nici divorțată. Astfel, adesea, se manifestă invidia printre copiii care aparțin unui singur tată, deoarece acesta nu este corect cu soțiile lui și nu le tratează în mod egal în chestiuni morale și financiare.

Orice încălcare a drepturilor unor persoane în această chestiune nu va ajunge la răul pe care occidentalii l-au diminuat, considerând poligamia morală o crimă, în timp ce permit promiscuitatea imorală. (Oricum, poligamia este o problemă veche în cele mai multe societăți musulmane, așa cum mariajul cu o singură femeie a devenit acum o mare problemă).

Dorința oamenilor occidentalizați de a interzice poligamia

Din păcate, unii oameni occidentalizați din țările noastre arabe și islamice s-au folosit de ceea ce s-a întâmplat din cauza musulmanilor care au încălcat legile; ei strigă acum, cerând ca poligamia să fie desființată complet. Zi și noapte dezavantajele poligamiei sunt repetate, în timp ce se păstrează liniștea asupra dezavantajelor adulterului și concubinajului care sunt, din păcate, permise de legile locale aflate în vigoare în statele musulmane, în vremea noastră. Mass-media, în special filmele și seriile, au jucat un rol serios în răspândirea opiniilor ce combat poligamia, printre femei, în particular; de aceea unele dintre ele ar tolera ca soțul să comită adulter decât să se căsătorească cu o alta.

Motivele pe care le invocă aceia care resping poligamia

Asemenea avocați au reușit, în anumite țări arabe și islamice, să întocmească legi ce interzic ceea ce Dumnezeu a permis, adoptând astfel legile Occidentului. Încă mai sunt unii care cer aceste schimbări în unele țări. Ce este incredibil în acest caz este faptul că ei vor să își justifice sistemul în numele legii islamice și aduc dovezi în acest sens, în fața juriștilor. Ei au obiectat că este un drept al persoanei în cauză să prevină ce este permis, atunci când este în interesul oamenilor, sau să evite răul. Un asemenea pretext nu este acceptat de legea islamică. Unii au mers atât de departe, încât, într-un mod necuviincios și insolent, au folosit Coranul pentru a-și justifica pretențiile.

Coranul a pus o condiție pentru bărbatul care se căsătorește cu mai multe femei pentru a fi sigur de comportarea lui corectă față de cele două (sau mai multe) soții: oricui îi este teamă că nu va fi drept trebuie să păstreze doar una. Allah spune:

„Iar dacă vă temeți că veți fi nedreți cu orfanii, luați de soții pe acelea care vă plac dintre femei - două, trei sau patru, dar dacă vă temeți că nu veți fi dreți [cu ele], atunci [luați] una singură sau ce se află în stăpânirea mâinilor voastre drepte. Aceasta [este situația care] vă dă cea mai mică putință de a precede nedrept.”

(Coran 4: 3).

Aceasta este condiția Coranului în ceea ce privește corectitudinea poligamiei. Oricum, Coranul a clarificat în alt verset, în același capitol, că dreptatea condiționată nu este posibilă:

„Nu veți putea să vă purtați întocmai la fel cu [toate] soațele, chiar dacă ați voi cu tot dinadinsul. Dar nu vă întoarceți cu totul [către vreuna dintre ele], lăsând-o [pe cealaltă] ca atârnată! Însă dacă îndreptați aceasta și vă temeți, Allah este Iertător, Îndurător (Ghafur, Rahim).”

(Coran 4: 129).

De aceea se spune că acest verset l-a negat pe cel anterior. De fapt, toate dovezile de care se folosesc sunt false și nu rezistă analizei și demontării. Fiecare dovadă va fi discutată.

1. *Legea islamică nu permite un lucru ale cărui părți negative sunt mai multe decât cele pozitive.*

Afirmația că poligamia a dăunat și a cauzat descompunerea socială și familială este o concluzie greșită; legea islamică nu poate permite ceva ce va face rău; de asemenea, nu interzice ceva benefic. Acest lucru este scris în Coran în cele mai elocvente și cuprinzătoare fraze, alături de descrierea

Trimisului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), și se adresează Oamenilor Cărții (evreii și creștinii):

„Pentru aceia care îl urmează pe trimis, profetul neînvățat, despre care află scris la ei în Tora și în Evanghelie. El le poruncește ceea ce este bine și-i oprește de la ceea ce este urât, le îngăduie lor bunătățile și le oprește lor pe cele necurate și-i ușurează pe ei de povara lor și de lanțurile care au fost asupra lor. Cei ce cred în el și îl susțin și îl ajută și urmează lumina care a fost pogorâtă cu el, aceia vor fi izbânditori.”

(Coran 7: 157).

Tot ceea ce este permis de legea islamică are un beneficiu pur sau beneficiile sale cântăresc mai mult decât daunele. Tot ceea ce este interzis de către legea islamică trebuie să fie rău sau răul trebuie să cântărească mai mult decât binele. Este clar dacă ne raportăm

la ceea ce este spus în Coran despre alcool și jocuri de noroc:

„Ei te întreabă despre vin [khamr] și despre maysir. Spune: «În amândouă este mare păcat și sunt și unele foloase pentru oameni, dar în amândouă păcatul este mai mare decât folosul!» Ei te întreabă ce trebuie să cheltuiască [pentru milostenie]. Spune: «Ceea ce vă prisosește [din bunurile voastre]!» Astfel, Allah vă face deslușite semnele Sale; poate că voi o să cugetați.”

(Coran 2: 219).

Legea islamică a prevăzut acest lucru și pentru poligamie, întrucât beneficiile sunt mai multe decât daunele.

Poligamia permite ceea ce o persoană are nevoie și este capabilă să facă atâta vreme cât este sigură de corectitudinea sa și nu îi este teamă că va fi nedreaptă sau că va

avea o înclinare mai mare spre una dintre ele:

„... dar dacă vă temeți că nu veți fi drepecți [cu ele], atunci [luați] una singură sau ce se află în stăpânirea mâinilor voastre drepte. Aceasta [este situația care] vă dă cea mai mică puțință de a precede nedrept.”

(Coran 4: 3).

Poate fi în interesul primei soții să fie singură pe tronul mariajului și să nu aibă rivale, și poate crede că îi va dăuna prezența unei alte soții, dar este de asemenea în interesul soțului să se căsătorească cu altă femeie pentru a fi protejat de relații clandestine sau pentru a-i oferi ce își dorește - copil etc.; mai mult, poate fi în interesul celei de a doua soții să aibă pe cineva care are grijă de ea. Să aibă un soț pe jumătate, să trăiască sub protecția lui și să fie în grija lui poate fi mai bine decât să trăiască nemăritată, văduvă sau divorțată, în privațiuni.

Este, de asemenea, în interesul societății să își protejeze bărbații și femeile, legalizând căsătoria în care fiecare dintre ei are responsabilități proprii, precum și față de partener și copiii pe care Allah îi poate da. Aceasta este o alternativă, în locul promiscuității ce permite multitudinea de adultere, situații imorale și inumane în care fiecare are plăcerea de a avea un partener fără nicio responsabilitate pentru ceea ce urmează, chiar dacă un copil este născut din această relație clandestină. Astfel, copilul este considerat o plantă sălbatică, fără să aibă un tată sau o familie care să-i ofere dragoste, compasiune sau o moștenire de care să aibă grijă în viitor.

Ce consecințe dăunătoare ar trebui atunci evitate? Pe de altă parte, legea islamică i-a rezervat primei soții dreptul de a împărți, între ea și cealaltă soție, întreținerea casei, îmbrăcămintea și locuința. Aceasta este dreptatea pusă ca o condiție pentru poligamie. Este adevărat că anumiți soți nu își dau seama de dreptatea poruncită de Allah, dar neaplicarea ei nu înseamnă că principiul de bază ar trebui anulat - altfel,

toată legea islamică și toate celelalte legi ar trebui desființate. Adeziunea la lege trebuie pusă în aplicare.

2. Dreptul persoanei în cauză de a împiedica ce este permis

Referitor la afirmația că persoana cu autoritatea necesară are dreptul de a împiedica ceva ce este permis, noi avem de spus următoarele: ceea ce legea i-a dat persoanei în cauză este dreptul de a limita ceva din ceea ce este permis pentru un scop important, în anumite momente, în anumite cazuri sau pentru anumiți oameni. Un om nu ar trebui să împiedice în general sau complet, pentru totdeauna, pentru că aceasta ar însemna să interzică, iar acest drept de a interzice îi revine în mod exclusiv lui Allah și le este negat în Coran Oamenilor Cărții:

„Ei îi iau pe rabinii lor și pe călugării lor, precum și pe Mesia, fiul Mariei, ca Domni în locul lui Allah, în vreme ce li s-a poruncit să nu adore decât un singur Dumnezeu, în afara căruia nu este [alt] Dumnezeu.

**Mărire Lui! El este deasupra
celor pe care-I asociază Lui!"**

(Coran 9: 31).

Hadisul următor a interpretat versetul:
**„Ei le-au permis (lucruri) și le-au interzis și
astfel ei i-au urmat.”**

Hadisul este relatat de Adeyy Ibn Hatim și consemnat de At-Tirmizi, în interpretarea secțiunii (3095) și de Ibn Jarir în interpretarea secțiunii (16631). Al-Tirmizi a spus că acest hadis este *gharib* (adică are numai un transmițător), dar în secțiunea despre Huzafa este *mauqf*, adică a fost relatat de companioni, nu de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), și transmis de At-Tabary (16634).

A limita ceea ce este permis este precum împiedicarea sacrificării animalelor în anumite zile pentru a reduce consumarea lor, așa cum s-a întâmplat în timpul lui 'Omar (Allah fie mulțumit de el!), sau precum împiedicarea cultivării excesive a unei anumite recolte ca să nu ocupe spațiul atribuit grânelor și altor recolte nutritive ce reprezintă materia primă pentru mâncarea oamenilor. De asemenea, situația este

similară cu împiedicarea ofițerilor militari și a diplomaților de cel mai înalt grad de a se căsători cu străine, de teama de a nu dezvălui, prin intermediul soțiilor, secretele de stat dușmanilor. Este și precum împiedicarea bărbaților de a se căsători cu o creștină sau o evreică pentru a nu fi afectați bărbații musulmani, în special în comunitățile unde sunt minorități islamice și puțini emigranți musulmani.

Dar a ajunge la situația în care ceva permis de Allah în Cartea Sa și menționat de Profetul Lui (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), o practică stabilită în acea țară, precum divorțul sau poligamia, să fie împiedicată complet, pentru totdeauna, reprezintă un alt caz, nu simpla limitare a ceea ce este permis, conform exemplelor expuse.

„Nu veți putea să vă purtați întocmai la fel cu [toate] soațele, chiar dacă ați voi cu tot dinadinsul. Dar nu vă întoarceți cu totul [către vreuna dintre ele], lăsând-o [pe cealaltă] ca atârnată! Însă

dacă îndreptați aceasta și vă temeți, Allah este Iertător, Îndurător (Ghafur, Rahim)."

(Coran 4: 129).

Conform exemplului din gloriosul Coran, acest fapt este respins întru totul. Este o deformare a ordinii cuvintelor și a implicațiilor acestora și conduce la o acuzație îndreptată împotriva profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a companionilor săi (Allah fie mulțumit de ei!), de parcă aceștia nu au înțeles Coranul sau au deviat intenționat de la această învățătură. Versetul citat oferă, de asemenea, un răspuns, dacă înțelesul său este studiat. Atotputernicul Allah a permis poligamia numai sub condiția dreptății, iar apoi El ne evidențiază dreptatea care este necesară, în același capitol, când spune:

„Nu veți putea să vă purtați întocmai la fel cu [toate] soațele, chiar dacă ați voi cu tot dinadinsul. Dar nu vă întoarceți cu totul [către vreuna dintre ele], lăsând-o [pe cealaltă] ca atârnată! Însă

dacă îndreptați aceasta și vă temeți, Allah este Iertător, Îndurător (Ghafur, Rahim)."

(Coran 4: 129).

Acest verset indică faptul că realizarea dreptății complete și absolute între două femei este imposibilă, din cauza naturii umane, întrucât dreptatea completă implică egalitate între ele în tot, chiar în înclinarea inimii și dorința sexuală, lucruri care nu pot fi controlate de bărbat. Inimile sunt controlate de Allah așa cum El dorește.

Prin urmare Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) obișnuia să spună, după ce împărțea între femeile lui hainele, noștile și celelalte manifestări ale grijii: „**Allah, aceasta este împărțea, așa cum îmi stă în puteri! Așa că nu mă pedepsi pentru ceea ce Tu stăpânești și eu nu [sentimentele]”**.

Hadisul este relatat de 'Aişah și consemnat de Abu Dawud (2134), Al-Tirmizi (1140), Ibn Majah (1971), Al-Doramy - *Cartea mariajului*, p. 154, și Ahmed (61144). El s-a referit la înclinarea inimii. Este această înclinare în care nimeni nu poate fi drept, iar

Allah ne-a iertat pentru aceasta, întrucât El nu îi reproșează omului ceva ce este dincolo de abilitatea sa.

Prin urmare, în nobilul verset se spune:

„Nu veți putea să vă purtați întocmai la fel cu [toate] soațele, chiar dacă ați voi cu tot dinadinsul. Dar nu vă întoarceți cu totul [către vreuna dintre ele], lăsând-o [pe cealaltă] ca atârnată! Însă dacă îndreptați aceasta și vă temeți, Allah este Iertător, Îndurător (Ghafur, Rahim).”

(Coran 4: 129).

Din acest verset trebuie să înțelegem că înclinația afectivă ne este iertată.

Un lucru uimitor este că unele țări arabe adoptă interzicerea poligamiei, deși noua lor legislație nu interzice adulterul, cu excepția anumitor cazuri, când cineva este obligat (violat), sau în cazul adulterului săvârșit de o femeie, dacă soțul nu renunță la acuzații. Adulterul este descris de Allah ca fiind un păcat foarte mare:

*„Și nu vă apropiați de
preacurvie, căci ea este o
josnicie! Și rău drum este ea!”*

(Coran 17: 32).

Am aflat prin marele imam șeic 'Abdul Halim Mahmud (Allah să aibă milă de sufletul lui!) că un musulman care trăia într-o țară africano-arabă, care avea legi împotriva poligamiei, s-a căsătorit în secret cu o altă femeie, printr-un contract convențional legitim ce respecta toate condițiile, în afara faptului că nu era autentificat. Legea țării respective respingea autentificarea sau acceptarea contractului; un asemenea mariaj era considerat un păcat pentru care bărbatul trebuia să fie pedepsit. Bărbatul obișnuia să frecventeze casa celei de-a doua soții, iar poliția l-a urmărit și a dedus că era soția lui și că a comis o infracțiune. Într-o noapte, l-au așteptat, l-au arestat în casa soției și l-au dus la secție, acuzându-l că s-a căsătorit cu o a doua soție. Bărbatul a fost deștept și i-a întrebat pe cei care îl interogau: „Dar cine v-a spus că este soția mea? Ea nu îmi este soție. Este, de fapt, o femeie de consum pe care o iau ca

parteneră și o sun din când în când.” Interogatorii au fost surprinși și i-au spus bărbatului foarte politicos: „Ne pare sincer rău de neînțelegere. Am crezut că vă este soție. Nu am știut că era o amantă.” După aceasta l-au eliberat, fiindcă, pentru ei, a fi în compania unei amante și a comite adulter ține de libertatea personală a fiecăruia, protejată de lege.

FEMEIA ÎN CALITATE DE MEMBRU AL SOCIETĂȚII

Anumiți oameni influenți, care sunt ghidați de interese personale, au propagat ideea că Islamul a forțat femeia să fie închisă în casă și să nu iasă decât când e deja moartă. Oare acel verdict are vreo bază adevărată în Coran sau în Sunna (tradițiile profetice) sau în istoria femeilor musulmane din primele trei generații de după Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care sunt dintre cele mai bune femei? Cu siguranță nu.

Coranul îi face pe bărbat și pe femeie parteneri pentru a suporta cele mai grele responsabilități ale vieții islamice și anume responsabilitatea de a participa la ceea ce este corect și de a interzice răul. Allah Atotputernicul spune:

„Drept-credincioșii și drept-credincioasele își sunt aliați unii altora. Ei poruncesc ceea ce este cuvenit, opresc de la ceea ce este neîngăduit, plinesc Rugăciunea [As-Salat], aduc Dania [Az-Zakat] și se supun lui Allah și Trimisului Său. Cu aceștia Allah va fi îndurător, căci Allah este Puternic [și] Înțelept ('Aziz, Hakim).”

(Coran 9: 71).

Un exemplu al aplicării acestui principiu: s-a întâmplat odată să fie o femeie în moschee care nu era de acord într-o anumită privință cu califul 'Omar Al-Faruq (*Faruq* - Cel care distinge adevărul de minciună, adică 'Omar Ibn Al-Khattab), în timp ce acesta se adresa enoriașilor. El i-a acceptat părerea și a renunțat la a lui, spunând deschis: „O femeie are dreptate și 'Omar a greșit.” (Menționat de Ibn Kathir în *Tafsir-ul său*).

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a zis: „Căutarea cunoașterii este obligatorie pentru fiecare

musulman." Hadisul este relatat de Anas și consemnat de Ibn Majah, partea întâi, (224), corectat de Al-Seyuti în vremurile vechi și de Al-Albany în vremurile moderne.

Înțelepții musulmani au fost de acord că și femeia musulmană este inclusă în hadis; ea este obligată să știe ceea ce îi corectează principiile, îi sporește credința și îi controlează manierele conform moralității Islamului etc. Ea este obligată să cunoască învățăturile lui Allah despre ceea ce este permis, interzis, despre drepturile și îndatoririle sale. Ea poate ajunge la cel mai înalt grad de cunoaștere pentru a dobândi gradul *ijtihad*-ului (judecarea independentă asupra chestiunilor religioase). Soțul ei nu are dreptul de a o împiedica să caute cunoașterea, iar ea este obligată să se angajeze în acest proces, dacă el nu poate să o învețe sau nu face aceasta cum trebuie. Soțiile companionilor Profetului obișnuiau să meargă la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să îl întrebe despre problemele care le intrigau. Ele nu erau împiedicate de timiditate sau rușine atunci când era vorba de a-și cunoaște bine religia.

Rugăciunea în grup nu este obligatorie pentru femeie, așa cum este obligatorie pentru bărbat. Rugăciunea ei de acasă poate fi mai bună pentru mediul și chemarea sa. Totuși soțul ei nu îi poate interzice să meargă, dacă își dorește, la rugăciunea în grup într-o moschee. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **„Nu interziceți femeilor lui Allah să meargă la moscheile Lui!”**. Hadisul este relatat de Ibn Omar și consemnat de imam Muslim 1/327, (442).

O femeie poate ieși din casă în interesul ei, al soțului sau al copiilor ei, pe un teren sau într-o piață, așa cum făcea Asma'a bint Abu Bakr *That Al-Nitaqain* / Cea cu două centuri. Ea a spus: „Obişnuiam să car sâmburi de curmale pe cap de pe pământul lui Al-Zubeir (pământul soțului meu), când trăiam în Medina, și se afla la două treimi de leghe de Medina.”

O femeie putea să însoțească armata pentru a le oferi soldaților primul ajutor și a face treburi potrivite naturii și abilităților ei. Imami Ahmed și Bukhari au consemnat un hadis relatat de Al-Rubayyi' bint Muaa, o

femeie dintre ansari, care suna în felul următor: „Am mers la luptă cu Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), le-am oferit apă bărbaților, le-am făcut servicii și i-am dus pe cei uciși și răniți la Medina”. (Hadis consemnat de Ahmed, 6/358).

Similar, imamii Ahmed și Muslim au consemnat un hadis relatat de Umm 'Atiyya: „Am mers la luptă cu Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) de șapte ori, i-am urmat în expediții, le-am pregătit mâncarea, i-am tratat pe cei răniți și i-am ajutat pe cei bolnavi.” (Hadis consemnat de Ahmed, 6/407 și Muslim, 1812).

Aceasta este munca femeii, conformă abilităților ei naturale, dar să mânuiască o armă și să lupte sau să conducă o armată nu face parte din treaba sa, decât dacă este o nevoie specială; atunci ea ar putea să participe alături de bărbați în războiul împotriva dușmanilor, cât de mult îi stă în putere. În ziua Hunain-ului, Umm Salim a luat un pumnal și, când soțul ei a întrebat-o ce motiv a avut, ea a spus: „L-am luat ca, în

cazul în care oricare dintre politeiști ar veni la mine, să îl înjunghii în abdomen.” (Hadis consemnat de Muslim, 1809).

Umm ‘Imarah, o femeie dintre ansari, a luptat atât de bine în bătălia de la Uhud, încât Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a lăudat-o; astfel, ea a asistat la războaiele care au urmat până când Musaylimah Al-Khattab / Mincinosul a fost ucis. Ea s-a întors cu zece răni.

Dacă în anumite timpuri femeile erau private de cunoaștere, condamnate la o viață desfășurată doar în casă, ca și cum ar fi fost piese de mobilă, dacă nu erau învățate de către soți și nu le era dată șansa de a învăța (le era interzis chiar să meargă la moschee), dacă o asemenea viziune era răspândită, atunci ea este consecința ignoranței, a exagerării și devierii de la călăuzirea Islamului. Ea reprezintă o exagerare a stricteții, interzisă de Allah. Islamul nu este responsabil pentru aceste obiceiuri absurde din trecut; de asemenea, nu este responsabil pentru alte convenții exagerate create în prezent. Natura Islamului reprezintă echilibrul în orice aspect legiferat și sugerat

cu privire la reguli și conduite morale. Islamul nu admite un lucru pentru a interzice altul, nici nu exagerează în privința unui lucru pe seama altuia. Nu exagerează în dăruirea drepturilor și nici în atribuirea îndatoririlor.

Referindu-ne tot la acest aspect, nu a fost intenția Islamului de a răsfăța femeia pe cheltuiala bărbatului, nici de a satisface capriciile femeii sau de a-i diminua chemarea și leza demnitatea. Vedem că punctul de vedere al Islamului în legătură cu femeia este ilustrat astfel:

Îi protejează, cum am menționat deja, natura și feminitatea, așa cum a fost creată de Allah, o ține departe de „lupii” care vor să o devoreze și o ține departe de lăcomia celor ce vor să îi exploateze feminitatea ca pe un obiect comercial și pentru un profit clandestin;

Îi respectă rolul superior pentru care a fost înzestrată cu intuiție, fiind aleasă de Creatorul ei care i-a oferit mai multă compasiune, afecțiune, sensibilitate și receptivitate decât bărbatului, toate acestea pentru a-și îndeplini vocația plină de

compasiune de a fi mamă, ce reprezintă cea mai importantă „industrie” în lume, „industria generațiilor viitoare”.

Islamul consideră căminul un mare regat pentru femeie. Ea este stăpâna, capul și coloana lui. Este soția bărbatului, partenera, o sursă de alinare a singurătății și mama copiilor lui. Islamul consideră munca femeii de a se îngriji de casă, de a avea grijă de nevoile bărbatului și de a-și crește copiii bine un act de adorare (*'ibaadah*) și un efort depus de dragul lui Allah (*jihad*). De aceea Islamul se împotrivește oricărei metode sau oricărui sistem care nu îi permite să își îndeplinească sarcinile în cel mai bun mod, ori care îi distruge căminul.

Fiecare sistem care intenționează să o scoată pe femeie din regatul ei, să o ia de lângă soț și copii, în numele libertății, serviciului, artei etc., este de fapt dușmanul femeii – un dușman care dorește să îi fure totul și foarte greu să îi ofere ceva. Fără îndoială, acesta este respins de Islam.

Islamul vrea să formeze familii fericite pentru a constitui apoi baza unei societăți fericite. Familiile fericite se întemeiază pe

încredere și nu pe îndoieli și suspiciuni. Familia a cărei continuitate se bazează pe un cuplu în care există suspiciuni și temeri este o familie aflată la marginea unei prăpăstii și pentru care viața este un iad insuportabil.

Islamul îi permite femeii să lucreze în afara căminului, la un serviciu adecvat naturii, preocupărilor și capacității sale și care nu îi afectează feminitatea. Munca ei este legală, având anumite limite și condiții, în special când ea sau familia ei are nevoie de acest serviciu sau când societatea însăși are nevoie de munca ei în mod special. Nevoia de a munci nu este limitată doar la aspectul financiar. Poate fi și o nevoie psihologică, precum cea a unei femei inteligente, cu studii, care nu este măritată, sau a unei femei măritate care nu are copii sau are mult timp liber și dorește să fie utilă comunității sale.

Problema nu este așa cum consideră aceia care cer ca femeia să muncească fără limite sau control. Ne vom ocupa de acest subiect, detaliat, în paginile următoare, cu voia lui Allah.

Aceia care exagerează în legătură cu serviciul femeii și concepțiile lor greșite

Cu toate acestea, atunci când prizonierii invaziei intelectuale au cerut relații mixte și barierele dintre cele două sexe au început să dispară, femeia a început să fie chemată să lucreze la orice serviciu, chiar dacă are nevoie sau nu de slujbă și chiar dacă societatea are nevoie de munca ei sau nu. Această chestiune reprezintă o îndeplinire a primei cerințe, adică îndeplinirea scopurilor existenței relațiilor mixte, eliminarea diferențelor și eliberarea de nedreptatea și întunericul Evului Mediu, precum s-a cerut.

Viclenia se manifestă frecvent prin nedeclararea sinceră a faptului că se dorește ca femeia să se împotrivescă naturii ei, să își depășească limitele feminității sau să se folosească de aceasta pentru plăceri și

câștiguri păcătoase. Aceste idei sunt promovate sub masca unor oameni puri și loiali care nu urmăresc altceva decât interese generale. Opiniile referitoare la slujba unei femei sunt accentuate de argumente aleatorii ce pot fi rezumate astfel:

- Occidentalii, care sunt mai avansați din perspectiva civilizației decât orientalii, i-au întrecut pe aceștia angajând femei. Deci, dacă orientalii doresc să avanseze precum Occidentul, ar trebui să îl urmeze în toate, pentru că civilizația este un întreg;
- Femeile reprezintă jumătate din societate. Dacă stau acasă, fără serviciu, este o risipă, iar efectul său negativ se răsfrânge asupra economiei naționale. Este în interesul societății ca femeia să lucreze;
- Este, de asemenea, în interesul familiei ca femeia să lucreze, întrucât cheltuielile de trai au crescut în vremurile noastre. Slujba femeii ajută la creșterea veniturilor familiei și îl ajută pe bărbat cu cheltuielile de trai, în

special într-un mediu în care venitul este limitat;

- Este chiar în interesul femeii ca ea să lucreze. Contactul cu oamenii, viața, societatea din afara casei îi accentuează personalitatea și îi aduce experiențe pe care nu le-ar fi obținut acasă;
- În plus, munca poate fi o armă împotriva ostilităților viitoare. Tatăl ei poate deceda, soțul poate divorța de ea sau poate fi neglijată de copii. În acest caz, ea nu ar trebui să fie umilită de sărăcie și nevoi, mai ales într-o vreme caracterizată de egoism, ingraturitudine generalizată și de ruperea relațiilor cu familia, o epocă în care toate rudele sunt interesate doar de persoana lor. (Vezi *Slujba femeii și cerințele propagatorilor ei și replicile aferente în Femeia - între jurisprudentă și lege / Al-Mara'ah baina al-Fiqh wal-Qann*, de dr. Mustafa Siba'yi).

Replica vizând aceste concepții greșite

Afirmația occidentalilor este greșită din următoarele motive.

Vestul nu este un exemplu bun pentru noi și nu suntem obligați să îi considerăm pe occidentali adoratori ai lui Allah sau modele demne de urmat:

„Voi aveți religia voastră, iar eu am religia mea!”

(Coran 109: 6).

În Vest, femeia a fost forțată să muncească în fabrici, depozite ș.a.m.d. și nu a făcut acest lucru doar din proprie alegere. Ea a fost obligată din cauza nevoii de a mânca și de a-și câștiga existența, fiind respinsă de bărbații care au refuzat să aibă grijă de ele într-o societate crudă, nerecunoscătoare și lipsită de milă față de tinere sau de femeile slăbite. Allah a

prevăzut acest sistem de sprijinire în legea islamică, sistem care face ca aceste activități să nu fie necesare pentru femei.

Profesorul Muhammed Youssef Moussa (Allah să aibă milă de el!) a menționat în cartea sa *Islamul și nevoia umanității de Islam*, când discuta despre grija Islamului față de familie: „Poate fi relevant să menționez aici că, în timpul șederii mele în Franța, am trăit cu o familie a cărei menajeră părea să provină dintr-o familie bună și care mi-a stârnit curiozitatea. Eu, prin urmare, am întrebat-o pe stăpâna casei: «De ce trebuie ca această femeie să se înjosească în acest fel? Nu are rude care o pot întreține și să pună astfel capăt acestei slujbe înjosoare?» Răspunsul a fost că domnișoara avea un unchi extrem de bogat, dar care nu avea grijă de ea. Când i-am spus că domnișoara putea să apeleze la el pentru a obține sprijin, ea a fost foarte surprinsă și mi-a zis că legea nu prevede deloc acest lucru. Când a aflat că Islamul prevede că un asemenea unchi bogat este obligat de lege să își întrețină rudele sărace, a zis că această binecuvântare a Islamului este cu adevărat necesară pentru a

pune capăt devalorizării reprezentantelor sexului slab ce sunt silite să se angajeze în afara casei." Din *Islamul și nevoia umanității de Islam*, de Muhammed Youssef Moussa, carte tradusă de Consiliul Suprem pentru Chestiuni Islamice, Ministru al-Waqfs, Cairo.

Ea a explicat că teama de foame și strâmtorare a determinat un număr foarte mare de femei să lucreze, din necesitate.

Vestul, care este urmat ca model, a început să se plângă de munca femeilor și de consecințe. Femeile însele se plâng de aceste nenorociri pentru care nu au soluții. Celebra scriitoare Anna Rhode scria în ziarul *Poșta orientală*: „Dacă fiicele noastre muncesc acasă ca servitoare sau precum servitoarele, este mai bine și mai puțin deplorabil decât să lucreze în laboratoare, unde sunt infectate de boli și murdării care le iau strălucirea vieții pentru totdeauna. Mi-aș dori ca țara noastră să fie precum cea a musulmanilor, bazată pe puritate și castitate, unde servitoarele și sclavele se bucură de ce este mai bun în viață și unde sunt tratate precum copiii casei. Onoarea lor este intactă. Da, este rușinos pentru englezi să facă din fiicele noastre

modele rele prin comportamentul lor promiscuu. De ce nu căutăm ce este potrivit pentru natura unei fete, adică tendința de a lucra acasă, și nu lăsăm bărbații să aibă slujbe, pentru a ne păstra onoarea nepătată?” (Din *Islam și sex / Al-Islam wal-Jins*, de Fathy Yakan).

Nu este în interesul societății ca femeia să abandoneze prima ei chemare, aceea a căminului, pentru a lucra ca ingineră, avocată, reprezentantă, judecătoare sau muncitoare la o fabrică, dar este în interesul femeilor să se dedice unei munci în care sunt specializate, pentru care s-au pregătit din instinct, cea a căsniciei și a asumării rolului matern. Această muncă nu este mai puțin serioasă decât lucrul în depozite, laboratoare și instituții, ci dimpotrivă, mult mai serioasă. Napoleon a fost întrebat: „Care castele ale Franței sunt mai greu de cucerit?” El a răspuns: „Mamele bune.”

Mulți au subestimat munca soției din casă, deși ea reprezintă unul dintre cele mai importante servicii aduse comunității. Responsabilitățile unei case și a îngrijirii unor copii sunt din belșug și reprezintă

provocări. Femeia are treburi gospodărești ce necesită multă muncă fizică, precum și sarcina de a-și modela copiii pentru a fi cetățeni productivi. Dacă anumite femei au ceva timp liber, îl pot petrece prestând meserii, servind comunitatea și femeile sale, sau contribuind la lupta împotriva sărăciei, ignoranței și imoralității.

De fapt, multe femei care lucrează angajează alte femei ca bone pentru copiii lor sau ca servitoare în casă. Casa are nevoie de o femeie care să o îngrijească și prioritatea îi revine stăpânei casei, adică reginei, nu acelei femei străine care are concepții, religie, limbă, idei și obiceiuri diferite, așa cum se întâmplă cel mai adesea în societățile din Golf, unde bonele și menajerele sunt aduse din Orientul Îndepărtat. Pericolul acestei situații nu poate fi trecut cu vederea de persoanele înțelepte.

Fericirea familiei nu depinde doar de creșterea venitului ce este cheltuit, de altfel, cel mai mult pe haine de mers la serviciu și pe necesitățile unei vieți mixte (de exemplu: bărbați amestecați cu femei), bazate pe intrarea în competiție cu alte persoane

pentru a fi la modă. În consecință, casa este privată de calmul și tovarășia aduse de femeie în atmosfera familiei. Femeia care lucrează este epuizată, nervoasă și are nevoie de cineva care să îi micșoreze sarcinile, întrucât ea nu se poate ocupa de acestea.

Nu este în interesul femeii să îi fie forțată natura și responsabilitatea și să facă munca unui bărbat. Allah a creat-o femeie. A face munca bărbatului înseamnă a-ți trăda natura și realitatea. O femeie își poate pierde feminitatea treptat, până ce ajunge, ceea ce numesc scriitori englezi, „al treilea sex”. Acest adevăr a fost mărturisit de multe femei curajoase din punct de vedere moral.

„Arma”, care se dorește a fi în mâna oricărei femei din Occident, chiar dacă acolo funcționează, pentru noi, ca musulmani, nu funcționează. În Islam o femeie își are nevoile satisfăcute datorită sprijinului obligatoriu impus de legea islamică asupra tatălui, soțului, fiilor, fraților sau asupra altor rude de sânge. Dacă imitarea occidentalilor a început să ne denatureze trăsăturile specifice, astfel încât fratele a început să își renege sora, rudele bărbătești au început să

își abandoneze datoria față de rudele femeiești și mulți oameni se gândesc doar la sine, noi încă trebuie să ne alăturăm legilor lui Allah pentru ca perspectivele religioase să nu fie eliminate de cele lumești.

Efectul negativ manifestat atunci când o femeie este implicată în munca unui bărbat, fără restricții sau limite

De aceea noi considerăm că, atunci când o femeie este implicată în munca unui bărbat, fără restricții sau limite, se produce un efect negativ din mai multe perspective.

Este dăunător pentru femeia însăși, pentru că își pierde feminitatea, caracteristicile ce o disting de bărbat și este

îndepărtată de casa și de copiii ei. Unele au devenit infertile, iar altele sunt ca „al treilea sex”, ce nu este nici bărbat, nici femeie.

Este dăunător pentru soț, deoarece este privat de o sursă îmbelșugată de veselie și companie plăcută. Această sursă dispare și apare alta, de plângeri și certuri din cauza serviciului, generatoare de rivalități între soți, tot din această pricină. Toate acestea pe lângă gelozia pe care o poate simți bărbatul, reală sau imaginară, față de alți bărbați de la locul ei de muncă care rivalizează pentru a-i atrage atenția.

Are un efect dăunător și asupra copiilor, întrucât compasiunea, simpatia și supravegherea mamei nu poate fi înlocuită de cea a bonei sau a profesoarei. Cum pot beneficia copiii de o mamă care își petrece ziua la serviciu, iar când ajunge acasă este obosită și stresată? Condiția ei fizică și psihologică nu i-ar permite să le dea cea mai bună educație și îndrumare copiilor.

Este dăunător pentru bărbați, pentru că fiecare femeie lucrătoare ia locul unui bărbat lucrător. Atât timp cât există bărbați

neangajați în societate, munca femeii este dăunătoare pentru ei.

Este dăunător pentru slujba însăși, deoarece femeile sunt frecvent absente din cauza unor urgențe firești ce nu pot fi evitate, precum menstruația, nașterea, alăptarea copiilor, și alte lucruri asemănătoare. Toate aceste lucruri privesc munca de disciplină și de un randament valoros.

Este dăunător moralității. Este dăunător pentru moralitatea femeii, dacă își pierde modestia și pentru bărbat, dacă își pierde atenția. Este dăunător pentru întreaga societate, dacă această câștigare a traiului și creșterea venitului este scopul unic urmărit de oameni, neglijând principiile și modelele bune.

Este dăunător pentru viața socială, deoarece, acționând împotriva naturii și desprinzând lucruri care prin natura lor au un anumit loc, se distruge viața însăși și se cauzează dezechilibru, dezordine și haos.

Când îi este permis unei femei să lucreze?

Credem noi că munca unei femei este interzisă de Allah în orice circumstanță?

Cu siguranță că nu. Totuși trebuie să indicăm aici în ce împrejurări și în care domenii legea islamică îi permite femeii să lucreze. Aceasta urmează să subliniem, concis și clar, pentru ca tot ceea ce este corect să nu fie amestecat cu este greșit, mai ales în aceste chestiuni delicate.

Prima și cea mai importantă muncă a unei femei, în care nimeni nu îi poate fi rival, este aceea de a clădi noi generații. Este pregătită pentru aceasta de către Allah, atât fizic, cât și psihologic, și nu trebuie să fie ocupată de un alt lucru material sau moral, pentru că nimeni nu o poate înlocui în îndeplinirea acestei sarcini, de efortul său depinzând viitorul societății. Fie ca Allah să

aibă milă de poetul Nilului, Hafiz Ibrahim, care a spus:

„Mama este o școală; dacă este bine pregătită,

O întreagă și numeroasă societate este pregătită.”

Nu înseamnă însă că este interzisă, de către legea islamică, munca unei femei în afara casei. Nimeni nu are dreptul să îi interzică, decât dacă are un document autentic în care se afirmă clar acest lucru.

În general, noi spunem că munca unei femei este permisă. Este chiar cerută, dacă are nevoie de ea, dacă este văduvă, divorțată sau nu a avut șansa să se mărite și nu are niciun venit și astfel poate evita umiliința de a cere mila sau bunăvoința oamenilor. Familia ei poate avea nevoie ca ea să muncească pentru a-și ajuta soțul sau să aibă grijă de copii, frați sau surori mai mici, de un tată bătrân, precum în povestea celor două fiice ale bătrânului, menționată în Sura Al-Qasas din Coran, care obișnuiau să aibă grijă de oile tatălui lor. Allah Atotputernicul spune:

„Și când a ajuns la apa de la Madyan, a găsit acolo o mulțime de oameni care adăpau [vitele]. Și în afară de ei, a găsit el și două femei care-și țineau departe [turma lor]. Și le-a întrebat el: «Care este necazul vostru?» Au răspuns ele: «Noi nu vom putea să adăpăm până ce nu s-au dus păstorii, iar tatăl nostru este tare bătrân!»”

(Coran 28: 23).

Societatea însăși poate avea nevoie de munca unei femei, de exemplu în acordarea de tratamente medicale și în îngrijirea femeilor, în predarea unor clase de fete la o școală și alte asemenea slujbe ce privesc femeile. Este de preferat ca o femeie să apeleze la altă femeie decât la un bărbat. Acceptarea unui bărbat, în anumite cazuri, este o necesitate ce ar trebui considerată în consecință și nu luată ca o regulă.

Același caz se aplică când societatea are nevoie de mână de lucru în vederea

dezvoltării. Dacă le permitem anumitor femei să lucreze, acest lucru ar trebui restricționat de un număr de condiții.

Serviciul trebuie să fie legal din punct de vedere islamic, în sensul că nu trebuie să fie interzis de Islam (*haram*) sau să conducă la ce este interzis. De exemplu, femeia nu poate să lucreze ca menajeră în casa unui celibatar sau ca secretară privată pentru un director, serviciu care i-ar cere să stea singură cu el, sau ca dansatoare ce îi excită pe bărbați, sau ca lucrătoare într-un restaurant în care se servește alcool. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a condamnat pe cei care produc alcool, precum și pe cei care îl transportă sau îl vând. Ea nu ar trebui să lucreze ca stewardesă, o funcție care o obligă să poarte haine interzise și să servească ce este păcat (*haram*) pasagerilor. Serviciul acesta îi cere, de asemenea, să stea peste noapte singură în străinătate, iar unele locuri nu sunt sigure. Ea nu ar trebui să lucreze în alte genuri de slujbe interzise de Islam femeilor, în particular, sau ambelor sexe, în general.

Dacă iese din casă, ea trebuie să adopte conduita morală a unei femei musulmane, adică să se îmbrace, să vorbească și să se comporte corespunzător:

„Și spune drept-credincioaselor să-și plece privirile lor și să-și păzească rușinea lor, să nu-și arate gâteliile lor, afară de ceea ce este pe dinafară, și să-și coboare vălurile peste piepturile lor! Și să nu-și arate frumusețea lor decât înaintea soților, sau a părinților lor, sau a părinților soților lor, sau a fiilor lor, sau a fiilor soților lor, sau a fraților lor, sau a fiilor fraților lor, sau a fiilor surorilor lor, sau a muierilor lor, sau a acelora pe care le stăpânesc mâinile lor drepte, sau a slujitorilor dintre bărbați, care nu mai au dorință, sau a copiilor mici care nu știu ce este goliciunea femeilor. Și să nu lovească cu

picioarele lor astfel încât să se afle ce podoabe ascund ele! Și căiți-vă cu toții, o, voi, dreptcredincioșilor, față de Allah, pentru ca voi să izbândiți!"

(Coran 24: 31);

„O, voi, soții ale Profetului! Voi nu sunteți ca niciuna dintre femei. Dacă sunteți pioase, nu vă arătați binevoitoare [față de bărbați], cu vorba, pentru ca acela care are o boală în inimă să nu poftască la voi, și spuneți vorbe potrivite!"

(Coran 33: 32).

Serviciul ei nu trebuie să îi afecteze alte îndatoriri ce nu pot fi neglijate, precum datoria ei față de copii și soț, aceasta fiind sarcina ei principală. (Pentru mai multe informații despre poziția femeii în Islam, vezi *Eliberarea femeii în vremea Mesajului / Tahrir al-Mara'ah fiy Asr Ar-Risalah*, de Abdul Halim Muhammed Abu Șaqqah. Este al șaselea volum enciclopedic documentat cu texte din Coran și Sunna.)

Este o îndatorire a comunității musulmane să organizeze și să facă diferite aranjamente, astfel încât femeia musulmană să poată lucra (dacă interesul familiei sau al societății sale o cere), fără ca aceasta să îi afecteze modestia sau să intre în conflict cu angajamentul față de Allah – al său sau al familiei sale. Mediul ar trebui să o ajute să își îndeplinească treburile și să-și obțină drepturile. Ar trebui organizate locuri de muncă unde să se lucreze cu jumătate de normă (trei zile pe săptămână, de exemplu). De asemenea, ar trebui să îi fie acordat timp suficient pentru căsnicie, naștere și alăptare.

Unele aranjamente ar trebui să includă și dotarea specială a școlilor, colegiilor și universităților pentru fete, unde ele să poată practica sporturi și exerciții fizice adecvate și unde să aibă libertate de mișcare și condițiile de a se angaja în diferite activități. Ar trebui să fie femei în ministere, instituții și bănci, ferite de locurile cu tentații; acolo o femeie nu va fi singură cu unul sau mai mulți bărbați, pe lângă alte motive ce nu pot fi detaliate.

*Allah este Cel Care spune
Adevărul și ne călăuzește pe
calea cea bună!*